संगीत

पुण्यप्रभाव

लेखक
कै. राम गणेश गडकरी

किंमत तीन रुपये

गडकरी वाङ्मयाचे व नाट्यप्रयोगाचे हक्क

ऋणनिर्देश

पुण्यप्रभाव हें नाटक प्रथम रंगभूमीवर आणलें त्या वेळीं ज्या लोकप्रिय नटांनीं भूमिका केल्या होत्या त्यांच्या दुर्मिळ छायाचित्रांचा या आवृत्तींत समावेश करणें अगत्याचें तसेंच औचित्याचें होतें. "मराठी रंगभूमि" या आगामी चित्रपटासाठीं श्री. के. टी. देशमुख यांनीं परिश्रमपूर्वक दुर्मिळ अशा छाया-चित्रांचा जो चित्रसंग्रह केला आहे त्यांमधून त्यांनीं आम्हांला या आवृत्तीसाठीं कांहीं सुंदर छायाचित्रें दिलीं त्याबद्दल आम्ही त्यांचे फार आभारी आहों.

प्रकाशक

प्रकाशक :
गो. य. राणे
नेर्लेकर बुकसेलर्स यांचेकरितां
बुधवार चौक
पुणें २

मुद्रक :
चिं. स. लाटकर
कल्पना मुद्रणालय
'शिव-पार्वती'
४६१।१० सदाशिव, टिळक रोड
पुणें २

प्रस्तावना

सुमारें दहा वर्षांपूर्वी ' किर्लोस्कर संगीत मंडळी 'च्या नाटकगृहांत रसिकांची दरवाजावर सेवा करीत असलेल्या व्यक्तीसच आज त्या रंगभूमीवर निराळ्या नात्यानें सेवेसाठीं आपणांसमोर येतांना पाहून रसिकांस आपला उपमर्द होत आहे असें वाटल्यास त्यांत त्या व्यक्तीचा दोष नाहीं. माझ्या प्रथम प्रयत्नाच्या वेळीं उदार महाराष्ट्र रसिकांकडून मला माझ्या अपेक्षे-पेक्षांहि जें अधिक उत्तेजन मिळालें, तेंच मजकडून प्रस्तुतचा अतिप्रसंग घडवून आणीत आहे. लघुप्रकृतीच्या ठिकाणीं प्रभुप्रसादलवानेंसुद्धां प्रेमळ प्रागल्भ्य प्रादुर्भूत होतें असें शिष्टवाक्य आहे. मागील खेपेप्रमाणें याहि वेळेला प्रस्तुत प्रयत्न पुस्तकरूपानें पुढें आणीत असतांना महाराष्ट्र-रसिकांच्या न्यायनिष्ठुर मार्मिकतेपेक्षां सदय उदारबुद्धीकडेच मी विशेष आशादृष्टीनें पाहात आहे.

' किर्लोस्कर संगीत मंडळी 'नें आपल्या आयुष्यांतील एका विशिष्ट प्रसंगीं — कीं, ज्या वेळीं मजहून फारच अधिक योग्यतेच्या नाटककाराचें सहानुभूतिपर साहाय्य मंडळीस विशेष हिताचें झालें असतें व झालेंहि — केवळ आपले-पणाच्या अभिमानानें मजकडून सेवा करून घेतली, हें मंडळीच्या विद्यमान चालकांच्या व तींतील प्रमुख नटांच्या स्वाभिमानाला भूषणावह आहे. पुढें ' महाराष्ट्र नाटक मंडळी 'नें हें नाटक गद्यरूपांत स्वीकारून जुनी ओळख कायम ठेविल्याबद्दल व ' शिवराज संगीत मंडळी 'नें नवी ओळख जोडल्याबद्दल, त्या दोन्ही संस्थांच्या चालकांचा मी आभारी आहें.

हें नाटक लिहून होत असतांना रा. नारायणराव हरि घोरपडे, रा. केशवराव रघुनाथ सिन्नरकर, रा. भालचंद्र वामन धडफळे, या बंधुवर्गानें वेळोवेळीं मला जें परोपरीनें निरक्षेप साहाय्य केलें आहे, त्याबद्दल मी कोणत्या शब्दांनीं आभार मानूं? माझे व्यवसायबंधु रा. विठ्ठल सीताराम गुर्जर व नाट्यप्रयोग बसवितेवेळीं 'किर्लोस्कर संगीत मंडळी'तील प्रसिद्ध नट रा. चिंतामण गणेश कोल्हटकर यांनीं अगदीं आपलेपणानें मजकरितां फारच तसदी घेतली आहे.

नाटकांतील विषयाविषयीं व प्रकृतिविवेचनाविषयीं लेखकाची मूळ कल्पना—निदान तिचें नुसतें दिग्दर्शन तरी—प्रस्तावनेंत केलेलें असावें, या नेहमींच्या नियमाचा, स्थलसंकोचास्तव नाइलाजानें येथें सत्कार करितां येत नाहीं, याबद्दल मी दिलगीर आहें. बाकी, असें कल्पनादिग्दर्शन केल्यानें तरी एकाचें म्हणणें सर्वांना सर्वांशीं पटतें असें सुतराम् नाहीं. 'पांचामुखीं परमेश्वर' हें तत्त्व खरें असलें तरी मुखांच्या अनेकविधतेमुळें, तद्गत सत्याच्या एकरूप वर्णनांत सर्वांची एकवाक्यता होणें दुरापास्त असतें. तेव्हां हंसत्याचें ऋणित्व कबूल करून, रुसत्याजवळ "येथ न्यून तें पुरतें। अधिक तें सरतें। करोनि घ्यावें हें तुमतें। विनवीतसे" असें प्रांजळपणें विनविण्यापलीकडे बिचारा एकमुख लेखक अधिक तें काय करणार? ती. रा. तात्यासाहेब कोल्हटकर व रा. काकासाहेब खाडिलकर यांसारख्या वैभवशाली वाग्भटांनीं नामांकित केलेल्या प्रदेशांत पाऊल टाकण्याची माझी पात्रता नाहीं हें एकदां प्रामाणिक मनमोकळेपणानें प्रस्तावनेंतच सांगून टाकलें म्हणजे पुस्तकाच्या पुढील भागाबद्दल उदासीन राहावयाला हरकत नाहीं. उण्याअधिकाबद्दल जनस्वरूप जनार्दनाजवळ क्षमा मागून ठेवण्याचा अधिकार व्यक्तिमात्रास आहेच.

श्रीगणेशचतुर्थी
२० सप्टेंबर १९१८
१३६ कसबा, पुणें शहर

सर्वांचा कृपाभिलाषी
राम गणेश गडकरी

मंगलाचरण

[सरस सीस मुगुट मोर०]

प्रभुपदास नमित दास मंगलमात्रास्पदा वरदा सदवनिं लव
यदवलंब विलंब न करि हरि दुरिता सौख्य वितरि ॥ ध्रु० ॥
सारस्वतचरणकमल-। दलीं विरहत कविमंडल । दुर्लभ
तें दिव्य स्थल ।पंकनिरत । राम रमत । धन्य तरी ॥ १ ॥

अंक पहिला

प्रवेश पहिला

[स्थळ : अरुंधतीनगरांतील शिवालय. ईश्वर प्रवेश करितो.]

ईश्वर : (स्वगत) माझ्या प्रेमसंन्यासानें मला हा पुण्यप्रभावाचा मार्ग अचूक दाखविला नसता, तर अजूनही मन त्या वेड्यांच्या बाजारांतच रमत राहिलें असतें. परमेश्वरा, या हातानें स्वीकारलेलें हें सत्कृत्य नीटपणें घडवून आण. माझ्या क्षणोक्षणीं बदलत्या बुद्धीला तुझ्या थोरथोर भक्तांच्या एकनिष्ठेचें, तन्मयतेचें आणि स्वयंपूर्णतेचें सामर्थ्य देऊन आंखलेल्या मार्गापासून तिला केसभरही ढळूं देऊं नकोस. भाग्यशाली भूपाल, वसुंधरेच्या प्राप्तीमुळें तुला मिळणाऱ्या तुझ्या संसारसुखाची हा संन्यासी ईश्वर स्वप्नांतही अपेक्षा करणार नाहीं. पण या

हृदयाची गडबड अजून शांत होत नाहीं. या शिवालयाच्या दरवाज्याबाहेर वसुंधरेच्या येण्याची वाट पाहत मी उभा राहिलों खरा, पण वाऱ्याच्या नुसत्या झुळुकीमुळें उद्धवलेल्या झाडपानांच्या तरळत्या हालचालीसरशीं, वाटेल त्या बाजूनें वसुंधरा आल्याचा भास होऊन मी वेड्यासारखा स्वतांभोवतीं गिरक्या खात आहें तो कशानें ? माझें मन इतकें चंचल झालें आहे तें आज इतक्या वर्षांनीं वसुंधरा पुनः भेटणार म्हणून उत्सुकतेमुळें, कीं तिच्याविषयींच्या ज्या माझ्या मनोवृत्ति पार मावळून गेल्या म्हणून मी अभिमान वाहत आहें त्यांच्याच खळबळाटामुळें ? अजून या बाबतीबद्दल माझ्या मनानें एक उत्तर मिळत नाहीं. दुसऱ्याला फसवितांना मनुष्याचें मन जी सावधगिरी वापरीत असतें तीपेक्षां स्वतांचीच फसवणूक करण्यासाठीं केलेले मनाचे डावपेंच कितीतरी खोल असतात ! पण या विचारांना आतां आंवरून धरिलें पाहिजे; ही पहा वसुंधरा देवळांतून बाहेर येत आहे. अहाहा, हिच्याकडे पाहतांच सारी चेतनाशक्ति डोळ्यांत एकवटून मनांतले विचारसुद्धां जागच्या जागीं थबकून राहतात.

[वसुंधरा व मागाहून मुलाला कडेवर घेऊन दामिनी येतात.]

वसुंधरा : दामिनि, दीनाराला घेऊन येतांना त्या पायऱ्यांवरून अशी घाईनें उतरत जाऊं नकोस म्हणून तुला एक हजारदां सांगितलें असेल, पण तुला कांहीं राहवत नाहीं. तुझ्या चंचलपणाबद्दल सुदाम इतकें बोलतात तें एका परीनें खरेंच म्हणायचें !

दामिनी : बाईसाहेब, तुमचा स्वभावच भारी भित्रा ! तुम्ही अगदीं काळजी करीत जाऊं नका. तुमचा दीनार तुम्हांला नुसता दीनारच आहे, पण आम्हां साऱ्या चाकरमाणसांच्या हृदयाचा हा हिरा आहे, समजलां !

वसुंधरा : आणखी ती पहा, सरकविलीस त्याची झूल एकीकडे ! कातरवेळेला एखाद्याची नजर गेली तर माझ्या सोनुल्याला तेव्हांच दृष्ट लागायची ! साऱ्यांच्याच नजरा कांहीं सारख्या नसतात हो !

दामिनी : अष्टौप्रहर माझ्या जिवाभावाचें निंबलोण उतरून मी त्यांची दृष्ट काढीत असल्यावर कशी कोणाची दृष्ट लागणार ? आणखी, असल्या भित्र्या गोष्टींचा आमच्या धाकट्या धनीसाहेबांना मोठा राग आहे हो ! बाईसाहेब,

तुम्हीं दृष्टीचें नांव काढतांच, पहा, आमच्या खांद्यावरच्या खाशांनीं एकेक डोळा केवढाला केला आहे तो! अगबाई, आम्हां बायाबापड्यांक बाळंत्यांतल्याडे बहाद्दरांनीं असें रागावून पाहूं नये गडे! मला कसें कांपरें भरलें आहे सारखें, नी बाईसाहेब म्हणतात स्वारीला दृष्ट लागेल म्हणून! आणि दृष्ट लागेल म्हणून असलें रत्न झांकून कां ठेवावयाचें? या साऱ्या योगायोगाच्या गोष्टी! सुंदर नक्षत्रांचा एवढा पसारा देवानें आभाळांत उघड्यावरच नाहीं का टाकिला आहे तो!

वसुंधरा : अग, नक्षत्रांवरसुद्धां दृष्ट पडत नाहीं का? चांगल्या चमकत्या चांदण्या देखतांदेखत आभाळांतून निंखळून पडतात त्या का कोणाची पापी नजर फिरल्यावांचून पडतात? होत्यावेळीं नाहीं तें होतें.

[नजरा नहि आंदावे०]

नच संभव ज्या कांहीं। होत अकारण तेंही। कालहि त्या
नाहीं ॥ ध्रु० ॥ कलिका नाहीं खुल्ली, करपत तों अकालीं ॥
हरपत मोहर कां वनिं बाई ॥ १ ॥

दामिनी : अगबाई, तो कोण मेला एका नजरेनें—

वसुंधरा : दामिनि, वेड्यावांकड्या शब्दांखेरीज तुला बोलतांच येत नाहीं वाटतें?

दामिनी : असें बोलायचें नाहीं तर काय करायचें? अजून सारख्या नजरेनें पाहत आहे पहा कसा! या मेल्या धटिंगणांना दोन्ही डोळ्यांची मुरवत कशी ती मुळींच नसते. चला, बाईसाहेब, नका पाहूं तिकडे!

[वसुंधरा ईश्वराकडे वळून पाहते.]

दामिनी : ए मेल्या, असा नजरेला नजर देऊन मोठ्या दिमाखानें—

वसुंधरा : दामिनि, ऐक पाहूं तूं जरा. कोण, ईश्वर!

ईश्वर : होय, तोच मी एकवेळचा तुझा भक्त ईश्वर.

वसुंधरा : तुम्हांला एकदम ओळखिलें नाहीं त्याची क्षमा करा. पण तुमच्यांत बदलच तसा झालेला आहे.

ईश्वर : तूं म्हणतेस तें अगदीं खरें आहे. पण हा फरक केवळ बाह्यांगापुरताच झालेला नाहीं; वसुंधरे, मी आतां अंतर्बाह्य सारखा बदलून गेलों आहें.

वसुंधरा : तुमच्यांत असा बदल होण्याचें कारण विचारिलें तर उगीच देखल्या

देवा दंडवत केल्यासारखें कांहींतरी विचारलें, असें नाहीं ना तुम्ही म्हणणार ?

ईश्वर : जरळणाऱ्या मत्सराला ज्याचा संशयसुद्धां येणार नाहीं तें प्रेमाला—क्षमा कर—मृतप्रेमाला कसें म्हणतां येईल ? पण एका शून्यजीवन कर्महताची कहाणी ऐकून तुझ्या आनंदी मनाला कदाचित् त्रास होईल अशी—

वसुंधरा : ईश्वर, ज्या स्थितीचा तुम्ही सारखा अनुभव घेत आहां, तिची नुसती हकीकत ऐकून मनाला वाईट वाटेल म्हणून माणुसकीला दूर लोटण्याइतकी का मी निर्दय आहें ? यापूर्वीच तुमच्याबद्दल विचारपूस करण्याचें माझ्या मनांत आलें होतें; पण आम्हांला सांगोवांगी कळलें, कीं नांव मिळविण्यासाठीं ईश्वर दूरदेशीं निघून गेले म्हणून.

ईश्वर : वेडी लोकवार्ता ! संसाराच्या सामान्य राहणीला सोडून एखाद्यानें जरा निराळ्या मार्गानें जाण्याचा विचार केला म्हणजे लोकवार्ता आपल्या दृष्टीनें त्याच्याबद्दल बऱ्यावाईट कल्पना काढीत असते. मात्र, अशा वेळीं श्रीमंतांच्या स्वैरवृत्तीला नांवलौकिकाचा आधार मिळतो आणि गांजलेल्या गरिबांकडे वाइटाचा वांटा येतो. बाकी माझ्या बाबतींत एका अर्थी नांव मिळविण्याबद्दलची लोककल्पना खरीच आहे म्हणावयाची; कारण नांव बदलून हिंडण्यासाठीं मला आधीं खरोखरींच दुसरें नांव मिळवावें लागलें. फरक इतकाच, कीं मला नांव मिळविण्यासाठीं प्रवास करावा लागला नसून, प्रवास करण्यासाठीं मात्र नांव मिळवावें लागलें !

वसुंधरा : तुमच्या करुण कथेची भावी कल्पना मनाभोंवतीं सारखी तरंगत असल्यामुळें माझ्यानें तुमच्या या मौजेच्या बोलण्याचें सुद्धां कौतुक करवत नाहीं. बरें, तुमचें बोलणें मध्यंतरींच थांबलें ?

ईश्वर : अति परिचयामुळें मला माझ्या दुःस्थितीचें आतां कांहींच वाटेनासें झालें आहे. ऐक माझी हकीकत; पण मला ती नीट जुळून मात्र सांगतां येणार नाहीं. आज इतकीं वर्षे दुसऱ्याशीं बोलण्याची माझी संवय इतकी मावळून गेली आहे, कीं एखाद्याशीं बोलतांना आवाज किती लहानमोठा करावा लागतो याचासुद्धां मला अंदाज राहिलेला नाहीं. मग संगतवार एखादी गोष्ट सांगण्याची गोष्टच सांगावयाला नको. तुझा लग्नदिवस तुझ्या लक्षांत असेलच ?

वसुंधरा : लग्नदिवसाचा कोणाला कधीं विसर पडेल काय ?

ईश्वर : खरेंच; आयुष्यांतल्या आदिमध्यांतांच्या तीन अत्यंत महत्त्वाच्या दिवसांपैकीं, जन्ममरणांच्या टोंकांवरच्या दिवसांची कमकुवत मनुष्यबुद्धीला आठवण नसते; पहिल्या वेळीं आठवणीचा जन्म झालेला नसतो आणि मरणकाळापूर्वींच आठवणीचें मरण घडून येतें; आणि म्हणून, लग्नदिवसाची आठवण मात्र तिप्पट ताकदीनें जीव धरून राहते. वसुंधरे, तुझ्या लग्नदिवसानें माझ्या जन्मदिवसाला निष्फळ ठरवून मला मरणदिवसाची अपेक्षा करावयाला लाविलें. त्या दिवशीं तुझ्या खऱ्याखुऱ्या सुखाचा जन्म झाला आणि माझें जन्माचें सुख नाहींसें झालें; ज्या मुहूर्तावर तूं आपल्या घरांत पहिलें पाऊल टाकिलेंस त्याच मुहूर्तावर मीं माझ्या घरांतून शेवटचें बाहेर पाऊल टाकिलें.

वसुंधरा : बाबासाहेबांनीं तुम्हां दोघांच्या मागण्या नाकारून मला या स्थळीं दिली; वृंदावनांना कमी दर्जाच्या कुळांतले म्हणून नाहीं म्हटलें आणि तुम्हांला—

ईश्वर : आणि मला योग्यतेमुळें तुझ्या अयोग्य ठरविलें; आतां त्याबद्दल बोलतांना वाईट वाटूं देण्याचें कांहीं कारण नाहीं. माझ्या नशिबाचा जोरच तितका!

वसुंधरा : ईश्वर, त्याबद्दल तुम्ही मला दोष देत नाहीं ना?

ईश्वर : भलतेंच! बाबासाहेबांच्या दृष्टीनें त्यांचें म्हणणें खोटें नव्हतेंच; आणि कदाचित् असलें तरी त्याबद्दल मीं तुला काय म्हणून दोष देऊं? विश्ववैभवाची वैजयंती लक्ष्मीवल्लभासारख्या लोकैकपुरुषाच्या कंठीं पडली तर तिच्याकडे आशेनें पाहणाऱ्या भणंगानें आपल्या भिकारी भाग्यदेवतेला बोल लावावा; यांत वैजयंतीचा काय दोष? आकाशांतून उतरलेल्या हिमवंतीनें फुलत्या फुलाच्या हृदयांत ठाव घेतल्याबद्दल, जमिनीशीं जखडलेल्या दगडानें दुर्दैवाला दोष देत बसावें! तिच्याकडे पाहात राहिल्यानें तिच्यावर हक्क कसा पोंचणार? केवळ तिच्या वाढत्या वैभवाकडे पाहण्यांत त्याच्या सुदैवाची सीमा संपते.

वसुंधरा : ईश्वर, क्षमा करा, पण आतां तरी तुमच्या मनांत—

ईश्वर : तुझ्याबद्दल भलत्या कल्पनेची छायाही सांपडणार नाहीं. त्या क्षणींच मीं आपलें हृदय दगडाप्रमाणें घट्ट आणि निर्विकार करून टाकण्याचा निश्चय केला; माझ्या हृदयाच्या दगडफुलानें तुझ्या नाजूक प्रतिमेची पूजा करीत बसण्याइतका अविचारी मी खास नाहीं. तुझ्या लग्नांतल्या मंत्रांनीच माझ्या आशेच्या उत्तरक्रिया उरकून घेऊन आणि विवाहहोमांत माझें हृदय होमून,

आतां मी संसाराच्या सुतकांतून सर्वस्वीं सुटलों आहें.

वसुंधरा : तुमच्या तीव्र उदासीनतेमुळें माझ्या मनाला किती वाईट वाटतें म्हणून सांगूं?

[नृपकुलीं जनन चिर०]

शिशुपणाहूनि परिचित जनांसि बघुनि दुःखि हो स्वसुख
असुखमय कटुतर वाटे। मोदहि विषसम ॥ ध्रु० ॥ मंद सदा
आनंद विषादें। हृदयिं विरति खर वसवि निजधाम ॥ १ ॥

ईश्वर, यापेक्षां तुम्ही अजून मनासारखी एखादी स्त्री पाहून विवाहसुखांत संसारी आयुष्य घालविण्याचा विचार कां करीत नाहीं?

ईश्वर : ज्या सुखाची लहानपणापासून आशा केली तें मिळण्याची आतां आशा नाहीं म्हणून. वसुंधरे, यापेक्षां स्पष्ट बोललों तर त्याची पापांत जमा होईल.

वसुंधरा : समजलें; पण आपल्या साऱ्या कल्पना खऱ्या होतात असें थोडेंच आहे! जितकें सुख मिळेल तें आपलें समजून समाधानानें राहण्यांतच देवाच्या मर्जीला मान दिल्यासारखें होतें.

ईश्वर : खऱ्या सुखाच्या निराशेनंतर हें कशाचें सुख आणि कशाचें समाधान! गजान्तलक्ष्मीच्या राजवैभवांत मिरवणूक काढण्यासाठीं आणलेल्या हत्तीच्या मढ्यावर हस्तिदंती सामानाचें दुकान काढण्याचा प्रसंग आला तर त्यांत समाधान कोण मानील? पिकास आलेल्या क्षेत्रभागावर तरंगणाऱ्या मेघापासून कृषीवलानें जीवनाची आशा करावी आणि शेवटीं वृष्टि केल्यावांचून मेघ निघून गेल्यावर, निदान त्याच्यापासून क्षणभर छाया मिळाली म्हणून समाधान मानावें तशांतलाच हा प्रकार नाहीं का? वसू, तुझ्यासारख्या त्रिभुवनदेवतेला सावधिक संसाराच्या साम्राज्यांत राणी केल्यानंतर, या उपमर्दाबद्दल तिच्या दिव्यपदाची भरपाई करून देण्यासाठीं उत्साहानें लहानपणापासून कमावीत आणलेली बुद्धिमत्ता, मानसशक्ति आणि बाहुबल आतां एखाद्या सजीव बाहुलीला सजविण्यासाठीं खर्च करीत बसूं आणि त्यांत सर्वस्वाचें सार्थक मानूं? वसुंधरे, अमर्याद इच्छा करणाऱ्या निराश मनाला मर्यादित सुखप्राप्तीपेक्षां सर्वस्वाच्या सत्यानाशानेंच अधिक समाधान वाटतें!

वसुंधरा : लहानपणीं आपण एका जागीं वाढलों, खेळलों, म्हणून बोलावेंसें वाटतें. ईश्वर, रागावूं नका; पण अमर्याद सुखाची आशा धरून बसणें आणि तें मिळालें नाहीं म्हणजे डोक्यांत अशी राख घालणें हें जरासें गैरच नाहीं का ?

ईश्वर : वसुंधरे, माझी आशा असंभवाच्या कोटींतली मुळींच नव्हती. वस्तु-स्थितीचा पुरता विचार करूनच मी तिची जोपासना करीत आलों होतों. माझीच काय, पण आपणां सर्वांच्याच पहिल्या आशा शक्यतेला फारशा सोडून नसतात. आपलीं बाळपणचीं आशेचीं कल्पनाचित्रें जरा भडक रंगांत रंगविलेलीं मात्र असतात; तीं व्यवहारांत वठावयाला ज्या मानानें कमीज्यास्त वेळ लागतो त्या मानानें त्यांच्यावरचे रंग उडून जाऊन तीं थोडींबहुत फिकट होतात एवढेंच ! बाकी बहुतेकांचीं इच्छाचित्रें बहुतांशीं वस्तुस्थितींत उतरलेलीं दिसतात. असें होत नसतें तर संसाराचा विस्तार इतका न पसरतां, जग म्हणजे वैतागलेल्या बैराग्यांची एक मोठी थोरली धर्मशाळाच झाली असती; किंबहुना मानवतेची वाढ खुंटून सारी पृथ्वी पशुपक्ष्यांच्या ताब्यांत गेली असती. माझ्या-सारखीं जीं कांहीं उलट बाजूचीं उदाहरणें सांपडतात त्यांचें कारण, मानवी इच्छेशीं कधीं कधीं ईश्वरी इच्छेचा विरोध होतो हेंच ! परिस्थितीच्या पटांग-णांत मानवी मनोरथांना कल्पनेच्या वेगानें फिरवितांना आम्ही विश्वाचें नियं-मन करणाऱ्या अदृश्य शक्तीला जमेस धरीत नाहीं म्हणूनच आमच्या स्वैर-संचाराला वेळोवेळीं आघातांचे अडथळे होतात. या शक्तीचा वेग आम्हांला विरोधी झाला म्हणजे आमचे मनोरथ कधीं तात्पुरते अगतिक होतात आणि कधीं आडमार्गीं उलथून कायमचे मोडून जातात. या दैवी इच्छेनेंच माझ्या दुर्दैवाच्या रेषांना अशा वांकड्या वळणावर ओढून नेलें आहे ! जाऊं देत, वसुंधरे, या गोष्टीचा विचार करण्यांत अर्थ नाहीं. कर्तृत्वाच्या अभावीं आज-पर्यंत सारें आयुष्य विचार करण्यांतच घालविल्यामुळें, कोणत्याही विषया-संबंधीं माझें बोलणें इतकें पाल्हाळाचें होऊन बसलें आहे, कीं ऐकणाराला त्याचा कंटाळा आल्यावांचून राहत नाहीं. बहुभाषित्वाला मूर्खपणाइतकेंच दुर्दैवाचेंही निदर्शक म्हणतां येईल ! माझ्या दुर्दैवाचा परिणाम तुला याहून अधिक जाणविण्याची माझी इच्छा नाहीं ! त्याची ओरड तुझ्या कानीं-

कपाळीं कशाला ?

वसुंधरा : तुमच्या अशा बोलण्यानें मन कसें दुभंगून जातें अगदीं ! ईश्वर, तुम्हांला पुन्हां सांगतें–नीट विचार करा–आपले वृंदावन–तुमच्याप्रमाणेंच बाबांनीं त्यांचीही मागणी नाकारिली, त्यांनाही कांहीं दिवस वाईट वाटलें; पण पुढें त्यांनीं लग्न केलें—

ईश्वर : काय, वृंदावनानें लग्न केलें ? मग तो तुला खरोखरीच योग्य नव्हता ! वृंदावनानें लग्न केलें आणि योग्य स्त्री मिळून आतां तो सुखांत आहे हेंच तूं मला सांगणार ना ?

वसुंधरा : कालिंदीबाईच्या माहेरची–आणि सासरचीहि, तशी मला फारशी माहिती नाहीं; पण वृंदावन हल्लीं पूर्ण सुखांत असलेले दिसतात एवढें मात्र खास ! ते आज इतकीं वर्षे आमच्या अरुंधतींतच राहत आहेत. आमच्या मंडळींचा आणि त्यांचा मोठा जिवाभावाचा घरोबा आहे. त्यांचें पथक आमच्याच तैनातील असतें. आज अरुंधतीच्या चांगल्या नांवाजलेल्या सरदारांत त्यांची जमा होते; झालें म्हटलें तर, त्यांना माझ्या दीनाराच्या बरोबरीचा मुलगाही आहे. दामिनि, दीनार आणि केतन सारख्याच दिवसांचे असतील नाहीं ?

दामिनी–होय, बाईसाहेब; अगदीं एकाच शीणेचे. दोघांनाही अजून पुरतें वर्ष कांहीं उलटलें नाहीं.

ईश्वर : हा तुझा चिमुरडा वाटतें ? काय याचें नांव, दीनार नाहीं का ? गुलाम अगदीं मातृमुखी आहे ! आणि वृत्तिही तुझीच ! तोंडाकडे पाहण्याची खोटी, लागला गुलाम हंसायला. दीनारा, लबाडा, ही कुठल्या जन्मींची ओळख रे ? गालांना या नखाएवढाल्या खळ्या ! वसू, तुझे वडील आज जीवंत असते तर तुम्हां दोघांच्या तोंडाकडे एकदम पाहून, त्यांना तेव्हांच्या आणि आतांच्या, दोन्ही काळच्या जीवनसुखांचा एका काळीं उपभोग घेण्याचा लाभ झाला असता. किती तुम्हां दोघांचें साम्य हें ! तुझें मूल पाहण्याची त्यांची मोठी इच्छा !

वसुंधरा : झाल्यागेल्या गोष्टी ! बाबासाहेबांचा तुमच्यावरसुद्धां मोठा जीव होता. तुम्हांला त्यांनीं असेंच कैंटिखांदा खेळविलें आहे. आज दीनाराला असा पाहून त्यांना जितका आनंद झाला असता तितकाच तुम्हांला असें पाहून त्यांना

खेदही झाला असता.

ईश्वर : (स्वगत) या मुलाकडे पाहतांच माझ्या मनांत विलक्षण असंबद्ध कल्पनांचें काहूर उद्भवल्यामुळें मी इतका भांबावून गेलों आहें, कीं याला जवळ घेतला तर हा हातांतून खालीं पडेल. (उघड) वृंदावनाबद्दल तुझें बोलणें पुढें तितकेंच राहिलें.

वसुंधरा : मला बोलावयाचेंही तितकेंच होतें. बरें, पुढें तुम्हीं काय करावयाचें योजिलें आहे ?

ईश्वर : ठीक विचारिलेंस. या प्रश्नाच्या उत्तरांतच तुझ्या भेटीचें कारणही तुला कळणार आहे. वसुंधरे, चालू प्रवासाच्या प्रारंभीं, कांहीं दिवस जगांतल्या नव्याच्या नवाईचें नवल वाटून मन निरनिराळे प्रदेश पाहण्यांत रमून जात असे; परंतु अलीकडे अतिशयामुळें सृष्टिसौंदर्यात माझ्या मनाचें आकर्षण करण्याची शक्ति राहिनाशी झाली आहे. गगनाशीं गोष्टी सांगणारे पर्वत माझ्या घराच्या उंबरठ्याप्रमाणें मला दुर्लंघ्य झाले; मोठालीं रमणीय अरण्यें घरापेक्षांही शून्य वाटूं लागलीं; स्मशानांतही आमच्या दिवाणखान्यांतलीच भीषणता दिसूं लागली. विषण्ण अर्थाचा एकान्तांतला कल्कलाट नुसत्या नादानें भरलेल्या गर्दींतल्या गडबडीपेक्षां हजारपटीच्या कडवटपणानें कानठाळ्या बसवूं लागतो. हेतुशून्य मनाच्या एकवृत्तीच्या यातना चुकविण्यासाठीं थारेपालट हा एकच उपाय असतो; आणि म्हणून मी या स्थळीं आलों आहें.

वसुंधरा : बायकांनीं असें बोलूं नये खरें—पण तुम्ही माझे लहानपणचे सोबती, म्हणून जरा मोकळ्या मनानें विचारितें–अशी थारेपालट करण्यासाठीं आमच्या गांवींच येण्यांत तुमची थोडीशी चूक झाली नाहीं का ? माझ्यामुळें उत्पन्न झालेली तुमची विषण्ण वृत्ति माझ्यासमोर राहून उणी होणार कीं दुणावणार ? तुमच्या हृद्रोगाला माझी तर आठवणसुद्धां अगदीं कुपथ्यांतलें कुपथ्य !

ईश्वर : मी या गोष्टीकडे तिऱ्हाईत नजरेनें नुसतें वरवर पाहिलें नसून स्वार्थाच्या कळकळीनें तिचा विचार केलेला आहे. वसुंधरे, आपल्या दुसऱ्याविषयींच्या भावना स्थल, काल आणि दशा यांनींच बहुतांशीं आंखलेल्या असतात. आजपर्यंतच्या माझ्या मनांतल्या विचारांत वावरणारी तुझी मूर्ति एका कुमारिकेची

होतो आणि कुमारिकेबद्दलच्या निर्दोष अभिलाषदृष्टीनेंच मी तिच्याकडे पाहत आलों. तिच्या हानीबद्दलचे माझे निश्वासही याच कारणामुळें क्षम्य होते; आज इथें आल्याबरोबर तुझ्या ठिकाणीं नाममात्रानेंही अचिंत्य अशी परस्त्री दिसत आहे. तुझ्या बदललेल्या स्थितीची कल्पना एकदां नीट ठसली म्हणजे कुमारिकेबद्दलच्या शुद्ध प्रीतीचें पत्नीपदारूढ झालेल्या पतिव्रतेविषयींच्या उज्ज्वल भक्तींत संक्रमण होईल. ही निर्लोभ दृष्टि एकदां झाली म्हणजे झालें! उच्चपदीं विराजणाऱ्या सौंदर्याबद्दल दुर्लभतेमुळें अभिलाषबुद्धीऐवजीं आदरभाव उत्पन्न होतो; हाताळगतचीं फुललेलीं फुलें खुडून घेण्याची इच्छा होते, पण आकाशांत बसून हंसणाऱ्या तेजस्वी फुलांकडे आपण विस्मयपूर्ण आदरदृष्टीनें पाहत असतों. त्यांतून, तुझ्या अलौकिक गुणांचा, अढळ व्रताचा, तेजस्वी सौंदर्याचा आणि देदीप्यमान दृष्टीचा सारखा साक्षात्कार होत राहिल्यावर भलत्या भावनांचें नांव सुद्धां काढावयाला नको! दिव्य सौंदर्याच्या सांनिध्यानें मनोवृत्ति निवळ-तील कीं गढूळ होतील? आणखी एका क्षणानें मी तुझ्याजवळ एक मागणें मागणार आहें म्हणून आधीं तुझी स्तुति करितों आहें असें नाहीं. वसुंधरे, पापदृष्टीला दर्शनमात्रानें पुण्यवृत्ति करणारें तुझें पवित्र सौंदर्य, पुरुषांनासुद्धां अलंकृत करणारी तुझी विद्याप्राप्ति, पंडितांनाही लाजविणारी तुझी प्रगल्भ बुद्धि, कसलेल्या सेनापतीनेंही सादर आशेनें पाहण्याजोगें तुझें मनोधैर्य—जाऊं देत; आत्मस्तुति ऐकण्याचा प्रसंग आल्यामुळें ओशाळूं नकोस; मीच हा विषय सोडून माझ्या मागण्याबद्दल गोष्ट काढितों.

वसुंधरा : तुमची इच्छा अशीच स्वच्छ असणार, कीं ती ऐकण्यापूर्वीच मी ती पुरी करण्याचें तुम्हांला मोठ्या आनंदानें अभिवचन देतें.

ईश्वर : माझें म्हणणें इतकेंच, कीं कधींमधीं मला तुझें दर्शन घेण्याला प्रत्यवाय नसावा. माझ्या दुर्दैवी दर्शनानें मी तुला वारंवार विषाद देणार नाहीं हें मी आधींच सांगून ठेवितों. तुझ्या आयुष्याच्या नाटकांतल्या पहिल्या प्रवेशांत मला जितकें काम मिळालें तितकें पुढें कधींच मिळावयाचें नाहीं हें मी पुरतेपणीं जाणून आहें. माझ्या भेटण्यानें तुला किंवा तुझ्या पतीला—

वसुंधरा : भलतेंच! माझी पातिव्रत्याबद्दलची कल्पना इतकी हास्यास्पद नाहीं. परपुरुषाकडे पाहण्यानें किंवा प्रसंगीं त्याच्याशीं बोलण्यानें चूर होऊन जाण्या-

इतका नकली नाजूकपणा माझ्या पातिव्रत्यांत मुळींच नाहीं. माझ्या पतीखेरीज पुरुषमात्राला मी बंधूसमान मानितें; आणि माझ्या कोणत्याही बंधूचें मोकळ्या मनानें प्रेमाचें स्वागत करण्यांत मला तिळमात्र संकोच वाटावयाचा नाहीं. माझे पतिही असे अनुदार मनाचे नाहींत. त्यांची उदारता तर इतकी विशाल आहे कीं ते तुम्हांला आमच्याच इथें राहण्याचा आग्रह करितील.

ईश्वर : माझी विनंती मान्य केलीस हेच तुझे मोठे उपकार झाले; तुझ्या घरीं राहण्याची माझी इच्छा नाहीं. होतां होईल तों जिवंतपणींच अगदीं नामशेष–नाहीं, नांवासकट नाहींसें होण्याचा माझा संकल्प आहे. तुम्हा थोरा-मोठ्यांच्या घरांत अशा विचित्र वेषानें राहिलें तर कारणावांचून प्रसिद्धि वाढत जावयाची. तुझ्या पतीचा इथें फारच मानाचा अधिकार आहेना ?

वसुंधरा : तुम्हांला माहीत असेलच–आमच्या मृत्युंजयमहाराजांना पहिल्यानें पुत्र नसल्यामुळें, अरुंधतीच्या राज्याचा वारसा इंद्रनाथ आणि आम्ही, असा दोन घरीं जाणार होता. माझे पति महाराजांचे सर्वांत निकटचे आप्त; पुढें वृद्धपणीं महाराजांना पुत्ररत्नाची प्राप्ति झाली आणि म्हणून–खरें म्हटलें तर कांहींच कारण नव्हतें–महाराजांनीं मुद्दाम, सर्व मांडलिकांवर अधिकार चाल-विण्याची ‘ मंडलेश्वर ’ ही पदवी आम्हांला दिली. महाराजांचा आमच्यावर अत्यंत लोभ–राणीसाहेबांच्या पश्चात् बाल्युवराजांचें संगोपन करण्याची कामगिरी महाराजांनीं मोठ्या विश्वासानें आमच्यावर टाकिली !

[राजपुत्र इंद्रायुध व कंकण येतात.]

कंकण : धाकटे सरकार दर्शनाला येताहेत.

वसुंधरा : युवराज, तुम्हाला शंभर वर्षांचें दीर्घायुष्य आहे; आतांच तुमची आठवण केली.

युवराज : वहिनीसाहेब, आठवण केली हें माझें सद्भाग्य !

[वसुंधरेला प्रणाम करतो.]

वसुंधरा : देव तुम्हांला शतायुषी करो !

ईश्वर : वः ! बालवय असून किती प्रौढ बुद्धि ही ! यांच्या चेहऱ्याकडे पाहतांच यांची विशाल बुद्धिमत्ता अगदीं निर्बुद्ध आंधळ्यासही दिसून येईल ! बोलणें किती चाणाक्षपणाचें !

वसुंधरा : तें कांहीं विचारूं नका ! आमच्या अरुंधतीची पुण्याई मोठी म्हणून आम्हांला या कौस्तुभरत्नाचा लाभ झाला आहे. वय इतकें लहान पण पोरपणाचें नांव नाहीं. बोलणेंचालणें, आचारविचार, मोठे प्रौढ; मन प्रेमळ आणि निर्मळ.

युवराज : मंडलेश्वर दरबारांत मुख्य सचिवाचा अधिकार बजावीत आहेत आणि वहिनीसाहेब आमच्या नर्मसचिवाची उणीव भरून काढीत आहेत; मी तर स्तुतिपाठक बंदिजनच म्हणणार होतों, पण—

वसुंधरा : मग थांबलांत कां ? तुम्ही आपल्या गुणबंधानें आम्हांला बांधूनच ठेविलें आहे.

[इंद्रायुध ईश्वराला प्रणाम करितो.]

ईश्वर : आयुष्मान् व्हा. महाराज, माझ्या वेषावरून माझा पेशा ओळखूं येण्यासारखा नाहीं; माझ्या आशीर्वादांत दुसऱ्याच्या सुदैवाची घटना करण्याचें सामर्थ्य नसून मी स्वतःच दुर्दैवानें अगतिक झालों आहें. आपण मला प्रणाम करण्याइतकी माझी योग्यता नाहीं.

युवराज : या वेषांत असलेल्या प्रत्येकाला मी ईश्वर समजून प्रणाम करितों.

ईश्वर : मग मी नांवापुरता तरी या प्रणामाचा अधिकारी आहें खरा !

युवराज : तुमचें नांव ईश्वर तर ? वहिनीसाहेबांना तुमच्याबद्दल बोलतांना मीं पुष्कळदां ऐकिलें आहे. बरें, वहिनीसाहेबांनीं आतांच सांगितलें, कीं माझ्यांत पोरपण नाहीं म्हणून; पण अगदीं लहान मुलाच्या चंचलपणानें मी आपला निरोप घेतों. पुढें केव्हांही आपल्या दर्शनाला मी कृपाप्रसाद समजेन. वहिनी-साहेब, राजदर्शनाला जाण्यासाठीं मंडलेश्वर आपली वाट पाहात आहेत.

वसुंधरा : आणि हें सांगण्यासाठीं स्वतः तुम्ही आलांत ?

युवराज : केवळ आपल्या आशीर्वादाच्या आशेनें ! या पुण्यपदांचें दर्शन दिवसां-तून कितीही वेळां घेतलें तरी समाधान होत नाहीं. आपलें माझ्यावरचें प्रेम मातृप्रेमापेक्षांही अधिक आहे. आपल्या दीनारालासुद्धां तें आपल्याकडे वळवून घेतां आलें नाहीं. या लबाडाला झोंप लागली आहे वाटतें ? स्वारीचें देवदर्शन डोळे मिटूनच झालें म्हणायचें ! [त्याच्याकडे पाहतो.]

कंकण : (स्वगत) धन्य आहे या कंकणाची ! बायकांना बेहोष करण्याकरितांच या कंकणांचा अवतार आहे असें मी नेहमीं म्हणतों तें कांहीं खोटें नाहीं.

बिचाऱ्या दामिनीचे डोळे माझ्याकडे सारखे लागावेत यांत काय नवल ? वसुंधराबाई पतिव्रता म्हणून गाजलेल्या ना ! पण इतक्यांत तीन चार वेळां तरी त्यांनीं माझ्याकडे पाहिलें असेल ! पण मीं कांहीं नजरेला नजर भिडूं दिली नाहीं अजून ! हो, इतक्या स्वस्त्या भावानें विकून घेतल्यावर मग खरा रंगेलपणा कुठें राहिला ! आपल्याकडे पाहणाऱ्या बायकांकडे पाठ फिरवून पळत्या सावजाच्या पाठीस लागलें तरच इष्काची खरी शिकार ! बाकी या बायकांची तरी काय कसूर ? तसा जवान समोर दिसला, कीं नजर फिरावयाचीच !

[इकडे तिकडे पाहून उगाच हातवारे करितो.]

वसुंधरा : कंकणा, रथ सिद्धनाथमंदिरासमोर घेऊन यायला सांग.

कंकण : जशी आज्ञा ! (स्वगत) मला वाटलेंच होतें, कीं कांहीं तरी निमित्त काढून बाईसाहेब माझ्याशीं बोलणार म्हणून ! नाहींतर इकडची गाडी तिंकडे कशाला न्यायला हवी होती ?

वसुंधरा : ईश्वर, मी जातें आतां ! तुम्हांला वाटेल त्या वेळीं मला भेटत जा ! युवराज, सिद्धनाथमंदिराचें दर्शन घ्यायचें राहिलें आहे ! दामिनि, हो पाहूं पुढें ! (जरा पुढें जाऊन व मागें वळून) कंकणा, तूं अजून इथेंच ? मोठा गैदी माणूस आहेस !

कंकण : चुकीची माफी असावी, बाईसाहेब ! (जातां जातां स्वगत) पुन्हां तर्क बरोबर ! जातांना मुद्दाम वळून पाहिलेंच ! आणि हें रागाचें अवसान तर नुसतें जाळीदार ! पलीकडच्या चोरटा रंग छटान् छटा निरखून बघून घ्यावा.

[ईश्वराखेरीज सर्व जातात. ईश्वर वसुंधरेकडे पाहत राहतो. एकीकडून नूपुर येतो.]

नूपुर : (स्वगत) कुठल्याशा भाषापंडिताला म्हणे आपल्या सूत्रांतली एक मात्रा कमी करतां आली ह्मणजे एक पुत्र झाल्याचा आनंद होत असे; पण माझ्यासारख्या व्यवहारपंडिताला लोकांच्या सुताड्यागोताड्याबद्दल आपल्या माहितींत एक अक्षराची भर पडली म्हणजे एक पितर स्वर्गास गेल्यासारखें वाटतें ! निदान दुसऱ्याचा एखादा पितर नरकांत पडल्याबद्दल तरी खातरजमा होते ! त्यांतल्या त्यांत चोरट्या रागरंगाचें रहस्य कळलें म्हणजे तर बोलावयालाच नको–किंवा त्यांबद्दल सारखेंच बोलत राहावयाला पाहिजे ! आजचा हा रागरंग असाच अंधेरांतला आहेसा दिसतो ! आडून बोलणें जरा ऐकायला यायला

हवें होतें ! (ईश्वराच्या खांद्यावर हात मारून, उघड) काय अवधूतमहाराज ! आतां ही समाधि कधीं उतरणार ? कोणत्या निर्गुण मूर्तीचें हें ध्यान चाललें आहे ? तें मोठ्या घरचें जडावाचें जोखीम, कीं तो गरिबींतला मुलाम्याचा डाग ?

ईश्वर : (चपापून) कोण तुम्ही ? धाडशी बेशरमपणाची कमाल झाली !

नूपुर : होय ? मग ब्रह्मर्षिमहाराज, देवाच्या साक्षीनें या गार्गीमैत्रेयींबरोबर कांहीं वेदान्ताची वाटाघाट करीत होतां वाटतें ?

ईश्वर : अशा अनोळखी आचरटपणानें आतां एक शब्द अधिक बोलाल तर मला तुमची फाजील जीभ कापून बेताची करावी लागेल !

नूपुर : (हंसून) अखेर बरेच रागावलां कीं बैरागीबुवा ! मला वाटलेंच होतें, कीं एकदोन फुंकरा मारल्याबरोबर तुमच्या अंगावरून ही वरवरची राख उडून जाईल आणि आंतला अंगार भडकून निघेल म्हणून ! तुम्हांला राग येतो खरा, पण मग, या वेषानें त्या बायकांशीं कशाला बोलत राहिलां ? अहो, असा चोरटा संबंध एकदां उघडकीस आला म्हणजे सारा गांव त्यासंबंधीं कायकसें करावयाला लागतो.

ईश्वर : तुम्ही बोलतां याला कांहीं प्रमाण आहे का ?

नूपुर : त्याला कशाला पाहिजे आहे प्रमाण ? लग्नाच्या जोडप्याखेरीज कोणतींही स्त्रीपुरुषें कुठेंही आणि कांहींही बोलतांना आढळलीं तर तेथें कांहीं तरी दगलबाजी असावयाचीच हें लोकशास्त्रांतलें महावाक्य !

ईश्वर : कोण पाजीपणाची कल्पना ही ! हें पहा, ज्या स्त्रीशीं आतां मी बोलत होतों ती मला माझ्या सख्ख्या बहिणीप्रमाणें आहे, समजलांत ?

नूपुर : या बंधुप्रेमाची सारी भिस्त, आपण सर्व एकाच ईश्वराचीं लेंकरें आहों, या ऐसपैस नात्याच्या जोरावरच असेलना ! ठीक आहे, असा त्रागा केल्यानें जर लबाड्या लपत्या तर आणखी काय हवें होतें ! हां हां म्हणतां, तुमचीं सारीं कुलंगडीं हुडकून काढून चवाठ्यावर आणतों. (स्वगत) आधीं तिकडे, त्या बायका कोणीकडे जातात त्याचा तलास काढावा आणि मग या गोसावड्याच्या मठीचा मार्ग काढावा ! हा कांहीं वेळ इथेंच घोटाळत राहणारसें दिसतें. [जातो.]

ईश्वर : काय मनाचा नमुना आहे पहा !

[त्याच्याकडे पाहात राहतो. इकडे घाटाच्या कठड्यामागून सुदाम उठून उभा राहतो व पुढें येतो.]

सुदाम : (स्वगत) स्त्रीजात तेवढी निमकहराम ! ज्योतिषी लोकांना अनंत योजनांवर रात्रीच्या काळोखांतून भटकणाऱ्या, आकाशांतल्या चांदण्यांच्या गति इथूनच बिनचूक ठरवून टाकितां आल्या; पण दिवसाढवळ्या, इथल्या-इथेंच उनाडणाऱ्या चटकचांदण्यांच्या हालचाली त्रिकालज्ञ ऋषींनाही समजण्या-सारख्या नाहींत. थोड्याशा आंकडेमोडीनें तारांचे वेध चटकन् घेतां येतात, पण यांचे कोणाला, आणि यांना कोणाचे वेध लागतील हें कालत्रयींही कळावयाचें नाहीं. स्त्रियांचा भरंवसा धरणारा अगदीं मूर्खांतला मूर्ख ! दामिनीला काय हंसायचें, ती माझ्यासारख्या सामान्य माणसाची बायको ! पण ही वसुंधरा, एवढी थोरामोठ्याची स्त्री, पण बेमुरवत या गोसावड्याशीं चकाट्या पिटीत बसली. तें कांहीं नाहीं; हा खेळ आणखी कांहीं वेळ असाच चालू राहिला तर बघतां बघतां, सुदाम आणि दामिनी हें जोडपें म्हणजे लोकांना हंसवायचें साधन होऊन बसेल. हा राखेंतला रंगेला घटकाभर निरूपण करीत बसलाच होता ! तो गांवगुंड तर पाळतीवरच असल्यासारखा दिसतो ! आतां आधीं या कानफाट्याचे चांगले कान उपटतों आणि मग त्या उठवळ विजलीला नीट बांधून टाकितों. (उघड) अहो परमहंस, तुमचें उनाड पांखरूं मघांच उडून गेलें; आतां कशासाठीं देवाच्या दारीं धरणें धरिलें आहे हें !

ईश्वर : (स्वगत) हा तिसरा इब्लिस दिसतो; आणि याची ही वेडाची लहर अगदीं भडकलेली आहेशी वाटते. [त्याच्याकडे पाहतो.]

सुदाम : असा पाहतोस काय माझ्याकडे सुंभासारखा ! कांहीं लाजलज्जा आहे का शिल्लक ? का संसाराबरोबर तिचीही राखरांगोळी केली आहेस ? हें बघ रे, ए गोसावड्या, तुम्ही बैरागीलोक मोठे बदमाष असतां ! स्वतांचें घर एकदां सोडलें म्हणजे दुनियेचीं घरें तुम्हांला आपलींशीं होतात; आपल्या नुसत्या अंगाला भस्म चोपडतां पण दुसऱ्याचा सारा संसार भस्म करून टाकितां; आपल्या नांवावर पाणी सोडतांच लोकांचीं नांवें बुडवायला मोकळे ! इकडे हातांतल्या चिमट्यानें चिलमीवर निखारे ठेवण्याचा जरा सराव होतो न होतो

तोंच दुरून दुसऱ्याच्या अंतःकरणाला चिमटे घेऊन त्यावर अंगार ठेवण्याची तयारी! वैराग्याच्या एकेक माळेगणिक लग्नाची किमानपक्षीं हजार हजार माळ तरी तुटत असेल! वाल्ह्या कोळ्यानें खड्यांनीं रांजण भरून आपण उडविलेली शिरगणती ठेविली होती, तशी मला वाटतें, वैराग्याची स्मरणी म्हणजे त्याच्या बदफैलीची मोजदादच असावी. ए राखुंडींतल्या रामोशा! पहा, मी इतकें बोलतों आहें, पण वेरड एक शब्द तरी बोलतो आहे का? नुसता तोंडाकडे पाहत सुद्धां नाहीं. (ईश्वर हंसतो.) तुझें हंसणें रास्त आहे; जाऊं दे, तुझ्यासारख्या तिऱ्हाइताला बोलण्यांत काय अर्थ! आपलाच दाम खोटा! छेः छेः, याचा बंदोबस्त केलाच पाहिजे. (स्वगत) या जगांत एखादें खरें तत्त्व असेल तर तें हेंच, कीं स्त्रीजात तेवढी निमकहराम! विधात्या, कशाला या सुंदर जगांत ही हरामखोर जात पैदा केलीस?

ईश्वर : (स्वगत) आतां आणखी कांहीं वेळ या जागींच थांबलों तर मला खात्रीनें वेड लागेल. कुठल्याशा देवस्थानाभोंवतीं भुताखेतांनीं पछाडलेल्या झाडांचें जंगलच्या जंगल जमत असतें अशी त्याची ख्याति आहे; त्याप्रमाणें, बायकांच्या बाबतींत बहकलेल्या बेवकुफांची यात्रा जमण्याचें हें ठिकाण आहेसें दिसतें. काय एकेकाच्या स्त्रियांविषयीं भावना आहेत! एकानें आल्या-गेल्या बाईकडे पाहून माकडासारखे चाळे करावे; दुसऱ्यानें त्या माकडचेष्टांवरच रामावांचून रामायण रचून काढावें आणि तिसऱ्यानें त्या तसल्या रामायणा-बरहुकूम, आपल्या सीतेसारख्या साध्वीला घरांतल्या घरांत वनवास भोगा-यला लावावा! पण यांच्याकडे तरी काय दोष? चांगल्या चांगल्या प्रतिष्ठितांना सुद्धां असल्या कुटाळक्या करण्यांत आणि बायकांबद्दलच्या वाटेल त्या गोष्टीवर बिनदिक्कत भरंवसा ठेवण्यांत जिथें लाज वाटत नाहीं तिथें हलक्या मनाच्या लोकांच्या कल्पना अशा असावयाच्याच! सगुणमूर्तीची कल्पना करण्यासाठीं पशुपक्ष्यांत–अगदीं पाषाणांतसुद्धां प्रत्यक्ष परमेश्वराची प्राणप्रतिष्ठा करण्याइतकी उदार अशी आमची आर्यदृष्टि, आमच्या मुलींकडे, भगिनींकडे, अर्धांगींकडे आणि मातांकडे वळतांच अनुदारवृत्तीनें संकोच पावते आणि स्त्रियांमध्यें तिला साधी माणुसकीसुद्धां दिसेनाशी होते! या असल्या पतितांचे विचार, नागर मनाला त्रासदायक तर खरेच; पण एकेकदां मनःक्षोभ इतका आवेगाचा

होतो, कीं अशा विचारांपैकीं साधारण प्रकारचे नमुने तरी लोकांसमोर मांडावेत आणि चारचौघांकडून या चारगटांचा उपहास करवावा! पण जाऊं द्या हा विचार! या दुःखदायक विचाराची लांबण तितक्याच प्रमाणानें मनाला संताप मात्र देईल. आपल्या साऱ्या सोयी अजून जमावयाच्या आहेत. [जातो.]

सुदाम : (स्वगत) मूर्खा सुदामा, भोग आपल्या लग्नाचीं फळें! (पाहून) हा तो गांवगुंड आला वाटतें ? याच्या थोडें पोटांत शिरलें पाहिजे.

[नूपुर येतो.]

नूपुर : (स्वगत) हा कोण घुटमळतो आहे इथें ? स्वारीला घेरलें पाहिजे!

सुदाम : काय हो, आपलें नांव सांगाल का ?

नूपुर : माझ्या बारशाच्या पूर्वींच माझे आईबाप मेले, तेव्हां मला नांव ठेवण्याचें तसेंच राहिलें आहे. बरें, आपलें नांव ?

सुदाम : (स्वगत) अरे चोरा, मी तुझें बारसें जेवून बसलों आहें म्हणावें. (उघड) माझाही जरा असाच घोंटाळा झालेला आहे. मला लोक रोजच्या रोज इतकीं नांवें ठेवितात, कीं त्यांतून वेळेवर कोणतें सांगावें हेंच कळत नाहीं.

नूपुर : हरकत नाहीं, फिटंफाट झाली. आतां आपण एकमेकांना तात्पुरतीं नांवें ठेवूं या म्हणजे बोलायला चालायला सोयीचें पडेल. चला, आम्हीं ठेवलें तुमचें नांव सुदाम!

सुदाम : (दचकून) सुदाम !

नूपुर : काय चपापलां हो ? तुमचें खरें नांव एखाद्या अनोळखी माणसानें नेमकें सांगितलें असतें तरीसुद्धां तुम्ही इतके दचकलां नसतां!

सुदाम : तुम्ही पाहतांच आहां, कीं मी आहें जरा फाटक्या अंगाचा आणि तुम्ही म्हणालां मला सुदाम; तेव्हां सहजच वाटलें, कीं मला हिणविण्यासाठीं तुम्हीं असें नांव काढलें मुद्दाम.

नूपुर : अंः, तसें कांहीं नाहीं; त्याचें कारण वेगळेंच आहे. सांगूं तुम्हांला तसा मोका जुळून आला म्हणजे.

सुदाम : बरें, तें राहूं द्या; तुम्ही आतां बराच वेळ एवढ्यांतच फिरत होतां; एखादें रंगीबेरंगी पांखरूं जातांना दिसलें का इथून ?

नूपुर : छट्, चिटपांखरूं सुद्धां नाहीं.

सुदाम : काय बेगुमान थापा मारतां हो ! मी चांगला पाहतों आहें, तब्बल अर्धा घंटा तुम्ही इथून टेहळणी ठेवून होतां त्या—

नूपुर : असें असें ! आतांच्या गंमतीबद्दल बोलतां होय तुम्ही ? आतां तुमच्या जवळ म्हणून बोलायला हरकत नाहीं, पण तें पांखरू म्हणजे एक अजब चीज आहे.

सुदाम : (स्वगत) अजब चीज ! स्त्रीजात तेवढी निमकहराम ! (उघड) दोघीं-तलें कोणतें पण तें ? वसुंधरा कीं तिची ती दासी ?

नूपुर : भले ! तुम्हांला तर नांवेंही पाठ आहेत; उगीच नाहीं लोक तुम्हांला नांवें ठेवीत ! अहो, वसुंधरेबद्दल बोलायला कशाला पाहिजे ? मोठ्या नदींत बारमहा पाणी असायचेंच ! मी त्या गांवगंगेबद्दल म्हणत होतों. पोरसवदाच आहे, पण अशी बाजिंदी बायको आहे ! छटेल तर इतकी आहे म्हणतां, गांहरी नजर आशाळभूतपणानें नुसती हरिणासारखी कावरीबावरी फिरकत होती इकडून तिकडे !

सुदाम : (स्वगत) बाजिंदी, छटेल ! आमच्या पतिव्रतेनें कमाई तर खूप करून ठेविली आहे !

नूपुर : कां हो, अगदीं विचारांतसे पडलां ? कोणाला वाटेल, कीं तुमच्या बायकोचीच तुमच्यापुढें नालस्ती चाललेली आहे !

सुदाम : (स्वगत) हा हरामखोर अगदीं वर्मीं डाग देत आहे. (उघड) भलतेंच, तसा तिचा माझा कांहीं संबंध नाहीं; मी सहज विचारितों आहें. हो, आपलें माहीत असावें !

नूपुर : एवढेंच असेल तर फिकीर नाहीं; नाहींतर आमची मासलेवाईक मजा व्हायची ! बाकी मीसुद्धां तुमच्यासारखा नुसतीच माहिती मिळवीत आहें हो ! बोलण्यासारखी गोष्ट नाहीं, पण तुमच्याजवळ म्हणून सांगायला हरकत नाहीं. कान करा इकडे—बोलूं नका कुठें—हें पहा, बायकांच्या फंदांत कधीं पडूं नये; बायकांची जात बडी हरामखोर !

सुदाम : (स्वगत) स्त्रीजात तेवढी निमकहराम ! (उघड) तुमचें म्हणणें खरें आहे अगदीं अक्षरशः !

नूपुर : आतां हेंच पहा कीं चित्र ! गरिबींतल्या गरिबींत जिवाला हौस

केवढी आहे! तेवढ्यांतच लुगडें गंगाजमनी होतें! दरिद्री छानछोक गरिबीबरोबरच मनाचा उथळपणाही दाखविते! कण्हेरीच्या कंगाल वासाकडे तिच्या रंगाच्या भिकारड्या भपक्यानेंच लक्ष जातें.

सुदाम : हां, कपड्यालत्त्यांत असा रंगेलपणा उपयोगाचा नाहीं हें खरेंच!

नूपुर : मुळींच उपयोगाचा नाहीं. तुमच्याजवळ म्हणून सांगून ठेवितों, नीट लक्षांत ठेवा–कपड्यालत्त्यांत छानछोकी, बोलण्यांत एवढासा मोकळेपणा, नजरेंत एवढीशी लोभी फिरकी–जराशी हसऱ्या डोळ्यांची आणि दाबलेल्या ओंठाची, निलाजरा लाजाळूपणा हीं दिसलीं, कीं हजार हिश्शांनीं तिथें लगीनगांठ सैल आहे अशी खूणगांठ बांधून ठेवा!

सुदाम : इतक्या खाणाखुणा तरी कशाला हव्या? नुसतें चालणें एकदां पाहिलें, कीं बाकी चाल चटकन् लक्षांत येते. तें शब्दांनीं सांगतां येत नाहीं नीटसें, पण एका पावलावरून परीक्षेला पटतें!

नूपुर : बस्, अगदीं अनुभवाचें बोललां; पटलें!

सुदाम : (स्वगत) हा बिलंदर सुद्दाम वेचक बोलतो आहे कीं काय! (उघड) नशीब त्या बिचाऱ्या नवऱ्याचें!

नूपुर : तो अगदींच गलथान आहे म्हणतात. तुमच्यासारखाच फाटक्या अंगाचा आहे. मघांशीं मी तुम्हांला सुदाम म्हणून नांव दिलें तेंच त्याचें नांव! मला तें आतांच समजलें, तेव्हां डोक्यांत ठसण्यासाठीं तुमच्या माथीं मारलें. या बाईचा नवरा सुदाम. हिच्या जपणीस बसण्यासाठीं स्वारी घरींच बेकार बसून असते; आणि तरी हिचीं गांवांत देवदर्शनें चाललींच आहेत. तेव्हां आतां तो बेवकूब म्हणावयाचा कीं हिची शहामत म्हणायची? आतां तुम्हीआम्ही जुटीनें या भानगडीच्या खनपटीस बसूं या! अगदीं बित्तंबातमी लागेपर्यंत थांबायचें म्हणून नाहीं.

सुदाम : पसंत आहे. एवढेंसें कांहीं समजलें, कीं एकमेकांना खबर द्यायची. आहे कबूल?

नूपुर : कबूल! तो नवरा हातीं सांपडायला पाहिजे होता हो! म्हणजे खूप रंग आला असता! तुम्हीही त्या बैलोबाच्या तपासांत असाच. चला. [दोघेही जातात.]

[पडदा पडतो.]

प्रवेश दुसरा

[स्थळ : वृंदावनाचा दिवाणखाना. कालिंदी केतनाला पाळण्यांत निजवीत आहे.]

कालिंदी : वाजिवरे बाळा । वेल्हाळा । रुम्झुम् घुंगुरवाळा ॥
अस्फुट विश्वाचें । प्रेमाचें । गाणें आनंदाचें ॥
वदलों जें नादीं । संवादीं । तुझिया जन्माआधीं ॥
पहिल्या प्रीतीचे । गमतीचे । कांहींसे भीतीचे ॥
बाळा ते बोल । तूं बोल । आज मनीं जे खोल ॥
रात्रीच्या काळीं । जों बसली । ब्रह्मानंदीं टाळी ॥
मनिं तेव्हां बाणे । जें गाणें । अस्फुट मंजुळवाणें ॥
धीर न परि हृदया । उघडाया । उघडपणें तें गाया ॥
हृदयीं खळबळलें । दरवळलें । विना ऐकिल्या कळलें ॥
गाणें मंजुळ तें । झुळझुळतें । तुझिया वाळ्यासंवतें ॥
वाळा हालूं दे । बोलूं दे । आनंदें डोलूं दे ॥
एकच पायाचा । वाळ्याचा । नाच गोड बाळाचा ॥
ऐकुनि आनंदें । त्या छंदें । घर सगळें नाचूं दे ॥

(स्वगत) वेडी तर नाहीं मी ! केतनाला निजविण्यासाठीं म्हणून गाणें म्हणतें आणि त्यांत त्याला घुंगरवाळा वाजविण्याचा आग्रह करितें ! त्यानें आतां करावें तरी काय ? बाकी अशा अचपळपणांत माझा केतन माझ्या इतक्या अर्ध्या वचनांत असावयाचा, कीं मीं घरांत एकाच पायाचा नाच करायला सांगितलें तर लबाडाला दोन्ही पायांनीं घुंगुरवाळा वाजवितांना ब्रह्मांड अपुरें होईल. झाली, चांगले डोळे उघडून, माझ्याकडे पाहून हंसायला सुद्धां सुरवात झाली ! बाळ, पुरे झाला हा डोळ्यांचा नाच बरें ! निजा आतां ! वः, लगेच घेतले डोळे मिटून ! जसें कांहीं समजलें अगदीं बोललेलें ! गुणी बाळ, असे गुण केल्यामुळें माझ्या बाळबृहस्पतीला एखाद्याची दृष्ट लागली तर कसें बरें होईल ? हंः, यानें डोळे मिटून घेतांच माझ्या डोळ्यांपुढें वेड्यावांकड्या हजार गोष्टी उभ्या राहतात;या कोवळ्या देहाकडे पाहतांना उगीच कठोर विचार मनांत येतात; याला

झोंप लागतांच माझी कल्पना जागी होते. कां बरें मला नेहमीं असें व्हावें ?

[गोकुलमां लइ चालो०]

व्याकुल हें मन होई कां । सतत कां त्यास छळ हा ॥ ध्रु० ॥
जगतिं न रंगे । विचारीं परी तरंगे । नच त्या कांहिं
विसावा हा ! ॥ १ ॥ अनलज्वाला । जाळिते अशी जिवाला ।
पसरी अंतरिं या दाहा ॥ २ ॥

इतक्या सुखाच्या सागरांत पडलें आहे तरीपण कांहीं तरी चुकल्यासारखें वाटतें ! जगाच्या खरेपणाबद्दल कांहींच खात्री वाटत नाहीं. माझ्याभोंवतीं हें सुखस्वप्न पसरलें असून दैवाच्या कसल्या तरी अकल्पित आघातानें मी एकदम जागी होईन आणि या सुखाला अंतरेन अशी अंतःकरणांत सारखी हुरहूर वाटते ! या सुखाच्या स्वप्नापेक्षां अगदीं स्वप्नाचें सुखसुद्धां किती तरी खरेपणाचें भासतें ! अतिसुखामुळें तर असें होत नसेल ? बाळा केतना, इतकी का मी पूर्वजन्मींची पापीण आहें, कीं तुझ्यासारखें रत्न मला–अगबाई, भलतेंच कांहींतरी मनांत यायला लागलें ! आज अजून कां बरें येणें झालें नाहीं ? समाधान तेवढें काय तें त्या मूर्तीच्या दर्शनानें ! पण त्यांच्याकडे पाहतांना तरी डोळ्यांची भीति कुठें मोडते आहे ? आतां डोळ्यांसमोर ती मूर्ति उभी करून वाटेल तितका वेळ पाहत बसेन; पण जर खरोखरींच येणें झालें तर–अगबाई, खरोखरींच येणें झालें !

[उठून उभी राहते; वृंदावन येतो.]

वृंदावन : (स्वगत) हिच्याकडे पाहिलें म्हणजे पूर्वजन्मावर विश्वास ठेवा-वासा वाटूं लागतो; एरवीं, या जन्मीं या दुर्दैवी जीवानें असें कोणतें पाप केलें आहे, कीं त्याबद्दल अष्टौप्रहर असा मनाचा मुका मार सहन करावा लागावा ! वृंदावन आणि कालिंदी ! लग्नाचें सोंग करून मीं हिला उगाच दुःखांत पाडिली आहे. मी हिच्याशीं मोकळेपणानें वागत नाहीं हें हिच्या पुरतेपणीं लक्षांत आलें आहेसें दिसतें; आणि मी तरी हें सोंग यथासांग किती दिवस करीत बसूं ? या नाटकाचा मला आतां इतका वीट आला आहे, कीं—पण आतां कुरकुर करून काय उपयोग ? माझ्या लौकिकासाठीं मला हें सारें केलेंच पाहिजे. (उघड) प्रखर सूर्याच्या प्रकाशांत कोमेजणारी नाजूक कुमुदिनी चंद्राच्या कोवळ्या किर-

पांनीं तरी खुलते; आठ महिने गप्प बसलेल्या कोकिलेला वसंतऋतूंत तरी कंठ फुटतो; पण इथें तर कधीं कळी उमलायची नाहीं आणि तोंडांतून शब्द निघायचा नाहीं. कालिंदी, सुंदर स्त्रियांना खुलविणारा एखादा दिव्य मंत्र पुरुषांना जर सांपडला तर त्याचा विधि समाधीपेक्षांही अवघड असला तरी पुरुष त्याचा अष्टौप्रहर जप करीत बसतील.

कालिंदी : मग तसें नाहीं कुठें ! पुरुषांनीं नुसता कानमंत्र सांगतांनासुद्धां जरा इकडे तिकडे केलें तरी बायकांच्या गालावरच्या गुलाबाची तेव्हांच खुलावट होते ना ? विधि नको आणि मंत्राचा जप नको ! अगदीं मुक्यानेंच एवढेंच होतें.

वृंदावन : हं, बोल, बोल, स्पष्ट झाल्यावांचून बोल पाहूं ! कालिंदी, काय तुझें मन हें ? एवढे शब्द बोलतांना तुला दम लागला; ओंठ सुकून गेले; कावरीबावरी नजर छपविण्यासाठीं डोळे खालीं वळले! वेडे, तुझी छातीसुद्धां धडधड करायला लागली आहे! बोलूं लागलीस म्हणजे इतकें चांगलें बोलतेस, कीं मनाचे कान आणि जिवाचें भान करून तें ऐकत रहावें ! पण मोकळ्या मनाचीं मौजेचीं भाषणें बोलतांना तूं नवशिक्या गुन्हेगारापेक्षांही जास्त भेदरून जातेस ! आणखी किती दिवस तूं मला भिणार? आरंभींच्या अनोळखी अल्लडपणाला भीति साजून गेली! पण आतां—मूल झाल्यावरसुद्धां—आतां आपला केतन चांगला आठदहा महिन्यांचा झाला असेल—अजून भित्रेपणाच ! नवाईच्या नव्हाळीची ही मनाची मुकी माया मनोहर तर खरीच; पण मुका मुलगा कधींतरी चालत्या बोलत्या रंगरूपाला आल्यावांचून स्त्रीत्वाचें सार्थक होत नाहीं ! कालिंदी, आतां तूं आपण होऊन बोलली नाहींस तर यापुढें मी एक अक्षरही बोलणार नाहीं ! (कांहीं वेळ थांबून) या केतनाशीं चार चार घटका सारखी बोलत असतेस आणि मी एका शब्दालाही महाग झालों ? तें कांहीं नाहीं ! कालिंदी, तुला माझी शपथ आहे, माझ्या प्रश्नाचें अगदीं मोकळ्या मनानें उत्तर दे पाहूं ! तुझें आयुष्य अगदीं सुखांत जात आहे का ? (कालिंदी वृंदावनाकडे पाहते.) हें पहा; माझ्या मनाचा कल ओळखण्यासाठीं तूं अनिश्चयाच्या शोधक दृष्टीनें माझ्याकडे पाहूं लागलीस ! कालिंदी, मीं अनुकूल उत्तराच्या अपेक्षेनें हा प्रश्न टाकला नाहीं ! आपल्या संसारांत तूं पूर्ण सुखी आहेस का ?

कालिंदी : सर्वेश्वरा, आपण सुखी आहां का ?

वृंदावन : मी अगदीं पूर्ण सुखांत आहें.

कालिंदी : मग मीहि पूर्ण सुखांतच आहें ! जीवितेश्वरा, मला आपल्याहून निराळें जीवित आहे का ? या देहाची मी छाया; छायेची हालचाल देहाच्या जीवनशक्तीनें होते ! तिला भिन्न इच्छा, भिन्न जीवन कुठून असणार ? आपल्या श्वासोच्छ्वासानेंच माझा जीवनप्रवाह चालत असतो. कालिंदीच्या हृदयाचे व्यापार तिथें विराजणारी वृंदावनांची मूर्तिच करिते !

वृंदावन : कालिंदी ! माझी शपथ घातली तरी सुद्धां तूं खोटें सांगितलेंस ! तुझी जीवनवृत्ति खरोखरीच छायेप्रमाणें निर्जीव आहे ! तुझें समाधान हताश हृदयापेक्षांही शून्यवृत्तीचें वाटतें ! अल्लड वयांतल्या विविध विकारांचें ठाणें उठल्यामुळें तुझ्या चेहऱ्यावर उजाड वस्तीच्या गांवठाणाचा ओसाडपणा पसरलेला दिसतो ! (तिचे हात आपल्या हातांत घेतो.) कालिंदी, माझ्याजवळ खोटें कां बरें बोलतेस ? तूं दुःखीकष्टी आहेस याचा मला मुळींच संशय नाहीं; मग त्याच्या कारणाविषयींच मला संशयांत कां ठेवितेस ?

कालिंदी : (त्याच्या गळ्याला मिठी मारून) असें आपल्याला कशावरून वाटतें ?

वृंदावन : पुष्कळ दिवसांच्या सूक्ष्म अनुभवानें मीं हें ओळखलें आहे. तुझी आणि माझी अजून पुरती दिलजमाई झाली नाहीं ! तूं आपण होऊन मला कधीं आलिंगन दिलें नाहींस ! पण मी तुझे हात माझ्या मानेजवळ आणतांच त्यांचा विळखा इतका जोराचा बसतो, कीं प्रीतीच्या भरतीची उसळणारी उत्कंठा थोपवून ठेविल्याचें तावडतोब लक्षांत येतें. माझी नजर चुकवून माझ्याकडे पाहतांना, माझ्या चेहऱ्यावरून कांहींतरी हुडकून काढण्याचा तुझा प्रयत्न चाललेला असतो ! हातांत हात घालून माझीं बोटें दाबतांना सभय उत्सुकता दिसून येते ! विनोदप्रसंगीं माझ्या हंसण्याबरोबर तावडतोब आपलें हंसूंही थांबविण्यासाठीं, हंसण्याच्या उत्कट भरांतसुद्धां माझ्याकडे पाहण्याच्या सावधगिरीचा तुला विसर पडत नाहीं. बोलतांना शेवटीं एक शब्द ओंठावरच घुटमळून पुन्हां हृदयांत जाऊन दडून बसतो ! कालिंदी, तो शब्द आपल्या दिलगीचा आडपडदा आहे ! कुठल्या तरी दुःखी संशयाचा कृष्णमेघ तुझ्या हृदयांत सारखा घुटमळत राहिलेला असतो. हें पहा, तुझ्या डोळ्यांत पाणी तरंगू

लागलें, ही त्याच मेघाची वृष्टि! हां; ते अश्रु पुसूं नकोस, तुझ्या हृदयाला, त्यांतल्या दुःखदायक रहस्याला बाहेर येऊं दे. कालिंदी, माझ्यापासून आपलें, दुःख लपवूं नकोस!

कालिंदी : हृदयसंपुटांत सांठवून ठेविलेल्या या प्राणजीवनापासून मी काय लपवून ठेवणार? प्राणेश्वरा, क्षमा करा; मीं आपल्याला फसविलें खरें! पण तें केवळ आपल्या मनाला त्रास होऊं नये म्हणून!

वृंदावन : वेडी! वेडी आणखी हट्टी! चटदिशीं आपलें मनोगत मला सांगून दुःखमुक्त हो! अशी रडूं नकोस. इतक्यांत हंसत होतीस, आतां रडूं लागलीस! मुलाच्या मनाप्रमाणें तुझें मन सुखदुःखांच्या ऊनसांवलींत माझ्याशीं लपंडाव खेळत आहे. मला वाटतें, पोर झालें म्हणजे त्याच्या सहवासानें बायकांचें मनसुद्धां पोरकट होत जातें! हं, सांगतेस ना तुझ्या दुःखाचें कारण?

कालिंदी : माझें दुःख मीं आपल्याला सांगितलें तर आपण माझ्याबद्दल म्हटलें तेंच मी आपणांबद्दल म्हणतें असें नाहींना आपण म्हणणार? माझें रहस्य सांगणें म्हणजे मीं आपलें रहस्य ऐकणें असें आपल्याला वाटलें तर आपण माझ्यावर रागावणार नाहीं ना? आपल्या प्रश्नाचें उत्तर माझ्या प्रश्नानें दिलें तर चालेल का?

वृंदावन : तुझा प्रश्न? माझें रहस्य? कालिंदी, तूं काय म्हणतेस हेंच मला कळत नाहीं. कोणतें माझें रहस्य!

कालिंदी : (एकदम हुंदका देऊन व त्याला मिठी मारून) आपल्याला राग आला? मला आपल्या या मुद्रेचें भय—प्राणेश्वरा, मी नावडती आहें म्हणून का हा राग? जीवितेश्वरा, मला संभाळा, मी आपल्यालाच भ्यालें आहें, मला संभाळणारही आपणच!

वृंदावन : (स्वगत) हिला धीर दिला नाहीं तर हिचे भीतीनें प्राण जातील! (उघड) कालिंदी! काय हें? वर पहा! (ती वर पाहते. स्वगत) काय हे हिचे डोळे! शिकारी कुत्र्यांच्या भेसूर हाकाटीनें भेदरून एखाद्या झुडपाखालीं दबा धरून बसलेल्या भेकड सशाचे डोळेसुद्धां इतक्या शून्य वृत्तीनें, इतक्या साशंक भीतीनें आणि इतक्या तीव्र शोधकतेनें स्थिरावत नसतील. (उघड) कालिंदी, भिऊं नकोस; तूं मला नावडती आहेस असें तुला कां वाटतें?

कालिंदी : आपल्या उग्र मुद्रेची मला अजून भीति वाटते ! प्राणांपलीकडे लपविलेल्या शंकेचे शब्द बाहेर काढितांना प्राणही कंठाशीं येऊन अगदीं कोंडल्यासारखें झालें आहे.

वृंदावन : माझी मुद्रा तुला उग्र वाटते ? वेडे, अशी भलतीच जन्माची समजूत करून घेतलीस तर मला कायमची भीत राहशील. कदाचित् माझा तिटकाराही करूं लागशील !

कालिंदी : नाहीं, नाहीं; आपली मुद्रा जात्या उग्र नाहीं; आपला मूळचा चेहरा इतका सोज्वळ आहे, कीं स्त्रीदृष्टीला त्याचा मोह सोडावासा वाटणार नाहीं; आपलें विशाल अंतःकरण पुरतेपणीं दाखविण्याजोग्या या डोळ्यांत प्रतिबिंबरूपानें शिरून, त्या अंतःकरणांत प्रीतिभावानें स्थिर होण्यासाठीं कोणती स्त्री झटणार नाहीं ? आपल्या मांसल आणि मृदु कराचा आधार मिळतांच संसारयात्रेंतून स्वर्गापर्यंत निभावून जाण्याची कोणत्या स्त्रीला खात्री पटणार नाहीं ? (पाहून) नका, नका, असे निश्वास टाकूं नका ! आपल्या वर्णनांत स्तुतीचा संशय येऊन तिला आपण अपात्र आहां अशी मनोमन साक्ष पटल्यामुळें आपण ओशाळलेल्या नजरेनें माझ्याकडे पाहूं लागलां म्हणजे माझा धीर तुटून मी भांबावल्यासारखी होतें ! आपल्या हृदयाबद्दल मी माझ्या मनाची ग्वाही देतें ! हें काय ? आपण जास्तच खिन्न होत आहां ! आपल्याला आत्मविश्वासानें ही स्तुति खरी कां बरें वाटत नाहीं ? कोणत्या गोष्टीच्या आठवणीनें आपण—पण वेडीवांकडी कल्पना आपल्या मनांत कशी येणार ? मग माझ्याशीं अशी प्रतारणा—(रडत) याच गोष्टीमुळें, मी आपल्याला आवडत नाहीं असें मला वाटूं लागतें.

वृंदावन : पण न आवडण्याचें कांहीं कारण आहे का ?

कालिंदी : आपल्या उदार दृष्टीला कदाचित् दिसलीं नहींत म्हणून माझीं मला सुद्धां तीं कारणें दिसल्यावांचून कशीं राहतील ? आपल्या–माझ्यांतलें अंतर थोडें का आहे? आपल्यासारख्या बावन्न बिरुदांच्या धन्याला शिलेदारी शिरपेचांची शोभाच साजून दिसायची ! माझी आपली सांवळ्या तुळशीची साधीभोळी मंजुळा ! प्रीतीची पूजा बांधायला नुसतीं तुळशीपत्रें कशीं पुरणार? पुरुष आधीं रूपाकडे पाहतात; आणि तसेंच सौंदर्य माझ्या कपाळीं मुळीं

नाहीं! माझें कपाळ अगदींच बारीक नाहीं का?

वृंदावन : सुखाप्रमाणेंच सौंदर्यालाही रहावयाला फार जागा लागत नाहीं! तुझ्या लहान कपाळावर माझ्या जीविताच्या आणि तुझ्या सौभाग्याच्या या कुंकुमाकृति राजमुद्रेला अक्षय राहण्याइतकी जागा मिळाली म्हणजे आपल्या सुखाप्रमाणेंच आपण दोघेही चिरंजीव होऊं!

कालिंदी : अगबाई, आपल्या आशीर्वादांतून आपल्या केतनाला कां बरें वगळायचें झालें?

वृंदावन : लाडके, त्याची आपल्या सुखांतच जमा झाली! केतन आपल्या सुखाचा भागीदार नसून भाग मात्र आहे! पण तुझीं कारणें तशींच राहिलीं?

कालिंदी : आपण थट्टेवारीं नेत आहां; मी आपली खऱ्या भावानें सांगून टाकतें.

वृंदावन : काय ही कल्पना! माझ्या वर्तनांत तुला कधीं संशयाला जागा मिळाली आहे का?

कालिंदी : आतांपर्यंतच्या आपल्या बोलण्यानें मला इतका धीर आलेला आहे, कीं आपल्याजवळ सारें बोलून टाकायचा मीं आज निधडा निश्चय केला आहे. मी वेडी आहें, भाबडी आहें पण आपली आहें! मी माझ्या सुखासाठीं बोलत नाहीं; माझ्यामुळें आपल्याला त्रास होतो अशी माझी खात्री झाली तर आपल्या पुण्यमय सुखाच्या मार्गांतून मी क्षणमात्रांत दूर होईन. मला राहून राहून असें वाटण्याचें कारण सांगितलें तर आपण माझ्यावर रागावूं मात्र नका. कधीं कधीं आपण सुखाच्या पूर्ण भरांत असतांना मध्येंच विमनस्क होतां; बोलण्याच्या ओघांत क्षणभर – अगदीं अर्धा क्षणच पण—एकदम थांबतां; वस्तुमात्राकडे नेहमीं शोधक वृत्तीनें पाहणारी आपली दृष्टि एकाएकींच शून्यवृत्ति होते; चालत्या विषयाच्या भरमध्यांत प्रारंभींच्या सामान्य संबंधानें सुरवात करितां; सवाल समजून घेतल्यावांचून जबाब देतां; डोळ्यांनीं जगाला पाहत नाहीं आणि दिसत नाहीं! त्यावेळीं आपल्या डोळ्यांत एकलेपणानें माझी बाहुली बसविण्याची मला भीति वाटते; आपल्या जीवनक्रमाच्या सर्व प्रयत्नांत अतृप्त इच्छेची आतुर तीव्रता दिसून येते! नाथ, अशा वेळीं माझ्या मनांत कालवाकालव उत्पन्न होते. नाथ, क्षमा करा. आपल्या ठिकाणीं वाइटाची कल्पनासुद्धां करण्याची माझी योग्यता नाहीं.

पण भांबावलेल्या बुद्धीला दारुण शंका – प्राणेश्वरा, या चुकलेल्या दासीला संभाळून घ्या – आपल्या ठिकाणीं भलती भावना संभवत नाहीं अशा कल्पनेनें मी विचार करूं लागलें म्हणजे मी आपल्याला नावडती आहें, माझ्यामुळें आपण असंतुष्ट आहांत असेंच मला वाटावयाला लागतें; मला याच दृष्टीनें पहावेंसें वाटतें! सर्वेश्वरा, मी आणखी बोलणार आहें. माझा हा अपराध शेवटचा आहे. मी बोलूं का? माझ्या जिवाच्या परमेश्वरा, रात्रीं बोलतां बोलतां अखेर आपण शांत होतों त्या वेळीं आपल्या रहस्याच्या विचारानें आपल्याला झोंप येत नाहीं. आपण जागे असल्यामुळें मला झोंप येत नाहीं. त्या निश्चेष्ट स्थितींत आपण आपल्या रहस्याचा शेवट शोधून काढण्यासाठीं झटत असतां; मी त्या रहस्याचा आरंभ हुडकून काढण्याचा यत्न करीत असतें! नाइलाजानें पिळलेल्या आपल्या जीवाचे जड निश्वास वाऱ्यावर तरंगूं लागले म्हणजे त्या काळोखाच्या पडद्यावर मी कल्पनेनें आपल्या रहस्यांतल्या स्त्रीची प्रतिमा रेखाटण्यासाठीं—नाथ, आपण केवढ्यानें दचकलांत?

[उठून दूर उभी राहते; वृंदावन तिजकडे पाहतो.]

वृंदावन : माझ्या रहस्यांतली स्त्री? कशावरून? स्त्रीचा त्यांत काय संबंध?

कालिंदी : माझी पुरी खात्री आहे, कीं आपलें रहस्य स्त्रीविषयक आहे! हें मीं कसें ओळखलें हें सांगणें फारसें कठीण नाहीं! पण आतांच्या आपल्या दचकण्यानें मला पुन्हां भीति वाटते! आपल्याला नकोशी असलेली गोष्ट माझ्याकडून बोलण्यांत निघाली का?

वृंदावन : माझें रहस्य स्त्रीविषयक आहे हें कशावरून ओळखलेंस सांग पाहूं?

कालिंदी : हें ओळखण्यांत अवघड तें काय असायचें आहे! तरुण अंगांना परस्परांचा स्पर्शसहवास होतांच बुद्धीला बधिरता येते, कांपणाऱ्या अंगाबरोबर विचार तरळूं लागतात; पुरुषाला त्या स्थितींत, स्त्रीखेरीज दुसऱ्या गोष्टीबद्दल विचार करितां येत नाहीं; पण आपण अशा स्थितींतही कशाचें तरी एकाग्रतेनें चिंतन करितां; त्या वेळीं स्त्रीखेरीज दुसरा विषय असायचा नाहीं आणि ती स्त्री मी तर खास नाहीं; कारण माझ्या निकट सहवासांत, माझ्याबद्दल तटस्थपणानें चिंतन करण्याचें कारण नाहीं! म्हणून आपल्या रहस्यांत, माझ्याखेरीज दुसऱ्या कुठल्या तरी स्त्रीशीं संबंध असावा असा मीं सरळ सरळ तर्क केला!

वृंदावन : कालिंदी, तुझ्या चातुर्याची, बुद्धिमत्तेची आणि अवलोकनशक्तीची कशी स्तुति करावी हेंच कळत नाहीं! तुझी अलौकिक बुद्धिमत्ता पाहून मी आज चकित झालों आहें!

कालिंदी : ही बुद्धिमत्ता नाहीं; स्वहिताच्या कळकळीनें आणि दक्षतेनें एकाच गोष्टीकडे सारखें लक्ष देत बसलें म्हणजे सामान्य बुद्धीलासुद्धां तितक्यापुरतीं लोकोत्तर बुद्धिमत्तेचीं कार्यें करितां येतात. ज्या रहस्याशीं माझ्या जीवनाचा सर्वस्वीं संबंध, त्याबद्दल इतकीशी कल्पना अधिक का होते? आपलें रहस्य मला मुळींच कळलें नाहीं म्हणून तर मी अशी दुःखांत आहें! प्राणेश्वरा, तें रहस्य मला सांगायला कांहीं हरकत आहे का?

वृंदावन : तें समजून घेऊन तुला काय करायचें आहे? यद्यपि त्यांत एका स्त्रीचा खरोखरीच संबंध असला तरी तो तुझ्या सुखाच्या आड येत नाहीं! माझ्यावर तुझा भरंवसा आहे ना?

कालिंदी : माझ्या प्राणांवर माझा भरंवसा कसा नसेल! आपल्या त्या कार्यांत आपल्याला यश येण्यासाठीं देवाजवळ प्रसाद मागतां यावा म्हणूनच तें जाणण्याची माझी इच्छा आहे. प्रियजनांच्या प्रेमळ आशीर्वादानें आपल्या प्रयत्नाला परमेश्वराचें बळ येतें. मग माझ्याजवळून तें रहस्य कां बरें आड ठेवायचें? माझा आपल्यावर पूर्ण विश्वास; आणि आपला मात्र माझ्यावर कां बरें नसावा?

वृंदावन : (स्वगत) ही नसती पीडा गळ्यांत बांधून मी निष्कारण फसल्यासारखा झालों आहें! माझ्या मनांतून आपल्याबद्दलच्या कल्पना पार निघून गेल्या असें वसुंधरेला भासविण्यासाठीं बाह्यात्कारी हें बायकोचें बाव्हलें पुढें ठेवण्याच्या धांदलींत, ही हत्या मीं आपल्यामागें लावून घेतली! इतक्या विश्वासपूर्ण, निष्कपट आणि सरळ हृदयाजवळ खोटें तरी काय बोलायचें? (उघड) कालिंदी, क्षमा कर; एवढ्या एका रहस्याखेरीज आपल्या दोघांत कसलाही आडपडदा नाहीं; नाइलाजामुळें तें मात्र मला आज सांगतां येत नाहीं. हं, अशी निराश होऊं नकोस, खिन्न होऊं नकोस; त्याचा तुझ्या सुखाशीं कांहींएक संबंध नाहीं. तुझ्या संसाराच्या सीमेच्या तें सर्वस्वीं बाहेर आहे! माझ्या मानहानीची भरपाई करून घेण्यासाठींच माझा हा सारा

खटाटोप आहे. त्याचा संबंध माझ्या पराक्रमाशीं—(स्वगत) सत्याच्या आणखी जवळ गेलें पाहिजे–(उघड) माझ्या पुरुषार्थाशीं आहे !

कालिंदी : मग त्या भावी पराक्रमाची, पुरुषार्थाची कथा मला ऐकायला काय बरें आडकाठी आहे ?

वृंदावन : विचारी पुरुषानें आपल्या भावी पराक्रमाची कल्पना कोणालाच होऊं देऊं नये ! त्यांतून नवऱ्यानें बायकोजवळ तर आपल्या पुरुषार्थाच्या कर्तबगारीच्या रहस्याचा उल्लेख फारच जपून करायला पाहिजे. नवऱ्याच्या नांवाचा मोठेपणा चारचौघांत केव्हां गाजवीन असें तिला होऊन जातें. पतीच्या पुरुषार्थासंबंधानें रहस्यांतलें रहस्यसुद्धां स्त्रीजवळ ठराविक मुदतीबाहेर ठरत नाहीं ! या गोष्टीची केतनासारखीं पाळण्यांतलीं पोरेंसुद्धां साक्ष देतील !

कालिंदी : मला नाहीं, पण आपल्या चिमुकल्या केतनाला तरी आपल्या पराक्रमी पुण्याईचे पोवाडे ऐकवायचे होते ! भगवंताच्या तोंडून चक्रव्यूहभेदाचें वर्णन गर्भांतच ऐकल्यामुळें अभिमन्युकुमारांनीं केवढा पराक्रम केला बरें ?

वृंदावन : लोकोत्तर पुरुषांच्या जीवनांतल्या सुखशांतीच्या प्रसंगांकडेच आपली आशाळभूत दृष्टि नेहमीं पाहत असते; तुझा केतन अभिमन्यूसारखा पराक्रमी व्हायला पाहिजे ना ? पण सौभद्राप्रमाणें सोळाव्या वर्षींच समरभूमीवर त्याला मरण—

[कालिंदी वृंदावनाच्या तोंडावर हात ठेविते.]

कालिंदी : अगबाई, हें काय भलतेंच बोलणें ! काळवेळेची शकुनवंती मोठी वाईट असते हो. वेळ कांहीं सांगून येत नाहीं.

वृंदावन : माझ्या तोंडावर हात ठेवलास, पण सर्वभक्षी काळाच्या तोंडाला हात देतां येणार आहे का ?

कालिंदी : माझ्या गळ्याची शपथ आहे ! असलें भलतें बोलूं नये. या निर्दय विनोदानें माझें हृदय दुभंगून जाईलसें वाटतें ! आपलें रहस्य मला समजूं नये अशीच आपली इच्छा दिसते; मी तरी ती मोडण्याचा हेका कशाला धरूं ! आपण सांगितलें तेवढ्यानेंच माझें समाधान होईल ! एकदां शेवटचे शब्द सांगून माझे हेतु पुरविणार ना ? आपल्या मनांत माझ्याबद्दल विकल्प नाहीं ना ?

वृंदावन : प्रेमळ, विश्रब्ध जीवा ! नाहीं, नाहीं, नाहीं ! माझें तुझ्यावर पूर्ण प्रेम आहे ! वृंदावन सर्वस्वीं तुझाच आहे. या रहस्यापुरता एक कोंपरा सोडून माझें सारें हृदय तुझेंच आहे ! या हृदयावर विश्वासानें मस्तक ठेवून अशीच कल्पांतापर्यंत विसावा घे ! (कालिंदी त्याच्या हृदयावर मस्तक ठेविते.) हां, आधीं एवढें कबूल कर, कीं आजपासून आपण होऊन तूं मला आलिंगन देशील आणि आपल्या प्रेमसंवादांत पहिला शब्द तुझा असेल ! दे पाहूं मला असें वचन !

कालिंदी : आज नवीन वचनच कशाला हवें ? देवांच्या, जीवाजीवांच्या साक्षीनें हातांत हात दिला त्याच वेळीं मीं माझ्या सर्वस्वाचें वचन दिलेलें आहे ! या आनंदाश्रूंनीं आज त्याच्यावर उदक मात्र सोडतें !

वृंदावन : (स्वगत) या नाजूक नादांत बहकून मी कांहींच्या कांहींच वरळत चाललों आहें ! वसुंधरेला भ्रष्ट करण्याचा माझा निश्चय हृदयाचे धागे तुटून सारखा ढळत चालला आहे ! सत्य, सौंदर्य आणि बुद्धिमत्ता यांच्या त्रिवेणी-संगमांत न्हाणाऱ्या माझ्या हृदयांतून क्रूर कल्पनासुद्धां धवळून निघत आहेत ! एकदां वाटतें, सूडाच्या कल्पना सोडून, मनाची अढी मोडून, मनमोकळेपणानें हिला सर्व सांगून टाकावें; त्या उत्कटतेच्या भरांत हिचे डोळे पाण्यानें भरून आले म्हणजे त्या प्रेमाश्रूंच्या पुष्करणींत प्रतिबिंबरूपानें मंगलस्नान करून पावन व्हावें ! हे कोमल मना, तसें करायला कोणती हरकत आहे ? ही सुखाची सृष्टि सोडून सूडाच्या वणव्यांत होरपळत पडण्यांत काय अर्थ आहे ? जें मन वसुंधरेच्या प्रखर गुणांनीं दिपलें नाहीं, भूपालाच्या शुद्ध स्नेहरसांत विरलें नाहीं, तें मन या प्रेमकरुण मुखाच्या स्पर्शानें निवळून जाऊं देणार नाहीं हा अभिमान कशाला हवा ? (तिच्या तोंडावरून हात फिरवितो.)

कालिंदी : अहाहा ! नाथ, जें पाहिजे होतें तें मिळालें ! मला हा आपल्या खऱ्याखुऱ्या प्रेमाचा हात आज लाभत आहे ! प्रीतीनें प्रीतीला ओळखलें. हृदयाला हृदयाची साक्ष पटली ! प्राणेश्वरा, आतां मात्र मी धन्य, धन्य, त्रिवार धन्य झालें ! माझ्या जीविताची इच्छा तृप्त झाली ! मला अक्षय समाधानाची जोड मिळाली ! हें प्रेम, हें हृदय आतां मात्र या भाग्यशाली कालिंदीला कायमचें लाभलें ! हे प्रेमस्वरूप परमेश्वरा, तुझ्या लपत्या स्वरूपाची

ही पहिली भेट आयुष्याच्या अखेरीपर्यंत या मिटलेल्या डोळ्यांसमोर अशीच अखंड ठेव ! [त्याच्या हृदयावर डोळे मिटून मस्तक ठेवते.]

वृंदावन : (स्वगत) हिनें आपले डोळे मिटून घेतांच माझे डोळे खाडकन् उघडले ! घटकेच्या गोड बोलण्यानें माझें मन नादान होऊन मी उभ्या आयुष्याच्या एकाच इच्छेला झुगारून देत होतों ! हा प्रसंग आवरता घेतला पाहिजे ! आणि पुन्हां कधींही न घडूं दिला पाहिजे. कोमल चंद्रिकेनें कठीण चंद्रकांत पाझरतो; झुळझुळत्या झऱ्याच्या नाजूक झरणीनें काळ्याकभिन्न कड्यालाहि कंगोरा पडतो ! त्याप्रमाणें हिच्या अश्रूंच्या झिरपणीनें माझ्या हृदयाचेंही पाणी होऊन जाईल. हिच्या प्रेमळ जीवाच्या हलक्या हातांनीं सूडाचीं दोरखंडें तुटून बांधलेला जीव मोकळा होईल खरा; पण मग त्याला माझ्या हृदयाच्या बाहेरच हिंडावें लागेल ! मेलेल्या सुडाच्या प्रेतविचाराची हृदयांत त्याला भीति वाटेल ! वस्तुलाभ आणि सुख यांच्यांत जमीनअस्मानाचें अंतर आहे ! हें वाटेवरचें प्रेम मिळवून मी काय करूं ? मला जें पाहिजे तेंच मी मिळवीन ! स्पर्धेत पायदळीं पडलेली माझी प्रतिष्ठा भूपालाला मस्तकीं धारण करावयाला लावीन. नाहींतर दुर्लभतेच्या विजयोत्साहानें वसुंधरेच्या डोळ्यांनीं माझ्याकडे पाहिल्यानंतर कालिंदीच्या प्रेमांध डोळ्यांत मला काय दिसणार आहे ? हें प्रेमाचें सोंग पुरें झालें ! वसुंधरेचा हार स्वीकारण्यासाठीं ही गळ्यांतली घोरपड हळूहळू दूर केलीच पाहिजे ! (उघड) लाडके, तूं बोलत कां नाहींस ?

कालिंदी : प्रणयचंद्रा, तृप्ति बोलत नाहीं ! इच्छा प्रयत्नांनीं धडपडत असते. आशा डोळ्यांत एकवटून पाहत असते; पण तृप्ति समाधानाच्या समाधींत डोळे मिटून बसते आणि मुकी असते ! अंग अंगाशीं, हृदय हृदयाशीं, जीव जीवाशीं मुक्या बोलांनीं बोलत असतां नादब्रह्माचा विलय होतो !

वृंदावन : (स्वगत) ही प्रेमाच्या कल्पनेंत पार गुंगून गेली आहे ! याच स्थितींत मान दाबून हिला मारून टाकूं का ? म्हणजे कायमचा मोकळा झालों !

कालिंदी : प्राणेश्वरा, माणसाला मागितलें मरण कां वरें मिळूं नये ? अगबाई, आपण पुन्हां चपापलां ? आणि तें सुद्धां केवढ्यानें !

वृंदावन : तूं मरणाची गोष्ट काढण्यापूर्वी माझ्याही मनांत मरणाबद्दलचाच विचार आला होता! आपल्या विचारांचा विलक्षण योग पाहून मी एकदम चकित झालों!

कालिंदी : हृदयाशीं हृदय समरस झाल्यावर एकच विचार दोन्ही ठिकाणीं वावरत असल्यास नवल नाहीं! हृदयाची एकाच शब्दाची धडधडणारी भाषा अनेक शब्दांच्या कल्लोळांत आपण विसरल्यामुळें आपल्याला हृदयाचे खेळ कळत नाहींत! आकाशांत गडगडणारा देवाचा एकाच शब्दाचा संदेश आपल्याला कळत नसल्यामुळें देवाची सहजलीला आपणांला गूढ स्वरूपाची वाटूं लागते! पण नाथ, मरणाच्या विचारांत असें दचकण्या सारखें काय आहे तें?

वृंदावन : प्रेमामृताचें पान करीत असतांना मरणाची कल्पना विसंगत वाटत नाहीं का? सुखसागरांत पोहत असतांना चिरजीवनाची इच्छा कोण करणार नाहीं!

कालिंदी : छेः छेः नाथ, चिरजीवनांत सुख नाहीं; मृत्यूनेंच जगाला मनोहर केलें आहे! मरणामुळेंच माणसाला मोल येतें. प्रेमाला मरणाचें भय नसेल तर त्याबद्दल सभय उत्कंठा कधींच वाटणार नाहीं! नाशाच्या भीतीमुळें सुखाबद्दल सारखी गोड हुरहुर वाटत असते; संसाराची सारी गोडी नश्वरतेंत—अगदीं अविश्वासी क्षणभंगुरतेंतच आहे! प्रेमांत अमृतासारखें नीरस, एकरूप चिरजीवन असेल तर त्याच्या स्पर्शानें हृदयाची भित्री धडधड एकदम बंद पडेल; दृष्टींतून करुण मुद्रेची आशा नाहींशी होईल! प्रेम अमृतमय नाहीं! मदिरेच्या बेफाम धुंदींत अफूची गुंगी आणि भांगेची थरारणारी तल्लीनता मिसळून परमेश्वरानें प्रेमाचा प्याला निर्माण केला आहे! प्रेमाच्या निशेंत गुंगलेल्या जीवाला सुखाच्या सागरांत पोहण्याइतकी जाणीव नसते! सुखसागरांत बुडून जीव कोंडून मरण्यांतच प्रेमाचा शेवट व्हायला पाहिजे! प्रेमाच्या जहरी निशेनें बेभान, बेहोष, होऊन, चढत्या लहरींनीं सर्वांग थरारून निचत असतांना डोळ्यांवर धुंदीची झापड पडली असतांना, अगदीं श्वासोच्छ्वास करण्याचाही विसर पडून हा जीव ठायींच्या ठायीं विरून गेला तर आणखी काय पाहिजे? या प्रेमसौभाग्याच्या भर बहारींत आपल्या

वक्षःस्थलावर असें मंगल मरण आलें तर माझ्या भाग्याची उजरी होईल. अशीं भाग्याचीं मरणें मिळूं लागलीं तर जीविताचे कष्ट जन्मोजन्मीं वहावयाला कोण तयार होणार नाहीं! प्राणवल्लभा! या वेळीं, या स्थितींत तें मोलाचें मरण मला तुमच्याच हातांनीं द्या! नाथ, प्रेमाच्या भरांत मी वाटेल तें बरळूं लागलें आहें! प्रेमाच्या धुंदींत माझा तोल संभाळून मला सांवरून धरा!

[त्याच्या खांद्यावर मान टाकून पडते.]

वृंदावन : (स्वगत) या निर्जीव पुतळीला मारून टाकण्यांत तरी काय पुरुषार्थ आहे? हा नाटकी देखावा आतां बस्स झाला! (उघड) कालिंदी, किती वेळ अशी वेड्यासारखी उभी रहाणार? या कोमल तनूला बांधल्यासारखें होणार नाहीं का?

कालिंदी : जीवींच्या जिवलगा, आपण प्रेमाच्या जीवंत जादूनें जिवाला मारून टाकिल्यामुळें शरीराला अवघडल्यासारखें मुळींच वाटत नाहीं! जगदीश्वरा, माझ्या प्रेमसमाधींतच माझा लय करून टाक.

वृंदावन : (स्वगत) आतां या पिंजऱ्यांतून माझी सुटका होणार तरी कशी? कंकणाला बाहेर थांबावयाला सांगितलें आहे, तो तरी आडदांडपणानें आंत येईल तर काय बहार होईल! माझ्या शहाणपणापेक्षां त्याच्या मूर्खपणाचाच तूर्त मला जास्त उपयोग होण्यासारखा आहे!

कालिंदी : अगबाई, केतन जागा झाला वाटतें! आतां धुंगुरवाळा वाजला, का झोंपेंत सुद्धां माझा चिमुकला माझी आज्ञा पाळीत आहे! किंकिणी, जरा इकडे ये पाहूं! (किंकिणी येते.) केतनाला आंत नेऊन निजीव बरें! वाऱ्याच्या झोतानें त्याची झोंपमोड होतेशी दिसते.

वृंदावन : आणखी हें पहा, किंकिणी, बाहेर कंकण आला असेल त्याला आंत पाठवून दे! कालिंदी–लाडके, मला कंकणाशीं दोन शब्द बोलायचे आहेत! (किंकिणी केतनाला घेऊन जाते.) म्हणून तूंसुद्धां जरा आंतल्या दिवाणखान्यांत जातेस का?

[कंकण येतो.]

कालिंदी : आतां मी इथें राहिलें तर काय हरकत आहे बरें? त्या एका रहस्या-खेरीज—

वृंदावन : त्याच रहस्याबद्दल मला कंकणाशीं बोलावयाचें आहे.

कालिंदी : एकजीव झालेल्या जीवांत बिघाड करणारीं हीं रहस्यें कशाला हवींत कुणाला ठाऊक ? जगांत गुप्त रहस्यें मुळींच नसलीं तर चालणार नाहीं का ?

वृंदावन : रहस्यावांचून जग कसें चालेल ? आपला आतांचाच प्रणयसंवाद लोकांनीं ऐकिलेला तुला आवडेल का ?

कालिंदी : घरोघरीं त्याचींच पारायणें होत असल्यामुळें तो ऐकण्याची सवड कोणाला मिळणार ? या रहस्याच्या नादांत आज आपण केतनाचा मुका सुद्धां घेतला नाहीं.

वृंदावन : हं, रागावूं नकोस; हा घे आणि त्याला नेऊन दे !

कालिंदी : भलतेंच ! प्रेमाच्या बाजारांतली देवघेव दलालामार्फत होत नाहीं.

वृंदावन : प्रेमाच्या व्यवहारशून्य जगांत तर दोन जीवांचा एकजीव झाल्यावरच चुंबनांची देवघेव दलालामार्फत करावी लागते ! बरें, माझी विनंती मान्य करणार ना ? (कालिंदी जाते. तिच्याकडे पहात स्वगत) हिच्या बोलण्याचा कोंवळा परिणाम दूर करावयाला कंकणाची कर्कश भाषाच आतां हवी आहे !

कंकण : (स्वगत) धनीसाहेब बोलण्यांत पटाईत असतील कदाचित्; पण इष्काच्या बाबतींतले पांचपेंच त्यांना बिलकुल समजत नाहींत; कालिंदीबाई-साहेब आपलें रहस्य ऐकण्यासाठीं उभ्या राहताहेत असें धनीसाहेबांना वाटत आहे; पण बाईसाहेबांचें रहस्य काय आहे हें त्यांचें त्यांना ठाऊक कीं एक मला ठाऊक ! खास त्या माझ्यावर खूष असल्या पाहिजेत ! आजचा मिशांचा हा रुबाब अगदींच फुकट गेला नाहीं म्हणायचा !

वृंदावन : कंकणा, आज मी तुला फारच महत्त्वाचें काम सांगणार आहें ! तूं आपल्या स्थितीचा नीट विचार केला आहेस का ?

कंकण : काय संबंध विचाराचा ! एकदां ठरवून टाकिलेल्या गोष्टींखेरीज मी कसलाच विचार करीत नाहीं ! वरिष्ठांचे पाय धरावेत, कनिष्ठांना पायाखालीं तुडवावें; लढाईत शत्रूच्या मानेवर हात, एरवीं सुंदर स्त्रियांच्या गळ्यांत हात ! शत्रूंचे तलवारीनें आणि मित्रांचे केसानें गळे कापायचे ! खऱ्याखोट्याची शहानिशा करायची फक्त तनख्याचे दाम मोजून घेतांना ! तलवारीनें होण्या-सारखें काम असेल तिथें उगीच वटवट करायची नाहीं ! कामगिरी असली

तर कसूरीचें नांव नाहीं; रिकामा वेळ बायकांची चौकशी करण्यांत घालवितों ! असा सीधा रस्ता आहे माझा ! मनुष्याला उभ्या जन्मांत विचार करण्याचा प्रसंगच येतो कुठें मुळीं !

वृंदावन : शाबास ! या तुझ्या सरळपणामुळेंच माझा तुझ्यावर मोठा विश्वास बसला आहे ! तुझ्या स्थितीबद्दल विचार करायचा म्हणजे असा, कीं तुला मोठ्या अधिकाराची इच्छा आहे का ? तुला द्रव्याची अडचण आहे का ?

कंकण : असें म्हणतां होय ? लढाईतल्या लुटालुटीवर द्रव्याची अडचण निभावून नेतों कंशीबशी ! पण अधिकाराचा कमीपणा आहे तो कबूल केलाच पाहिजे !

वृंदावन : मी आतां तुला जें काम सांगणार आहें तें चोख बजाविलेंस तर तुला कल्पनेबाहेर मोठा अधिकार मिळवून देण्याचें मी वचन देतों. मात्र या गोष्टींतील एक अक्षरही कोणाला समजतां कामा नये !

कंकण : मी कोणत्या रीतीनें आपली खात्री करून देऊं ? एखादा लफंगा माझ्याजागीं असता तर त्यानें ताडदिशीं शपथ वाहिली असती आणि आपल्या शब्दाची आपल्याला प्राणांपेक्षांही ज्यास्त चाड आहे अशी थाप मारून तो मोकळा झाला असता ! मी आहें सच्चा माणूस ! मला स्वतांच्या शब्दाची दुसऱ्याच्या प्राणांइतकीच किंमत वाटते !

वृंन्दावन : ठीक आहे; तुला माझा स्वभाव माहीत आहेच; माझ्या सांगण्यांतलें एक अक्षर बाहेर फुटलें तर तुला आपल्या प्राणाला मुकावें लागेल !

कंकण : आपण मला आज इतकीं वर्षें पोटच्या मुलाप्रमाणें पाळिलें त्याचा मोबदला मी अशा रीतीनें देईन काय ?

वृंदावन : बरें, या कामांत पापपुण्याचा प्रश्न आला तर ?

कंकण : त्याबद्दल आपण बेफिकीर असा ! पापपुण्यांत मुळींच तफावत नाहीं अशी माझी समजूत आहे ! सत्यासाठीं हरिश्चंद्रानें तारामतीलासुद्धां विकलें; पण तेवढ्यामुळें त्याच्या गळ्याभोंवतीं गांवच्या बायकांचा गराडा पडला असें कांहीं झालें नाहीं ! धर्माच्या नादानें पांडवांनीं सत्याखातर रानावनांत दिवस काढले, त्यांनासुद्धां कांहीं नगास एकेक द्रौपदी लाभली नाहीं ! बरें, उलट सोळा हजार एकशें आठ नारींपैकीं–गोपी नकाच धरूं जमेला–एकीनेंसुद्धां कृष्णानें चोऱ्यामाऱ्या केल्याबद्दल नाखुषी दाखविली नाहीं ! तेव्हां पुण्याईनें कुणीं काय

मिळविलें आहे सांगा ! आपण पापपुण्याची बिलकुल जिकीर करीत नाहीं ! आपला जो हुकूम असेल तो खुशाल सांगा !

वृंदावन : इकडे कर कान तुझा ! (कंकणाच्या कानांत कांहीं सांगतो.) समजलास नीट ?

कंकण—बस ? हेंच काय तें काम ? नुसतें मारेकऱ्याचे सोंग आणायचें; थोडेसें खोटें बोलायचें; शेवटीं महाराजांचे पाय धरायचे आणि भरपूर रडायचें ! आणि एवढ्याबद्दल आपण मला अधिकाराची जागा देणार ?

वृंदावन : हो; शिवाय, अधिकारसुद्धां लहानसहान नाहीं, माझीच जागा तुला देणार आहें ! अगदीं जन्माची नेमणूक !

कंकण : काय म्हणतां ! एक दिवस हें काम करण्याबद्दल एवढ्या अधिकाराची जन्मभर जोड ! मी तर एका दिवसापुरतां आपला अधिकार मिळविण्यासाठीं जन्मभर अशीं कामें करीत रहावयालासुद्धां तयार होईन ! धनीसाहेब, केवढा उदारपणा आपला हा ! अरेरे, असल्या उदार पुरुषाच्या ठिकाणींसुद्धां त्याच्या बायकोची निष्ठा अढळ राहूं नये ही केवढी नामुष्कीची गोष्ट आहे !

वृंदावन : काय म्हणालास, कंकणा ? कालिंदीची निष्ठा अढळ नाहीं ?

कंकण : कसूर माफ करा धनीसाहेब ! त्यांची निष्ठा आपल्या या एकनिष्ठ सेवकाच्या ठिकाणीं जरा चळली आहे खरी !

वृंदावन : काय मूर्ख आहे ! तुझ्या ठिकाणीं ? [हंसतो.]

कंकण : धनीसाहेब, ह्यांत हंसण्यसारखें कांहींच नाहीं ! चाकरांच्या वाट्याला धन्याचीं जुनींपानीं वस्त्रें, अंगवस्त्रें, अर्धां—

वृंदावन : बेवकुफ ! तुझी जीभ फारच लांब व्हायला लागली !

कंकण : धनीसाहेब, माफ करा, पण धनीनोकरांमध्यें बोलण्याची फाजील लगट जिथें होते तिथें नोकराची जीभ लांबत नसून, बहुतकरून धन्याचे कानच लांब झालेले असतात, असें मीं ऐकलें आहे !

वृंदावन : (स्वगत) माझ्यापेक्षां उंच दर्जाच्या भूपालाला याच्या हातानें खालीं लोटण्यासाठीं थोडावेळ तरी याला असें डोक्यावर बसवून घेणें भाग आहे.

कंकण : धनीसाहेब, माझ्या बोलण्याचा राग येऊन आपण आपला बेत बदलीत तर नाहींना ?

वृंदावन : एक वेळ तुला क्षमा करतों ! हं, एवढें लक्षांत मात्र ठेव, कीं तुला तुझें बक्षिस मात्र ताबडतोब देतां येणार नाहीं ! कांहीं दिवस थांबावें लागेल !

कंकण : मोठ्या आनंदानें थांबेन ! खरें म्हटलें तर आपल्या हाताखालच्या अधिकाऱ्याला सुद्धां ह्या जागेसाठीं आपल्या मरणापर्यंतच थांबायला हवें; मग मी तर किती कमी दर्जाचा मनुष्य ! मला थोडेंसें थांबायला काय हरकत आहे ? बरें हा घाट कधीं घडवून आणायचा हें नाहीं सांगितलें अजून ?

वृंदावन : तें अजून ठरलेलें नाहीं. आयत्या वेळीं सांगेन तुला !

कंकण : जरा आधीं कळलें तर थोडें बरें होईल म्हणतों !

वृंदावन : कां ?

कंकण : म्हणजे आम्हां मर्दांची लढाईतली कापाकापीची करामत बायकांना डोळ्यांनीं पहावयाला कांहीं कधीं सांपडत नाहीं; त्यामुळें त्यांच्याजवळ आमचा असावा तसा बोज असत नाहीं; आतां ही घरबैठी संधि आली आहे; तेव्हां म्हटलें, युवराजांना मारतेवेळीं माझ्या ओळखीच्या चार दोन बायकांना– नको, दोन चार नकोत–निदान आपल्या किंकिणीला तरी पहावयाला बोलवावी !

वृंदावन : अगदीं मूर्ख आहेस ! इतक्यांत दोन चुक्या केल्यास ! एक तिथें कोणाला मारावयाचें नाहीं हें विसरलास आणि तसेंच, ही गोष्ट अगदीं गुप्त ठेवायची आहे हेंही लक्ष्यांत ठेवलें नाहींस ! विचार केल्यावांचून बरळलास खरा !

कंकण : मीं आधींच सांगितलें आहे, कीं मी भलत्या बाबतीचा कधीं विचारच करीत नाहीं म्हणून !

वृंदावन : बरें, सध्यां तूं जा; संध्याकाळीं तुला पुन्हां नीट समजावून सांगेन. मात्र एखाद्या दोस्ताजवळ हें बडबडूं नकोस !

कंकण : आधीं मला फारसे दोस्त नाहींत; एक तेवढा सुदाम काय तो माझा मित्र ! पण आम्ही बायकांखेरीज दुसऱ्या बाबतींत बोलतच नाहीं कधीं ! मी परक्यांच्या बायकांकडे नेहमीं वाईट नजरेनें पाहणारा आणि तो स्वतांच्याच बायकोकडे वाईट नजरेनें पाहणारा ! शिवाय, तोसुद्धां मोठा इमानी मनुष्य आहे.

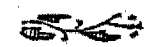
वृंदावन : असें का ? थांब मग ! सुदाम हा दामिनीचा नवरा, नव्हे का ?

आपलें काम तडीस गेलें तर त्याचीही आपल्याला जरूर लागेल. भूपालाच्या वाड्यावर पहारा करायला तो कबूल झाला तर पहा; शिवाय तळघरांत वसुंधरेच्या दिमतीसाठीं दामिनीची जरूर आहेच! त्याला नीट सावधगिरीनें सांगून पहा!

कंकण : ठीक आहे.

वृंदावन : पण त्याच्याजवळसुद्धां उगीच फाजील बोलूं नकोस! जा तूं आतां. [कंकण जातो.]

वृंदावन : (स्वगत) कालिंदीबद्दल भलतेच शब्द ऐकल्याबरोबर माझ्या मनाला इतका धक्का कां बरें बसावा? जें मनापासून नको त्याच्या शुभाशुभानें मत्सर वाटणें हा मनुष्याचा मनोधर्मच नाहीं! खास, तिच्याविषयीं माझ्या मनांत कांहींतरी भावना निःसंशय उत्पन्न झाली असलीच पाहिजे! ती भावना आपलेपणाची–सहवासपरिचयाची–प्रेमाची तर नसेलना? कदाचित् मृदु हृदयाची निंदा–सौंदर्याची हेटाळणी–असल्या पातकी तोंडांतून ऐकल्यामुळें रसिक मनाचा हा स्वाभाविक रागही असेल! स्त्रियांबद्दल पाजीपणाच्या कल्पना बाळगणाऱ्या या पापी कंकणाचे–कंकण पापी–नुसत्या मूर्ख कल्पनांमुळे तो पापी, आणि मग मी कोण? सूडाच्या समाधानासाठीं–करारी मनाची राक्षसी वासना पुरविण्याकरितां, निर्दोष मित्राला–निस्सीम पतिव्रतेला–छेः! हा विचारच काढून टाकिला पाहिजे! ठरवून टाकिलेल्या गोष्टींखेरीज इतरांचा विचार कसा तो करावयाचा नाहीं, हा कंकणाचा गुरुमंत्रच मला घेतला पाहिजे! ज्याला दुष्ट व्हायचें असेल, कल्पनातीत पातकें करावयाचीं असतील त्यानें विचाराला थारा देऊन चालायचें नाहीं! निढावलेल्या पातक्यांना विसांव्याच्या वेळीं मादक व्यसनांची जरूरी वाटते ती एवढ्याचमुळें असावी! कालिंदीच्या कोमल सहवासानें हृदयाला तद्रूप करण्यापेक्षां त्याला कंकणासारख्याच्या फरसबंदी दिलाचीच सोबत दिली पाहिजे! भूपालाचा कपाळमोक्ष करायला कंकणासारखा शुद्ध फत्तर हातीं आला हाच या कार्याला शुभ शकुन! ठरलें, कायमचें ठरलें, कीं इतःपर कोणत्याही गोष्टीचा विचार म्हणून करायचा नाहीं! [जातो.]

प्रवेश तिसरा

[किंकिणी प्रविष्ट]

किंकिणी : (स्वगत) कालिंदीबाईसाहेबांप्रमाणें वागायचें, व्हायचें–मेला शंभर वेळां मनाचा निर्धार केला असेल तरी अजून कांहीं साधत नाहीं! चार-चौघी बायकांत त्यांचें आपलें नेहमीं चांगलें नांव निघतें! हें मेलें माझ्या लग्नाचें अजून जमत नाहीं, त्यामुळें मला जिथें तिथें खालीं मान घालावी लागते! चांगलेंसें स्थळच मिळत नाहीं एखादें! कुठें कांहीं, कुठें कांहीं, आपला कांहीं तरी उणा पक्ष निघतोच! काय करावें, कांहीं सुचेनासें झालें आहे!

[पिया सोते अटारिया०]

दशा आतां अशापरी अजूनि जाईना [उपाय कांहिं ना ।
मना तें साहिना ॥ ध्रु० ॥ प्रयास हा करि महा । योग तरी
न पहा । तिळभरि मान कसा तो राहिना ॥ १ ॥

[नूपुर प्रवेश करितो.]

किंकिणी : अगबाई, नूपुर, वर्दीवांचून असें येऊं नये आंत तडक. कालिंदीबाईना भेटाल का असे एकदम?

नूपुर : किंकिणी, कालिंदीबाईंचें अनुकरण करण्याचें हें वेड सोडून दे आतां एकदां!

किंकिणी : अनुकरण म्हणजे वेडच वाटतें?

[उपचार सुजे०]

अनुकार जना ने हा कालांतरिं थोर पदा । छळि विहास
हा असला आधीं त्या सदा ॥ ध्रु० ॥ हा निश्चय कधिं
न ढळे । प्राणान्तहि आला जरि । न मन तिळमात्र चळे ।
ये त्याप्रति यश तोंवरि । करिन यत्ना परि । कल्पांत घडला तरि
ही तापवीन तनु ॥

नूपुर : असें कोणतें यश मिळवावयाचें राहिलें आहे तें?

किंकिणी : कोणतें म्हणून नव्यानेंच विचारतां अगदीं! अहो, कालिंदीबाईंनीं

सांगितल्याप्रमाणें अगदीं निर्दोष नवरा मिळवायचा हें ! त्यांच्यासारखेंच माझेंही नशीब पटदिशीं उघडायचें आहे ! कुठें लग्नाचें कुणाशीं जमत नाहीं म्हणून तर सारी आपदा ही !

नूपुर : ती आपदा टाळण्यासाठीं तर मी असा फेऱ्या मारतों आहें तुझ्या घरीं ! माझ्याशीं लग्न करण्याबद्दल काय ठरविलें आहेस तूं अखेर ?

किंकिणी : तुमच्याशीं ? तुमच्याशीं माझें तर मुळींच पटायचें नाहीं !

नूपुर : अग, आतां नाहीं पटणार कदाचित् ; चार दिवसांनीं आपोआप पटत जाईल ! तरुणपणीं ज्यांचें नीटसें पटत नाहीं तींच माणसें पोक्तवयांत चांगल्या सलोख्यानें वागतात; तीन आणि सहांचे निर्जीव आंकडेसुद्धां ऐन छत्तिशीच्या भरांत एकमेकांचीं तोंडें पहात नाहींत, पण तेच साठी उचलून गेल्यावर परस्परांचे पक्के स्नेही झालेले दृष्टीस पडतात. माझ्यांत असा कोणता दुर्गुण दिसला तुला, सांग पाहूं ?

किंकिणी : बरें, तसा म्हणण्यासारखा सद्गुण तरी कोणता आहे तुमच्यांत ? तुमच्यापेक्षां आतां कंकण येणार आहेत त्यांच्याशींच—

नूपुर : कंकणाचे तरी असे कोणते गुण वायां चालले आहेत कळूं देत ?

किंकिणी : त्यांचा मुख्य गुण म्हणजे त्यांचें शौर्य ! त्यांच्यासारखा तलवारबहाद्दर पाहूं जातां सांपडावयाचा नाहीं !

नूपुर : कसलें आलें आहे शौर्य ? आमच्या घराण्यांत सुद्धां शौर्य कांहीं कमी नाहीं ! मी अजून एखाद्या लढाईवर गेलों नाहीं म्हणून ! ही बघितलीस तरवार ? दाखवूं दोन पट्ट्याचे हात करून ?

किंकिणी : तलवारीचे हात शत्रूला करून दाखवायचे असतात; बायकांना नाहीं ! आतां कंकण आले म्हणजे त्यांनाच दाखवा बघूं तलवार तुमची !

नूपुर : येऊं देत, कंकणाला येऊं देत ! या तलवारीनें त्याला उभा चिरून त्याच्या अगडबंब देहाचे शतखंड तुकडे करून टाकतों ! जमीनदोस्त करितों ! स्वर्गात रवानगी करितो ! या वेळीं कंकण यायला मात्र पाहिजे; तलवार कशी तळपते आहे ! कंकणा, कंकणा, खरा मर्द असशील तर ये पुढें !

[कंकण एकदम पुढें येतो.]

कंकण : हा पहा कंकण पुढें उभा आहे !

नूपुर : अरे बापरे ! (किंकिणीच्या मागें जाऊन उभा राहतो.)

कंकण : जमीनदोस्त ! स्वर्गांत रवानगी ! शतखंड तुकडे ! किंकिणी, या भेकड चोराची यांपैकीं कोणती दशा करूं सांग. हा वीर तुझ्या नुसत्या हुकमाची वाट पाहत आहे !

नूपुर : तूं वीर ! तुला धर्मयुद्धाचे ढोबळ नियमसुद्धां माहीत नाहींत. तूं शास्त्रसिद्ध मार्गानें जाणारा धर्मयोद्धा नसून माजलेला गळेकापू आहेस ! बायकांच्या पाठीमागें दडलेल्या वीरावर हत्यार चालवितोस ? धिक्कार असो तुला ! राणी-वशांत लपलेल्या दशरथावर भार्गवरामानें परशु चालविला नाहीं; अरे, शिखंडीच्यासुद्धां आड झालेल्या अर्जुनाला भीष्माचे बाण शिवले नाहींत, आणि तूं माझ्यावर तलवार उपसतोस ?

कंकण : मग असा पुढें ये; मी तयार आहें !

नूपुर : प्रेमासाठीं प्रतिस्पर्धा म्हणजे तुझ्यासारख्या रेड्याबरोबर साठमारी नव्हे. नाहींतर तुझ्या या दाढीमिशीच्या जंगलाला तेव्हांच वणवा लावून दिला असता ! पण मी भिऊन पळालेला वीर आहें ! माझ्यावर शस्त्र चालविण्याचा तुला काय अधिकार आहे ?

कंकण : किंकिणीवर माझें प्रेम आहे; तिच्याजवळ लगट करणारावर मी अलबत् तलवार चालविणार ?

नूपुर : माझंही तिच्यावर प्रेम आहे ! तिचें तुझ्याशीं कांहीं लग्न नाहीं लागलेलें अजून ! माळावरची माती कोणींही उपसावी ! हा प्रेमाचा सामना आहे ! चल, आपापले गुणावगुण किंकिणीला सांगूं; तिच्या पसंतीवर ही गोष्ट आहे. प्रेमांत आणि युद्धांत सर्व कांहीं क्षम्य आहे; किंकिणी, या नंदीबैलाला नीट थोपवून धर !

किंकिणी : कंकण, हे नूपुर म्हणतात तें खरें आहे ! कालिंदीबाईसाहेबसुद्धां नेहमीं असंच म्हणतात. तुम्हीं यांच्यावर तलवार चालवून भागायचें नाहीं.

कंकण : पण हा जर—

नूपुर : मूर्खा, अजून पणच ! सुंदर स्त्रियांची आज्ञा त्यांच्या वल्लभांनीं मानिलीच पाहिजे, हा प्रेमशास्त्रांतला पहिला सिद्धान्त आहे.

कंकण : किंकिणी, तुझी आज्ञा मला प्रमाण आहे ! ही मी माझी तलवार ठेवून

देतों. [नूपुर पुढें येतो.]

नूपुर : (स्वगत) दैवानें खैर केली ! त्या सैतनाला समोर पाहतांच पुरी त्रेधा उडाली होती माझी ! सर्वांगाला दरदरून घाम सुटून तोंडाचें पाणी पळालें आणि जीभ कोरडी पडली ! शरीर खिळल्यासारखें होऊन डोकें फिरावयाला लागलें ! (उघड) आतां ये असा मैदानांत आणि कर आपल्या गुणांचें आणि प्रेमाचें वर्णन पाहूं !

कंकण : किंकिणी, मी पिढीजाद लढवय्या आहें ! माझ्या एकाही पूर्वजानें लढाईत प्राण देतांना मागेंपुढें पाहिलें नाहीं हें तुला लक्षांत ठेविलें पाहिजे !

नूपुर : तुझ्या एकाही पूर्वजाशीं आपल्याला लग्न लावायचें नाहीं हेंही तिनें लक्षांत ठेविलें पाहिजे. पूर्वजांच्या लौकिकाप्रमाणें मुलगा निपजतोच असें कांहीं नाहीं. दरोबस्त बापासारखा बेटा निपजूं लागला तर जगाच्या इतिहासांत नांवें बदलण्यापलीकडे कांहींच फेरफार करण्याची जरूर राहणार नाहीं !

कंकण : मीसुद्धां त्यांना शोभण्यासारखाच आहें ! लाथ मारीन तिथें पाणी काढीन अशी धमक आहे माझ्या अंगांत !

नूपुर : पुढें पुढें या प्रतिज्ञेचा शेवट, घरांतल्या घरांत बायकोला लाथ मारून तिच्या डोळ्यांतून पाणी काढण्यांतच होत जातो.

कंकण : असें कां म्हणतोस ? माझी कर्तबगारी जगांत महशूर आहे ! किंकिणीनें डोळ्यांनीं पाहिलीं नसतील इतकीं डोकीं रणांगणांवर मीं उडविलेलीं आहेत !

नूपुर : ही केवळ कसाबकरणी आहे; लग्नप्रसंगीं त्या मुंडक्यांची मुंडावळ बांधून तिला कालिकेची कळा आणावयाची आहे वाटतें ? एरवीं तुझ्यासारख्या भेसूर काळभैरवाला कशी शोभून दिसणार ती ?

कंकण : मी भेसूर काळभैरव ! मग मी जातांना मागें बेहोष बायकांचे मुडदे पडतात ते उगाच वाटतें ! ही किंकिणीच काय ती अशी भेटली, आणि म्हणून तर तिला खूष करून घेण्याचा मी अट्टाहास करितों आहें इतका !

नूपुर : ते बायकांचे मुडदे भेदरल्यामुळें पडले असतील ! असा काळारोम झोटिंग पाहून कोण भिणार नाहीं !

कंकण : नखरेबाज नाजूकपणाला पुरुषाचें सौंदर्य समजत नाहींत; मी तर सौंदर्यालसुद्धां पुरुषाचा गुण म्हणत नाहीं. मर्दाचा चेहरा रुबाबदार पाहिजे; त्याला

दाढीमिशीची वेलबुट्टी पाहिजे !

नूपुर : तुझ्या तोंडांतून निघणाऱ्या उडाणटप्पू शब्दांना कोंडून ठेवण्यासाठीं हें केंसांचें कांटेरी कुंपण देवानें केलेलें आहे तोंडाभोंवतीं ! काय केंसाळ तोंड हें ! किंकिणी, चुंबनासाठीं या बोकडासारख्या दाढीमिशीच्या जंगलांत तोंड घालणें म्हणजे पुरा वनवासच म्हणायचा !

कंकण : हें बोकडाचें दाढीमिशीचें जंगल नसून, ही नरसिंहाची आयाळ आहे, समजलास ? ही पुरुषाला फार शोभा देते !

नूपुर : हो, तोंडाच्या विद्रूपपणावर हें केंसांचें पांघरूण पडल्यामुळें एका अर्थीं तें शोभादायक तर खरेंच ! गढूळ पाण्याच्या डबक्यासारखे ते मोठाले तांबूस डोळे झांकून टाकल्यामुळें या लोंबत्या भोंवयांनीं खरोखरीच तुझ्यावर उपकार केलेला आहे ! बाबरओंठांना पोटाशीं धरणाऱ्या या मिश्या आपल्या उठावानें, नाकपुड्यांवरही झांकण टाकून दुहेरी हित साधीत आहेत ! नाहींतर त्या मोठाल्या नाकपुड्यांतून, तुझ्या डोक्यांत कांहीं नाहीं हें लांबून पाहणाऱ्याच्या सुद्धां लक्षांत आलें असतें !

किंकिणी : हें पहा, नूपुर, तुम्ही असे यांचेच दुर्गुण सांगत सुटाल तर मला कांहीं खपायचें नाहीं ! दुसऱ्याचे दुर्गुण सांगून तुमचे गुण कांहीं वाढत नाहींत !

नूपुर : ठीक आहे; आम्ही दोघेही आपापलें प्रेम तुझ्यावर किती आहे हें सांगूं ! कंकणा, आहेस तयार तूं ? सर्व कांहीं प्रेमशास्त्रोक्त झालें पाहिजे !

कंकण : नाहीं बुवा; तें प्रेमशास्त्र आपल्याला मुळींच कळत नाहीं !

नूपुर : मग काय उपयोग ? किंकिणी, कुलकन्यकेप्रमाणें प्रेमाची आराधना कशी करून घेणार तूं ? तुझ्या मोठेपणाला याच्या गांवठी वागण्यानें जरूर बाध येणार.

किंकिणी : खरेंच, कंकण, हे म्हणतात तसें तर झालेंच पाहिजे ! हें प्रेमशास्त्र तुम्हांला शिकायला हवें.

कंकण : काय करावें, मोठी आफत येऊन पडली ! बरें, मला दोन दिवसांची सवड तरी दे म्हणजे करितों कांहीं तजवीज !

किंकिणी : ठीक आहे ! परवांदिवशीं तुम्ही दोघेही या म्हणजे झालें !

कंकण : पण दरम्यान या नूपुरानें तुझ्याजवळ माझी नालस्ती करितां कामा नये !

किंकिणी : बरें; तुम्हीही मध्यंतरीं माझी भेट घेऊं नका !

कंकण : जातों तर मी आतां. [जातो.]

नूपुर : याच्या बोलण्यांत बायकांबद्दल काय आलें तें ध्यानांत आहे ना ? या बाबतींत हा तुझी आज्ञा खास मोडणार ! तूं याच्याजवळून कबूल करूनच घ्यायला हवें होतें, कीं प्रत्येक गोष्टींत तुझें म्हणणें ऐकेन म्हणून ! नाहींतर हा राकट राक्षस तुझ्या कोवळ्या मनाला तेव्हांच दुखवील.

किंकिणी : कांहीं म्हणा; पण तुमचें मद्यांचें भेदरणें बायकीच ! मी होतें म्हणून तुम्ही सुटलां !

नूपुर : पण युक्ति कोणीं काढिली ? प्रत्येकाचें बळ निराळ्या प्रकारचें असतें. सापाच्या डोक्यांत विष असतें, तर विंचवाच्या शेपटाला नांगी असते ! ह्याला लढवय्याचा हात आहे; मला मुत्सद्दीगिरीचें डोकें आहे ! कसा एका शब्दासरशीं तुझ्या त्या जंगली जिवलगाला, त्या केंसाळ जनावराला—[कंकण येतो.]

कंकण : अरेच्या, पुन्हां माझी बदनामी ? [तरवार उपसतो.]

नूपुर : (कंकणासमोर गुडघे टेकून) शरणागताला अभय असो ! कंकण, हा वीर आतां धर्मयुद्धाच्या दुसऱ्या नियमाबरहुकूम तुझ्याशीं लढत आहे ! नामर्द, शरण आलेल्याला मरण देतोस ? घाल ती तरवार म्यानांत !

कंकण : (तरवार म्यानांत घालून) या धर्मयुद्धानें सतावून सोडलें बुवा अगदीं ! हें वैद्य, वारा वाहील तशी पाठ देणें हें कांहीं वीराचें लक्षण नाहीं.

नूपुर : पण वाऱ्याशीं भांडत सुटणें हें शहाणपणाचें लक्षण नाहीं.

किंकिणी : तुम्ही परतलां कां, सांगा पाहूं ?

कंकण : (स्वगत) हिला आपल्या वाढणाऱ्या वैभवाची नुसती वरवर खबर द्यावी ! (उघड) मला तुझ्याजवळ एकांतांत कांहीं सांगावयाचें आहे.

नूपुर : हां ! प्रेमाच्या धर्मयुद्धाला हा एकांत मंजूर नाहीं !

किंकिणी : प्रेमांत आणि युद्धांत सर्व कांहीं क्षम्य असतें ! कंकण, चला तुम्ही. नूपुर, तुम्ही असें वाईट वाटूं देऊं नका. प्रीति ही अशीच आहे.

[हम वारिया०]

बहु तापना । वाटे जरी प्रीति रम्य ही मना ।
नवतरंगीं विविध रंगीं दे यातना ॥

भ्रांतिप्रदा होति भावना । शांतिस्थिरा वृत्ति होत ना ॥ध्रु०॥
संशयविवशा । हृदयिं दुराशा ।
शंकास्पदा सर्व कामना । फिरवितसे जनिं ।
अंधचि करुनि । अंतीं हरी तेविं जीवना ॥१॥

[कंकण व किंकिणी जातात.]

नूपुर : (स्वगत) हा हिच्याजवळ काय बोलणार आहे तें कळण्यासाठीं मी हिच्या प्रेमावरही पाणी सोडायला तयार आहें ! काय करावें ? यांच्या मागोमाग जावें म्हटलें तर हा काळ एकदम स्वर्गाच्या वाटेलाच लावायचा ! असो; आतां त्या दामिनीकडे जाऊन त्या बैराग्याबद्दल बोलणें काढावें ! बळेंच गळ्यांत पडलें म्हणजे खरें असेल तर चटकन् कळून येईल. [जातो.]

प्रवेश चवथा,

[राजा, भूपाल, वृंदावन प्रवेश करितात.]

राजा : भूपाल, तुमच्यासारख्या लोकोत्तर पुरुषाची माझ्या राज्याला जोड लाभल्यामुळेंच आजच्या महत्त्वाच्या बाबतीचासुद्धां भर रस्त्यावर मोठ्यानें खल करायला मी तयार झालों आहें. कोणत्याही गोष्टीचा तुम्ही वृद्धाच्या नीरस पोक्तपणानें विचार करितां, तरुणाच्या उसळत्या रक्तानें ती घडवून आणितां आणि बालकाच्या चंचलवृत्तीनें तिच्या फलद्रूप धन्यवादाबद्दल बेफिकीर होतां !

भूपाल : महाराज, आपल्या प्रेमाला माझ्या ठिकाणीं कोणते गुण दिसत नाहींत ? आपणच घडलेल्या दगडाच्या मूर्तींत भाविक दृष्टीला देवपणा दिसतो; तशांतला हा प्रकार आहे !

राजा : केवळ असेंच कां म्हणतां ? भूपाल, युवराजाच्या जन्मामुळें तुमचा राज्यावरचा वारसा उडाल्यानंतरही वाढत्या उत्साहानेंच दिसून येणारी तुमची आमच्याबद्दलची निष्ठा डोळ्यांपुढून कधींही हलत नाहीं; आणि आपल्या आठवणीनें कृतज्ञतेचा आनंदाश्रूंत शेवट करिते. एवढ्या राज्यहानीबद्दल तुम्हीं

क्षणभरही विषाद मानिला नाहीं आणि उलट युवराजांवर पुत्रप्रेमच करीत आलां, हें तुमचें अलौकिक औदार्य नेहमीं प्रसंगावांचूनही बोलून दाखवावेंसें वाटतें! त्यांतून आज ज्या महत्त्वाच्या कामासाठीं तुम्हांला बोलावून आणिलें त्याच्यामुळें तर तुमच्या उदारवृत्तीचें द्विगुणित ऋण वाटत आहे! भूपाल, सरहद्दीवरच्या भागांत इंद्रनाथानें पुन्हां बंडाळी सुरू केली आहे आणि या खेपेला त्याचा युवराजांच्या प्राणावर घाला घालण्याचा विचार आहे, अशी आतांच बातमी आली आहे. युवराजांना तुमच्यासारखे संरक्षक नसते तर ही बातमी मनाला हालवून सोडण्याजोगी होती नाहीं! काय चमत्कार आहे; एकाच घराण्यांत तुम्हां दोघांचा जन्म; दोघांचाही राज्यावर सारखा हक्क आणि दोघांचीही युवराजांच्या जन्मानें राज्यप्राप्तीविषयीं सारखीच निराशा झालेली! पण भूपाल, इंद्रनाथानें युवराजांचें प्राण हरण करण्यासाठीं झटावें आणि तुम्हीं त्यांच्या रक्षणाकरितां आपले प्राण धोक्यांत घालावयास नेहमीं तयार असावें हा किती विलक्षण विरोध आहे!

वृंदावन : ईश्वराची लीला अत्यंत गूढ स्वरूपाची असते तिचें हें प्रत्यंतर!

राजा : भूपाल, इंद्रनाथाच्या या बंडाळीचा बंदोबस्त करण्यासाठीं उद्यां तुम्हांला मोहिमेवर जावें लागणार आहे! दुसऱ्या कोणाला पाठविलें तरी चालण्यासारखें आहे; परंतु तुम्हांलाच पाठवून इंद्रनाथाचा कायमचा बंदोबस्त करून टाकण्याचा माझा बेत आहे. तुम्हांला कसा काय वाटतो हा विचार?

भूपाल : आपल्याला अतिशय आश्चर्य वाटेल, कदाचित् रागही येईल; परंतु सध्यां मोहिमेवर जाण्याची माझ्या मनाची तयारी नाहीं!

राजा : तुम्ही अपुर्‍या विचारानें बोलल्याचें किंवा योग्य कारणाशिवाय माझ्या मर्जीविरुद्ध गेल्याचें पूर्वी एखादें उदाहरण जरी घडलेलें असतें तरीसुद्धां मला आश्चर्य वाटलें नसतें, राग तर खात्रीनें आला नसता!

भूपाल : माझी मनोवृत्ति अशा प्रकारची होण्याचें कांहीं विशेषसें कारण आहे असें नाहीं! तितका उत्साह वाटत नाहीं एवढेंच! निदान मनाची तयारी करण्यासाठीं महाराजांनीं मला थोडासा अवधि तरी द्यावा एवढी विनंती आहे!

राजा : तसा अवधि देण्याला कांहींच प्रत्यवाय नाहीं.

भूपाल : मग मी आज्ञा घेऊं तर? युवराज माझी वाट पाहत उभे आहेत.

राजा : ठीक आहे! (भूपाल राजाला प्रणाम करून जातो.) वृंदावन, मंडलेश्वर एक दोन दिवसांत मोहिमेवर जावयाला तयार झाले नाहींत तर तुम्हांला जावें लागेल!

वृंदावन : मंडलेश्वर इथें राहिले तर, महाराज, मलाही निकडीनें इथेंच रहावें लागेल!

राजा : म्हणजे, हा अवज्ञेचा काळ सुरू झाला कीं काय?

[वृंदावन एकदम राजाचे पाय धरतो.]

वृंदावन : क्षमा करा, महाराज, मी विचारानें आपला अतिशय अपराधी आहें.

राजा : विचारानें अपराधी? वृंदावन, हा काय प्रकार आहे?

वृंदावन : माझ्या अपराधाबद्दल मला पूर्ण अभयवचन मिळाल्याखेरीज त्याचा उच्चार करण्याचा मला धीर होणार नाहीं.

राजा : तुमचा अपराध नुसत्या विचाराचाच आहे त्यामुळें क्षमा करणें फारसें अवघड होणार नाहीं!

वृंदावन : महाराज, मला ही न्यायनिष्ठुरता नको; मी आपल्या चरणांजवळ केवळ दयेची याचना करीत आहे! इतकेंच नाहीं तर या अपराधांत मजहून अधिक अपराधी मनुष्यालाही देहान्त शासन न करण्याचें महाराजांनीं मला आधीं वचन दिलें पाहिजे!

राजा : हं, हें घ्या वचन! सांगा पाहूं तुमचा अपराध कोणता तो?

वृंदावन : आमचा अपराध इतका भयंकर आणि गुप्त आहे, कीं तो महाराजांच्या कानांतच सांगण्याची परवानगी असावी.

राजा : तुमच्या वर्तनानें मला आश्चर्याचें वेड लागेल असें वाटूं लागलें आहे! सांगा लौकर काय असेल तें! (वृंदावन राजाच्या कानांत सांगतो.) काय सांगतां तुम्ही हें?

वृंदावन : आपल्या चरणांपाशीं असत्य किंवा गैरमाहितीनें बोलण्याचें धाडस कोण करील? माझ्या सांगण्यांतलें एक अक्षर खोटें ठरेल तर मी देहान्तशिक्षा भोगीन!

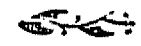
राजा : तुमचें म्हणणें कदाचित् खरेंही असेल! लोभ पापाचा परमेश्वर आहे!

राजपुत्र इंद्रायुधाचा असा गुप्त वध केला तर भूपालाला पुन्हां राजपदाचा हक्क मिळेल; तेव्हां भूपालाला असें नीच कर्म करण्याची बुद्धि होणें स्वाभाविक आहे! वृंदावन, मी जातों आतां; प्रत्यक्ष पाहिल्याखेरीज अशा गोष्टीबद्दल विचार करतां येत नाहीं! योग्य वेळीं मला सूचना देण्याकरितां या.

[राजा जातो.]

वृंदावन : (स्वगत) आजच्या माझ्या चरित्राचें सिंहावलोकन करूं लागलों, तर सिंहाच्या नजरेंतला रानटी क्रूरपणाच माझ्या नजरेंत दिसून येईल! पण ही नजर उपयोगी नाहीं; रात्रीं ऐन वेळीं युवराजाच्या शयनमंदिराकडे फसवून नेण्यासाठीं भूपालाला हांक मारतेवेळीं काळोखांत हे डोळे त्याला दिसले, तर तें भेकड सावज नुसत्या नजरेच्या निखाऱ्यानेंच होरपळून निघायचें!

[जातो.]

अंक दुसरा

प्रवेश पहिला

[**स्थळ :** सुदामाचें घर. दामिनी प्रविष्ट.]

दामिनी : (स्वगत) या मेल्या जोगड्यांना किमया करितां येत नाहीं, मग हे घरेंदारें सोडतात तरी कशाच्या जिवावर? आजवर खंडीभर सोळभोक भेटले, पण सारे फुकट! कुणी देवाचें नांव आळवतो तर कुणी समाधींतच डोलत बसतो. उगीच मेल्यांच्या खस्ता खाल्ल्या, अंगोरधुतारे केले, आवशी–पहाटें वडापिंपळाभोंवतीं घिरट्या घातल्या; तिकडच्या मनांत वेडेंवांकडें आलें तरी तशीच आपली निगरगट्टपणानें नेमधर्म करीत राहिलें; जवळचें किडूक-मिडूकसुद्धां मेल्यांच्या भरीला घातलें. सारें सारें व्यर्थ गेलें! म्हटलें एखाद्या तरी ठिकाणीं मनमागतें मिळालें तर अंगाखांद्यांवर एकदां सगळा साज–अगदीं बावनकशी सोन्याचा आणि करवंदांएवढाल्या मोत्यांचा सगळा साज घालून चारचौघींना दाखवून येईन! खोटे दागदागिने केले तर वेळेवर भलतेंच हंसें व्हायचें! वसुंधराबाईजवळ मागेन म्हटलें तर पोरीबाळींसुद्धां हिणवून पुरेंसें करतील, कीं या गांवगौरीला हें भिकेचें वाण कुणीं वाहिलें म्हणून! बरें, तिकडून मिळविण्याचें तर नांवच नको! चाकरीसाठीं सुद्धां घराबाहेर पडायचें होत नाहीं संशयी स्वभावामुळें! कालचे ते ईश्वर मोठे साधु असावेत; नाहीं तर बाईसाहेब कुठल्या आल्यागेल्याशीं बोलत बसायला? त्यांचे पाय धरावेत झालें! म्हणेन, सारी पुण्याई खर्च करा, पण मला एकदांचा सगळा साज

मिळवून द्या ! दार वाजलें आणि कडीही वाजली. स्वारी आली वाटतें ? (नूपूर येतो.) आंत जाऊन बसावें–नाहींतर आपलें–अगबाई, तुम्ही कोण ?

नूपुर : दामिनीबाई, भिऊं नका ! मी तुमच्याकडे एक निरोप घेऊन आलों आहें!

दामिनी : आमच्या घरांतला निरोप वाटतें ?

नूपुर : तुमच्या घरांतला निरोप पुन्हां घरांतच कशाला घेऊन येऊं मी ? या निरोपाच्या धन्याला घरदार कांहींच नाहीं !

दामिनी : अगबाई, म्हणजे ? मला नाहीं कुणाचा निरोपबिरोप यायचा ! तुम्ही घर चुकलां; नाहींतर आलां असाल–हो ! निघा, व्हा पाहूं घराबाहेर आधीं ! आमच्या घरांत असें मुळींच खपायचें नाहीं ! हें बघितलें तर सारा गांव जमवावयाचें होईल ! निघा तुम्ही !

नूपुर : पहा बरें, गेलों असाच बाहेर तर मात्र जन्मभर ओरडत बसाल ! एका महासाधूचा निरोप आहे हा.

दामिनी : साधु ? कुठले साधु ? त्यांची एखादी खूण सांगा बघूं !

नूपुर : काल जातां जातां ज्यांनीं तुम्हांला खूण केली ते ! पटली नीट खूण ?

दामिनी : पटली बरें ! आतां बऱ्या बोलानें तोंड काळें करतां कीं नाहीं ?

नूपुर : माझें बोलणें ऐकून तर घ्या आधीं ! ते साधु अंतर्ज्ञानी असून त्यांनीं तुमचें मनोगत ओळखलें आहे ! ते म्हणाले मजजवळ–मी त्यांचा पट्टशिष्या आहें, पुढें त्यांची गादी माझ्याकडे येणार आहे–ते म्हणाले, बाई मोठी भाविक आहे, हिच्या देहाचें सार्थक व्हावें अशी–(दरवाजावर थाप ऐकूं येते.)

दामिनी : अगबाई, तिकडून येणें झालें वाटतें ? आतां तुमच्या देहाचें मात्र सार्थक होईल चांगलें ! [दरवाजावर थाप]

नूपुर : तुमचा नवरा आला वाटतें ? अरे बापरे !

दामिनी : केलांत शेवटीं माझा घात ? आतां त्यांनीं तुम्हांला पाहिलें इथें म्हणजे घर घेतील डोक्यावर आणि डोकें उडवितील एकेकाचें !

नूपुर : मग आतां करायचें काय ? [दरवाजावर थाप]

दामिनी : आतां मला विचारतां ? चोरासारखे आलां कसे अगोदर घरांत ?

नुपूर : घरांत आलों कसा हा प्रश्न नाहीं आतां ! घरांतून बाहेर जाऊं कसा तें सांगा ! [दरवाजावर थाप]

दामिनी : दम खा आतां ! असें करा, त्या मोठ्या पेटाऱ्यांत बसा दडून ! मी त्यांना कडी उघडून पलीकडच्या खोलींतून तशीच स्वयंपाकघरांत जातें. ते माझ्या मागोमागच येतील; आणि तुम्ही चोरट्या पावलीं तडक निघून जा !

[दरवाजावर थाप; नूपुर पेटारा उघडून आंत बसतो.]

दामिनी : (स्वगत) देहाचें सार्थक म्हणजे आलें लक्षांत माझ्या ! दागिन्यांचा साज मिळाला म्हणजे शरीराला शोभा येणारच ! तेंच देहाचें सार्थक ! साधुमहाराज अंतर्ज्ञानी तर खरे ! उद्यां जाऊन त्यांचे पाय धरतें. हं, बसली ही स्वारी पेटाऱ्यांत ! आतां जाऊन दार उघडावें ! [जाते. कांही वेळानंतर पेटाऱ्याचें झांकण उघडतें व त्यांतून नूपुर आणि सुदाम उठून उभे राहतात. कांहीं वेळ तसेच राहून शेवटीं बाहेर येतात.]

सुदाम : बदमाष ! हरामखोर ! बेरड ! रामोशी !

नूपुर : याचको याचकं दृष्ट्वा श्वानवद् गुर्गुरायते !

सुदाम : निर्लज्ज, पाजी ! कसा आलास या घरांत ?

नूपुर : तुमच्यासारखाच ! नुसत्या घरांतच नाहीं, पण पेटाऱ्यांतसुद्धां तुमच्याप्रमाणेंच आलों ! आमची चाहूल ऐकून तुम्हीं पेटी गांठली आणि त्या नवऱ्याच्या आरोळीनें आम्ही तुमच्या मागोमाग आलों ! आपल्या ठरलेल्या संकेताप्रमाणें तुम्हीं आघाडी मारिली खरी !

सुदाम : बेशरम ! बदमाष !

नूपुर : तुमचा मत्सर विलक्षण आहे बुवा ! अर्ध्या घटकेची वडीलकी इतकी गाजवूं देणार नाहीं मी ! शिवाय तो तिचा नवरा आला आहे. तेव्हां मुकाट्यानें बाहेर चला आधीं !

सुदाम : पाजी मनुष्या, मीच हिचा नवरा आहें समजलास !

नूपुर : अस्सें ! मग पति हा स्त्रीचा अलंकार म्हणतात म्हणून तिनें तुम्हांला पेटींत जपून ठेविलें होतें वाटतें ? मी अशा नकली मालानें फसणारा इसम नाहीं ! वः ! काल संध्याकाळीं तिची तुमची पुरती ओळखदेखही नव्हती आणि आज अगदीं नवराबायकोचें नातें जोडून पार !

सुदाम : (स्वगत) या चोराला फसविलें पाहिजे ! रागाच्या भरांत मी खरें उघडकीस आणीत होतों तें ठीक नव्हतें. याचा उपयोग करून घेण्यासाठीं

याचा पहिला समजच कायम ठेविला पाहिजे. (हंसून उघड) पाहिलें, म्हटलें फसतां कीं काय ? बरें, सध्यां तुम्हीं बाहेर चला; अगदीं अवेळीं आलांत हो !

नूपुर : तुम्हीं तशी सूचना द्यायची होती आधीं मला !

सुदाम : अहो, अजून तरी चला ! तुम्ही काढता पाय घ्या आणि मला जरा संधि द्या ! पहिल्या जागीं भेटतोंच तुम्हांला. मात्र यापैकीं कशाचाही हिला थांग लागूं देऊं नका !

नूपुर : ती धास्तीच सोडा; मी मुळींच ताकास तूर लागूं देत नाहीं. भाग्यशाली आहांत बुवा ! बरें, मी जातों आतां ! वेळेवर वाट पहात बसतों. [जातो].

सुदाम : (स्वगत) भाग्यशाली ! भाग्यशाली अं ? स्त्रीजात तेवढी निमकहराम—

[पसुपत गिरिजा०]

फसवित पुरुषाप्रति स्त्री खानि कपटाची ॥ध्रु०॥ दोषमात्र-
पूर्णगात्र । विश्वासा कधिं न पात्र । मोहपाश वागुराचि ॥ १ ॥

दामिनीला झाल्या गोष्टीची ओळख देऊन सावध करण्यांत हंशील नाहीं. तिच्याकडे पाहिल्यामुळेंच लोकांना अशा बुद्धया सुचतात. बस; अबघडी दामिनीला बुरखा घ्यायला लावतों. (उघड) दामिनी ! दामिनी, इकडे ये पाहूं.

[दामिनी येते.]

दामिनी : हं, ही आलें. कशाला हांक मारायचें झालें ?

सुदाम : आजपासून डोक्यापासून पायापर्यंत चांगला जाडाभरडा बुरखा पांघरून वावरावें लागेल ! घरीं, दारीं, देवळीं, चारचौघांत, एकांतांत, केव्हांही, कुठेंही, तीन्ही त्रिकाळ, अष्टौप्रहर अगदीं सांगोपांग, नखशिखांत बुरखा हा अंगावर असलाच पाहिजे !

दामिनी : अगबाई, हें काय सोंग घेतलें आज ?

सुदाम : हें तुझें सोंग बाहेर पडूं नये म्हणून ! उगीच वायफळ वाच्यता व्हायला नको आहे या गोष्टीची ! बुरखा घे म्हटलें, बुरखा घेतला !

दामिनी : असें झालें काय भूत भरायला अंगांत ?

सुदाम : दामिनी, हा पतिव्रताधर्म नाहीं; सीतेनें रामाला असें म्हटलें नाहीं; अहिल्या गौतमाच्या विद्रूप दाढ्यामिश्या आणि जटा पाहूनही असें बडबडली नाहीं; सुग्रीवासारख्या माकडाचीसुद्धां तारेनें अशी हेटाळणी केली नाहीं;

रावणाची दहा तोंडांची प्रभावळ पाहूनसुद्धां मंदोदरीला कांहीं भुताटकीची शंका आली नाहीं; पांच पांडवांच्या पंचकडींत पडूनसुद्धां द्रौपदीनें भुताखेताबद्दल अवाक्षर काढिलें नाहीं; तुम्हां आजकालच्या हुच्च बायकांपेक्षां त्या बिचारींवर तर पातिव्रत्याची पांचपट जबाबदारी होती. पण ती माउली तसल्या जोखमीच्या अडचणींतून सहीसलामत बाहेर पडली आणि तुला एक नवऱ्याबद्दल पातिव्रत्य संभाळायचें तर लागलीच तीन तेरा करते आहेस !

दामिनी : त्या मेल्या बोलण्याला कांहीं धरबंद तरी असायचा होता !

सुदाम : (स्वगत) खरेंच; द्रौपदीचा दृष्टांत जरा चकला खरा. सीता सहा महिने परघरीं राहिलेली, तारेला दोन नवरे, अहिल्येच्या बाबतींत इंद्राचा पाजीपणा ! छेः, ही पतिव्रतांची यादी एखाद्या बदफैली राणीनें कुणा पंडिताला पैसे चारून करून घेतल्यासारखी वाटते ! पुन्हां करायची म्हटलें तर वसुंधरा–छट्–नाहींच तें ! स्त्रीजात तेवढी निमकहराम ! (उघड) तें कांहीं असो; तुला बुरखा हा घेतलाच पाहिजे !

दामिनी : पण झालें काय पाप असें माझ्या हातून ?

सुदाम : काय झालेंन् काय नाहीं त्याची कशाला हवी उजळणी पुन्हां ?

दामिनी : मेला स्वभावच भारी संशयी ! आव्याचा रावा करायची खोड आहे म्हणून तर नाहीं नाहीं तें मनांत येतें तुमच्या ! परवां असेंच; माझ्या माहेरचा तो हा भेटला, त्याच्याशींच लागलींच हुमरीतुमरींवर आलां; त्यानें आपला माझ्याकडे पाहून कानाडोळा केला एवढें बरें झालें, नाहींतर—

सुदाम : एवढें बरें झालें नाहीं, पण एवढेंच वाईट झालें; जो तो तुझ्याकडे पाहून असा कानाडोळा करितो म्हणून तर ही आटाआट एवढी ! तूं कशाला बोलत बसली होतीस त्याच्याशीं ? चांगली भरचवाठ्यावर त्याच्या नांवानें हांका मारीत सुटलीस ती !

दामिनी : बाई, बाई, बाई ! आतां माहेरच्या माणसाचें नांव काढायचीसुद्धां चोरीच वाटतें ?

सुदाम : अलबत ! धर्मशास्त्रच तसें आहे मुळीं. माहेरचा माणूस नाहीं आणि सासरचा नाहीं; कुठल्याही परपुरुषाचें तर काय, पण प्रत्यक्ष नवऱ्याचें सुद्धां नांव स्त्रीनें घ्यायला धर्माची आडकाठी आहे ! बायकांना देवाचें नांव सुद्धां

वर्ज्य आहे.

[सुखकर दुखहर०]

प्रभुसम पतिपद अबलांना । देव न दैवत लोकीं तयांना ।
शुभगति पति प्राणा ॥ ध्रु० ॥ निजपतिवांचुनि इतर जनांशीं
दर्शनभाषण सुकृतासि नाशी । ईशपदिं रतिहि पापचि त्यांसी ।
भयदखरविषसमाना ॥ १ ॥

कुणाशीं बोलणें, कुणाकडे पाहणें, चट्सारें विषासमान आहे स्त्रीला !

दामिनी : पुरें पापच उभें राहिलें बायकांचें ! देवदर्शनसुद्धां बंदच व्हायचें अशा अकरताळ्या स्वभावामुळें !

सुदाम : देवदर्शन तर अजीबात बंद झालें पाहिजे ! हे देवदर्शन करणारे लोक पुण्यसंपादनाऐवजीं पापाचा मात्र वाढावा करून ठेवितात. उभ्या दिवसांत घडलें नसेल त्याच्या दसपट पाप अर्ध्या घटकेंत पदरीं पाडून घेतात ! देवळांच्या पटांगणांत बायका देवाभोंवतीं आणि हे पाजी लोक बायकांभोंवतीं घिरट्या घालतात. देवदर्शनाच्या वेळाच पहा मुळीं कशा निवडल्या आहेत त्या ! पहाटेची कांकडआरती तर मध्यान्हीस शेजारती ! कथाकीर्तनेंसुद्धां रात्रीं ! छट्, नकोच तें ! तुला रात्रीसारखाच काळाभोर बुरखा पाहिजे; कुणाला तुझ्याकडे पाहतांच येऊं नये मुळीं !

दामिनी : माझ्यासारख्या लंकेच्या पार्वतीकडे पहात बसलें आहे कोण एवढें ? अंगावर ना गुंजभर सोनें ना फुटका मणि ! अशी बरी तरी दिसतें का मी ?

सुदाम : बरी असतेस तेव्हां बरी दिसतेस, पण बरी दिसतेंस तेव्हां बरी असतेस असें मात्र म्हणतां यायचें नाहीं ! दागिन्यांचें बायकांना—निदान तुला तरी कांहीं प्रयोजन नाहीं. येऊन जाऊन बरें दिसायचें काय तें नवऱ्याला ! त्या मला तर दागिन्यावांचूनच बरी दिसतेस तूं ! झालें, संपला कारभार ! या मिरवणुकी हव्याच कशाला मुळीं ! तेवढ्यासाठीं तर हा बुरख्याचा बंदोबस्त करायचा ! कळेल कसें कुणाला कीं बुरख्यांत ही सोन्याची सीता सजली आहे का लंकेची पार्वती वणवणते आहे तें !

दामिनी : बायकांना वागवायची मुलखावेगळीच तऱ्हा ही ! अशानें नाहीं बायकोचें मन रिझायचें ! सवाशेर सोन्यानें मढवून काढली कीं बायको सोन्या-

सारखी ! बायकोच्या तोंडावर घोंसदार मोत्यांची नथ टाकली, कीं तिच्या तोंडाचीं मुक्ताफळें पडायचीं बंद झालींच ! रेशमी लुगडीं नेसायला मिळालीं म्हणजे बायको रेशमासारखी मऊ आलीच म्हणून समजावें; अशा भरड सुताड्यांनीं बायकोशीं सूत जमेल ही आशा द्या सोडून ! बुरखे न फिरखे हवेत कशाला हे ?

सुदाम : दामिनी, पातिव्रत्याचा भंग होतो आहे या बडबडण्यानें ! सीतेनें नुसत्या वल्कलांवर दिवस काढले; फक्त नेसत्या लुगड्यानिशींच द्रौपदी पांडवांच्या-मागें रानावनांत रखडली; दमयंतीनें तर अर्धें लुगडेंसुद्धां फाडून नळाला नेसायला दिलें—

दामिनी : तुम्हीं तेवढीं माझीं लुगडीं नेसायचेंच ठेवलें आहे बाकी ! या घर-बशा कर्तबगारीला आणि तिस्मारखानी बकव्याला चांगलीं शोभतील माझीं लुगडीं !

सुदाम : तुझ्या या पातिव्रत्यभंगानें आज माझ्या बेचाळीस पिढ्या रौरवांत पडणार अशी मला भीति वाटते ! एकदम तोंड बंद कर आणि हा बुरखा घे. कालच करवूनसुद्धां आणिला आहे. (बुरखा देतो; कंकण येतो.) हं, घे अंगा-वर. हा कंकण आला ! घे अंगावर बुरखा, नाहींतर नरडें दाबून जीव घेतों एकदम ! मेलीस तरी बेहेत्तर पण ही बेअब्रू नको ! घे बुरखा. [ती बुरखा घेते.]

कंकण : सुदामा, आहे काय गडबड ही ? माझ्यासारख्या दोस्ताच्या देखत कशाला हवा बुरखा ?

सुदाम : दोस्त कसला या बाबतींत !

दामिनी : हें बघितलेंत कंकणभावोजी—

सुदाम : मसणांत गेला तुझा कंकणभावोजी !

कंकण : हं; सुदामा !

सुदाम : दम खा; रागावूं नकोस ! दामिनी, तूं आंत जा पाहूं ! [दामिनी जाते.]

कंकण : काय दंगा मांडला आहेस हा कळत नाहीं ! केलें काय यांनीं असें ?

सुदाम : स्त्रीजात तेवढी निमकहराम ! हा दंगा नाहीं; ही आर्यांची संस्कृति आहे; ही आम्हां आर्यांची सात्त्विक मनोवृत्ति आहे ! स्त्रियांचा मुळींच भरंवसा देववत नाहीं. ‘ न स्त्री स्वातंत्र्यमर्हति ’ हें नीट ध्यानांत ठेव !

कंकण : अरे, चांगली नक्षत्रासारखी बायको मिळाली आहे तरी—

सुदाम : तिच्या पायावर नक्षत्र पडलें आहे खरें! वेदान्त बायकांबद्दल काय म्हणतो ऐक!—‘ स्त्रीणां द्विगुण आहारो लज्जा चापि चतुर्गुणा। साहसं षड्गुणं चैव कामश्चाष्टगुणः स्मृतः ॥’ स्त्री म्हटली, कीं ती खराब चालीची असावयाचीच!

कंकण : सरसकट वाटेल त्यांवर बायका भाळतील असें नाहीं मला वाटत; चांगल्या गलमुच्छावाल्या रुबाबदार चेहऱ्याबद्दल म्हणं वाटेल तर!

सुदाम : अरे बाबा, स्त्रियांना भेदाभेद पाहण्याची दृष्टीच नाहीं; त्या जात्याच बदफैली असतात! ‘ विरूपं रूपवन्तं वा पुमानित्येव भुञ्जते।’

कंकण : मग तुझ्या हिशेबीं साऱ्याच बायका सारख्या म्हणायच्या! पतिव्रता कुणी नाहींच?

सुदाम : अगदीं! ‘ स्थानं नास्ति क्षणं नास्ति नास्ति प्रार्थयिता नरः। तेन नारद नारीणां सतीत्वमुपजायते।’ आणि म्हणूनच बायकांना सारखें जपलें पाहिजे! परपुरुषाचें वारेंसुद्धां लागूं देतां कामा नये! माझी बायको आरशांतल्या माझ्या प्रतिबिंबाशेजारीं फाजील सलगीनें उभी राहिली तरीसुद्धां मला दुजाभाव वाटतोच. अरे बाबा, देवादिकांनींसुद्धां ही खबरदारी वापरलेली आहे! सप्तर्षींच्या तांड्यामध्यें उघड्या आकाशांत वयोवृद्ध वसिष्ठानें आपल्या बुद्रुक सौभाग्यवतीला दाटीवाटीनें जवळ बसवून घेण्याचें दुसरें काय कारण असणार? नळराजानें वनवासांत दमयंतीची वरात कशाला काढिली असावी? वृद्ध कुंतीला विदुराच्या घरींच ठेवून तरण्याताठ्या द्रौपदीला मात्र बरोबर वागविण्यांत पांडवांचा हाच हेतु होता! श्रीरामानें सीतेला रानावनांत नेली, आणखी तिथेंसुद्धां अशा जरबेंत ठेविली, कीं लक्ष्मणासारख्या सख्ख्या भावाला तिच्या नुसत्या दागिन्यांचीही ओळख नीटशी असूं नये! थांब, नीट ऐकून घे! पुढेंमागें संसारांत पडलास तर हे दाखले तुला उपयोगीं पडतील! विष्णूनें लक्ष्मीसारख्या चंचल बायकोला अष्टौप्रहर पाय चेपीत बसवून ठेविली आहे; बिछाइतीच्या निमित्तानें शेषासारख्या जातिवंत नागाचा पहारा ठेविला आहे आणि भंवतालीं लांब शेंडीचा नारद, चार तोंडांचा ब्रह्मदेव, अणकुचीदार चोंचीचा गरुड किंवा घोडमुखाचा तुंबर यांसारख्या विद्रूप सोंगांचाच गराडा घातलेला आहे. अरे, भोळा शंकर तर शेजार टाळण्यासाठीं मसणांतच जाऊन

बसला ! तसबिरींतून देवादिकांची बायकांना वामांकीं खिळवून बसविण्याची हौससुद्धां शृंगारवृत्तीची नसून सावधपणाचीच असावी ! आपल्या आर्य-पूर्वजांना सौंदर्याची मुळींच चाड नव्हती !

कंकण : या तर्कटानें तुझें डोकें फिरलें आहे असेंच वाटायला लागलें आहे मला आतां ! अरे, चांगली सुंदर बायको कोणाला नकोशी वाटणार ?

सुदाम : 'भार्या रूपवती शत्रुः !' बायको सुंदर असली, कीं तिच्याकडे लोकांची नजर वळलीच म्हणून समजावें !

कंकण : आणि वेडीविद्री असली तर आपल्यालाच बघवायचें नाहीं तिच्याकडे ! त्यापेक्षां सुंदर बायको मिळून सारा गांव तिच्याकडे पाहत राहिला तरी चालेल !

सुदाम : बाबारे, कनक आणि कांता, या संसारांतल्या दोन अंगांपैकीं पहिल्याचें च्यारचौघांत प्रदर्शन करून दुसरें नेहमीं लोकांच्या नजरेआड ठेवण्याचीच शहाण्या लोकांची इच्छा असते ? कृपण लोकांनीं द्रव्य जमिनींत पुरण्याऐवजीं बायकांनाच जिवंतपणीं सुरक्षित गाडून ठेवण्याची एखादी युक्ति शोधून काढिली असती तर साऱ्या जगानें त्यांना धन्यवाद दिला असता !

कंकण : मग तुझी बायको चांगलीच देखणी असल्यामुळें तूं स्वतांला अगदीं फुटक्या नशिबाचा समजत असशील ?

सुदाम : (निश्वास टाकून) ती नुसती रूपवतीच नाहीं, पण तिच्यांत नटवेपणा-सुद्धां हवा तितका आहे ! साडीचोळी नेहमीं नीटनेटकी, जरा दागिन्यांची आवड, हीं पतिव्रतेचीं लक्षणेंच नव्हत !

कंकण : एवढ्यानेंसुद्धां चांगुलपणाला धोका पोंचतो का ?

सुदाम : जरूर; नटवेपणा तर नकोच पण नुसत्या नीटनेटकेपणानें, एव-ढ्यशा व्यवस्थितपणानेंसुद्धां पातिव्रत्याचा नाश होतो. व्यवस्थित पोषाख केलेल्या सुंदर स्त्रीला पाहून ज्याला एकदम पातिव्रत्यभंगाचा संशय येत नाहीं तो अस्सल आर्यच नव्हे; त्याला आर्यांची संकृतीच उमजली नाहीं ! मग नखरेबाजपणाबद्दल बोलायचें तर कारणच नाहीं !

कंकण : हो, नखरा तर केव्हांही वाईटच !

सुदाम : वाईट म्हणून काय म्हणतोस ! बायकोनें केसाला जरा सुवासिक तेल लावलें, कीं नवऱ्यानें डोळ्यांत तेल घालून जपणीस बसलेंच पाहिजे ! कुंकवाचें

क्षेत्रफळ कोरून कमी करण्याबरोबर नवऱ्याच्या राज्याचा विस्तारही आटोपशीर होत जातो. कंजुषपणानें रेखून काजळ लावण्यामुळें शिलकींत पडलेली बचत नवऱ्याच्या तोंडाला फांसलीच म्हणून समजावें ! वाकडा भांग म्हणजे वांकड्या मार्गाच्या अंदाजाची आंखणीच् ! बायकोच्या नजरेंत जराशी चलबिचल दिसली, कीं तिच्याकडे नवऱ्यानें सारखी नजर ठेवायलाच हवी ! दामिनीच्या ठिकाणीं या साऱ्या गोष्टी मूर्तिमंत हजर आहेत असा माझा पूर्ण तर्क आहे

कंकण : असें असेल तर त्यांच्या भोळेपणाबद्दलचा माझा तर्क चुकला म्हणायचा ! मला वाटलें कीं तुझी बायको तुझ्या अगदीं मुठींत आहे म्हणून !

सुदाम : अरे बाबा, झांकली मूठ सवालाखाची ! एवढ्यानेंच माझें दुर्दैव कुठें संपलें आहे ? तिला चांगलें गातांही येतें या अवलक्षणांच्या भरतीला ! आणि गोड गळा म्हणजे पातिव्रत्याची गळचेपीच. 'क्वचित् गानी पतिव्रता !' पाखरांत-सुद्धां गोड आवाजाची कोकिळा आपलीं पिलें दुसऱ्याच्या घरट्यांत निरवून सुरेल उनाडक्या करीत फिरते !

कंकण : अरे, अरे, अरे, मग तूं अशा बायकोशीं एकदम काडी कां मोडून देत नाहींस ?

सुदाम : आपल्या धर्माप्रमाणें संसाराच्या समुद्रांत बुडत्याला काडीचासुद्धां आधार मिळण्याची आशा नाहीं ! आणि म्हणूनच तर हा एवढा कडेकोट बंदोबस्त करीत बसलों आहें ! पहात आहेसच तूं, मीं काय काय खटाटोप केला आहे तो ! घर मुद्दाम शहराच्या अगदीं एका बाजूला घेतलें आहे; त्याच्या सभोंवार छोटासा खंदक खणून, आंतून दगडाचा भुईकोट उभारून दिला आहे. त्यावर कांच्याकुट्यांच्या शिबंदीची रचाई ! आणि भुताखेतांच्या बातम्या पसरून मेलेल्या माणसांचा जागता पाहरा खडा केला आहे !

कंकण : इतका आटोकाट विभु केल्यावर मग ही बुरख्याची बंदिस्ती आणखी कशाला हवी आहे ?

सुदाम : असावी; घराचा कोटकिल्ला झुंजतां झुंजतां पडला तर बुरख्याचा बाले-किल्ला लढवायला हरकत नाहीं ! शिवाय, मी तर घराला एक भुयार आणखी छपरावरून एक चोरदारही पाडून ठेवणार आहे; भुयार तर होतसुद्धां आलें !

कंकण : मला राहून राहून तुझें सारें बोलणें आठवतें आहे. इतकें कसें

कळतें तुला ?

सुदाम : अरे, या एकाच विषयाची मीं इतकी छाननी केली आहे, कीं पुसायची सोय नाहीं. रात्रंदिवस शास्त्रीपंडितांत बसून पोथ्यापुस्तकांचीं सारखीं पारायणें केलीं तेव्हां कळूं लागलें इतकें !

कंकण : हें झालें हें ठीकच झालें. बाकी मी तुला बायकोची परीक्षा करण्याचा अगदीं सोपा आणि अचूक इलाज सांगितला असता ! आमचा पडताळा अगदीं उघडउघड आहे !

सुदाम : तो कोणता ?

कंकण : हें बघ, माझ्याकडे पाहून मलासुद्धां जी बाई बघणार नाहीं ती पतिव्रता म्हणून खुशाल समजावें ! कधीं चूक व्हायची नाहीं ! लाख आडाखे जमलेले आहेत असे !

सुदाम : असें म्हणतोस ?

कंकण : थोराघरचे दाखले आहेत. अरे हो, बरें ओघासच आलें; तुला मी एक कामगिरी सांगणार आहें. तेवढ्याकरितां तर मी तुझ्याकडे आलों आहें !

सुदाम : काय कामगिरी आहे बुवा ?

कंकण : ती फार जोखमीची आणि गुप्त कामगिरी आहे; कान कर तुझा इकडे. (त्याच्या कानांत सांगतो.) कबूल आहे तुला ही पाहऱ्याची नोकरी ? पहा, दामिनी तळघरांत आणि तूं बाहेर पाहऱ्यावर ! घरांत जपणीला बसतोस तसें तिथें बसायचें !

सुदाम : कबूल आहे अशी कामगिरी ! पण तळघरांतसुद्धां माझी बायको बुरखा काढणार नाहीं !

कंकण : कांहीं हरकत नाहीं. ठरलें तर मग हें ?

सुदाम : ठरलें, पण कंकणा, दामिनीसाठीं तर हा सारा चक्रव्यूह नाहींना रचीत वृंदावन ?

कंकण : भलतेंच, फारच संशयी तूं ! तूं आहेसना तिथेंच पाहऱ्याला ?

सुदाम : बरें; पाहूं तर खरें ! नोकरी आहे पाहिजे तशीच ! हो, तुझें मघांचें तें कसोटीचें बोलणें तसेंच राहिलें ! मला वाटतें–आमच्या घरची करितोस का परीक्षा एकदां ?

कंकण : काय हरकत आहे? तूं घराबाहेर जा आणि मी काढतों बोलणें दामिनीबाईजवळ! तेव्हांच त्यांच्या मनाचा ठाव लागेल!

सुदाम : दोनचार दिवसांत ठरवून ठाकूं या हा घाट! मात्र माझा तुझ्यावर सख्ख्या भावाचा विश्वास—

कंकण : काय बोलणें आहे हें! तूं माझा दोस्त, भाऊ, कलिजा! तुझ्याशीं दगलबाजी?

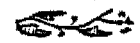
सुदाम : तसा तुझा मला पुरा भरंवसा आहे! एकदां हें किल्मिष मनांतून कायमचें जाण्याजोगें असलें तर त्या शास्त्रीपांडितांशीं उरस्फोड करायची टळेल.

कंकण : छान आठवण झाली. सुदामा, या शास्त्रीपंडितांकडून प्रेमाचें शास्त्र शिकण्याचा कांहीं रस्ता आहे कारे? किंकिणीजवळ उद्यांपरवां मला कायशी प्रेमयाचना करायची आहे! तेव्हां काय बोलायचें तें कळेल का ह्या शास्त्रीपंडितांकडून?

सुदाम : वः सहज! असा एक विद्वान् पंडित गांठून देतों तुला, कीं बालक प्रेमशास्त्रांत अज्ञान आहेस तो सज्ञान होऊन तूं बृहस्पतिवत् भाषणें करूं लागशील!

कंकण : अस्सें? मग चल आतांच! काय असेल तें शिकून घेतों! चल; ऊठ!

सुदाम : चल!　[दोघेही जातात.]

प्रवेश दुसरा.

[**स्थळ :** भूपाळाची बाग. रात्रीचा दुसरा प्रहर. भूपाल व वसुंधरा. जवळच निजलेला दीनार]

भूपाल : पण आजपर्यंत कोणती गोष्ट मीं तुला सांगितली नाहीं, तर ही मोहिमेचीच तेवढी मनांत ठेवायची होती?

वसुंधरा : मोहिमेच्यासारख्या राजरहस्याचा बायकांजवळ खल करणें कांहीं

मुत्सद्दीगिरीला शोभत नाहीं !

भूपाल : पण स्वतांशीं तरी त्याचा विचार करायला हवा ना ? आणि माझ्याजवळ, तुला अज्ञात असा हृद्याचा अल्पांशसुद्धां राहिलेला नाहीं. एखाद्या नाटकांत माझें चित्र जर कोणीं रेखाटलें तर नाटकी नियमांना झुगारून देऊन माझीं स्वगत भाषणेंसुद्धां तुला ऐकूं येतील अशी त्या नाटककराला तरतूद करावी लागेल ! नुसत्या रहस्याचीच गोष्ट कशाला ? मी युद्धाच्या गर्दीत प्राणांवरच्या संकटांतून अनेक वेळां सुरक्षित बाहेर पडल्यामुळें माझ्या शौर्याची आणि युद्धचातुर्याची स्तुति करणाऱ्या लोकांचेंसुद्धां मला हंसू येतें; माझे प्राण तुझ्याजवळ असतात हें त्या बिचाऱ्यांना काय ठाऊक !

वसुंधरा : विश्रांतीचा हा शांत अवकाश तरी आपल्याला निश्चिंत घालवितां यावा म्हणूनच मी आपल्या बोलण्याच्या आड आलें ! किती शांत–रमणीय वेळ आहे ही !

[डोलत मेंडे०]

हालत वातें मृदु शांति । ही । भासे हांसे कीं चंद्रालोकें
तनुलकांति ।। ध्रु० ।। दशदिशा पुष्पपरागें दरवळुनि हंसत
जणुं असती ।। १ ।।

भूपाल : खरेंच ! हा शांत वायु, आपल्या बागेंतलें हें शांत पुष्पसौंदर्य, चतुर्थीच्या पूर्णकल्प चंद्राची ही किंचित् शांत चंद्रिका, हीं सारीं एकाकारानें अनुभवीत असतांना, विधात्याच्या विश्वकाव्यांतला शांतरसाचा सर्ग दृग्गोचर होत आहे असें वाटतें ! अहाहा ! काय ही शोभा !

[वारी तिमिरासी०]

दावी निजकांति । त्रियतीं । शीतलमाया शांत निशापति ।।ध्रु०।।
शांतवैभवा कोमलकिरणा । वितरि तरलतर धवलाभरणा ।
दाहि दिशाप्रांतीं ।। १ ।। विविध विरोधी भावांवरतीं ।
पसरी जणुं हा मुनि एकांतीं । ज्ञानमया शांति ।। २ ।।

चंद्राच्या चांदण्याच्या नाजूक झोतानेंच मघांची तारांची वरसात कितीतरी कमी झाली आहे पहा !

वसुंधरा : या कृष्णपक्षांतला हा तारकालोप पाहिला म्हणजे मला नेहमीं

एकच कल्पना आठवते !

[आनपरी दरबार०]

नाचत ना गगनांत। नाथा। तारांची बरसात ॥ ध्रु० ॥
आणित होती। माणिक मोतीं। वरतुनि राजस रात ॥॥१॥
नाव उलटली। मात्र हरपली। चंदेरी दरियांत ॥ २ ॥
ती ही। वरची। देवाघरची दौलत लोक पहात ॥ ३ ॥

भूपाल : सृष्टिसौंदर्याकडे केव्हांही पाहिलें तरी देवाघरच्या दौलतीची खैरात त्याच्या उदारपणाची ग्वाही देत असते ! आजची आपली परिस्थिति म्हणजे संसारसुखाची सीमाच वाटते !

वसुंधरा : चतुर्थीच्या किंचित् अपुऱ्या चंद्राचें हें चांदणें चहूंकडे पसरून, भरयौवनाचा पहिला प्रहर उलटल्यामुळें अंमळ मंदावलेल्या प्रेमाच्या प्रशांत प्रभेप्रमाणें शोभत आहे ! पूर्णविकच पुष्पांची सुगंधवृष्टि त्यांत एकजीवानें मिसळल्यामुळें अपत्यवत्सल हृदयाच्या प्रौढप्रेमांत समाधानवृत्तीची भर पडल्याची साक्ष पटत आहे; चांदण्याच्या भरांत झाडाझुडांखालीं दडून बसलेल्या या फिकट सांवल्यासुद्धां, सुखकालच्या संभाषणांतल्या गतदुःखांच्या आठवणींप्रमाणें आनंदत देत आहेत; शांतस्वरूप वृक्षलतांवरून सृष्टीच्या वायुमय जीवनलहरी अगदीं नाजूक जोरानें वाहून नुसत्या कोंवळ्या अंकुरांनाच नाचवीत असल्यामुळें, निजसऱ्या बाळाला झोंप लागली कीं नाहीं हें पाहण्यासाठीं आईनें पावलाची चाहूल न होऊं देतां त्याच्या जवळ जावें, ममतेच्या मोहानें खिळलेल्या नजरेनें त्याला निरखीत राहावें, उष्ण निश्वासाच्या स्पर्शानें त्याची झोंपमोड होऊं नये म्हणून जीवनक्रियाही जपून करावी, आणि त्या मंदनिश्वासाच्या न कळण्याजोग्या लहरींनीं, त्या चिमुकल्याच्या तोंडावर रुळणारा एखाददुसरा केंसच भुरभुरत राहावा अशा मनोहर प्रसंगाचें चित्र डोळ्यांसमोर सारखें तरळत आहे !

भूपाल : या शोभेपेक्षां, तिनें प्रसन्न झालेल्या तुझ्या मनःसौंदर्यानेंच मला विशेष आल्हाद होत आहे ! हृदयदेवि, या सुखोपभोगाच्या साक्षात्कारामुळें असें खात्रीनें वाटतें, कीं कविकल्पना स्वर्गाच्या निर्माणांत चुकली नसली तरी अभिलाषांत मात्र खास चकली आहे ! अशा स्थितींत भूलोकाचा स्वर्गाशीं विनिमय करायला कोण प्रवृत्त होईल ? आपल्या प्रीतीचा साक्षीदार समोर

खेळत आहे; तुझ्या मुखसौंदर्याचा अधरावर स्फुरणारा अमृतनिस्यंद संतुष्ट नेत्रांचा उन्माद वाढवीत आहे. या कारंज्याच्या शीतस्पर्श तुषारांनीं गारठल्यामुळें या वयांतलीं अंगांचीं शिथिल संधिबंधनें संकोच पावून, आमच्या तृत आलिंगनांतही पहिल्या आतुरतेची उत्कट दृढता उत्पन्न होत आहे; देहस्थितीच्या एकतानतेनें मनही बालचपल वृत्तींत तरंगत आहे; पुन्हां लाभलेल्या या अल्लडपणाच्या आनंदी भरांत, माझ्याकडून नकळत झालेल्या एखाद्या विभ्रमप्रमादाबद्दल तुझी परिचयप्रगल्भतेमुळेंच सलज्ज झालेली स्मितदृष्टि अपराधी मनाच्या ओशाळलेल्या शोधक वृत्तीला मात्र दिसण्याइतक्या सूक्ष्म भ्रूभंगानें माझा निषेध करीत आहे; त्या त्या विलासांच्या प्रथम प्रसंगांचीं स्मृतिचित्रें पाहण्यासाठीं दोघेंही क्षणैक डोळे मिटून घेत आहों. लाडके, ते डोळे उघडून आतां उद्यांच्या स्वर्गचित्राकडे पाहा! नंदनवनांत माझ्या एकाच अंजलीनें अमृतपान करून, अमर कायेनें आपण आजच्या प्रसंगाबद्दल आठवणीनें बोलत असतांना, या सुखासाठीं स्वर्गांतूनही खालीं यावेंसें वाटणार नाहीं का? दिव्य पारिजाताचें एखादें फूल अंगावर पडून आपला प्रणयसमाधि मोडतांच आपल्याला या चिमुकल्या निशिगंधाची ताबडतोब आठवण होईल. तें पहा, आपल्या दीनाराच्या जन्मदिवशीं लावलेल्या निशिगंधाच्या रोपाचें तें पहिलें फूल आतां पुरतेपणीं उमललें आहे! थांब, आजच्या भाग्यप्रसंगाची स्मृति स्वर्गांत त्याशीं संलग्न होण्यासाठीं त्या फुलानें–

[उठून जाऊं लागतो.]

वसुंधरा : (त्याचा हात धरून) नाथ, तिथूनच त्याची शोभा दिसत नाहीं का? कौतुक करण्यासाठींसुद्धां कोणीं दीनाराला माझ्या मांडीवरून उचलून घेतला तरी मला मनापासून राग येतो! वस्तुनाशावांचून तिच्या सौंदर्याचा उपभोग मनुष्यबुद्धीला कां बरें घेतां येऊं नये?

[निहाले मानहि०]

विनाश कां सहगामीच सदा भोगसुखाला ॥ ध्रु० ॥
सुवास वाहत राही । नाश तदा पुष्पाचा ।
विचार हा करि आनंदकालिं खिन्न मनाला ॥ १ ॥

भूपाल : हें निशिगंध पुष्प, आपल्या जन्मकालनें दीनराशीं आणि आकार-

सादृश्यानें तुझ्याशीं संबंध असल्यामुळे मला द्विगुणित प्रिय झालेलें आहे! स्त्रीजातीची पुष्पसृष्टीनें गणना करावयाची झाली तर तुझी तुलना मी निशिगंधानें करीन. त्याचा पांढरा शुभ्र साधेपणा तुझ्या ज्ञानगंभीर गौर अंगाशीं आणि दरवळणारा नाजूक सुगंध तुझ्या कोमल प्रेमपूराशीं सदृश आहे! (त्या फुलाचा दोघेंही वास घेतात.) याच्या मनमुराद वासानें हृदय उचंबळून आलें आणि बुद्धि धुंदकारल्यासारखी झाली म्हणजे गोड भ्रमांत मला वाटायला लागतें, कीं तुझ्या जन्मदिवशीं उमलावयाचीं निशिगंधाचीं फुलें निर्माण करून नंतर त्याच हातानें विधात्यानें तुझ्या धवलगंभीर मूर्तीची मूस ओतली असावी!

वसुंधरा : आपण फुलांचा वास घेत आहों आणि आपला चिमुकला आकाशांतल्या तारांकडे टक लावून पाहत आहे!

भूपाल : नुकतेंच देवाजवळून आलेल्या निष्पाप बालकाचे स्वभावतःच वरतीं पाहणारे डोळे आल्या घरच्या ओळखीनें तारांकडे पाहतात. पुढें पृथ्वीवर रमलेल्या तरुणांची दृष्टि समांतर असलेल्या पुष्पांशीं प्रणयालाप करिते, आणि वांकलेल्या वृद्धांची दृष्टि पातकाच्या परिचयानें ओशाळून खालीं दगडाकडे वळते; याप्रमाणें मनुष्याच्या जन्म, जीवित, आणि मरण या तीन अवस्थांचीं तारा, पुष्प, आणि पाषाण हीं तीन जडस्वरूप निदर्शनेंच आहेत!

वसुंधरा : या एवढ्याशा मुलाला तारांकडे पाहून काय वाटत असेल बरें?

भूपाल : तारांच्या अज्ञेय अंतरामुळें त्यांच्याकडे पाहतांना मुलांत आणि मोठ्या मनुष्यांत विशेष भेद असत नाहीं; दोघेही सारख्याच प्रमाणानें भांबावून जातात! हीं नक्षत्रें म्हणजे आकाशाच्या उघड्या माळावर तत्त्वज्ञानाचीं बीजेंच परमेश्वरानें पेरून ठेविलीं आहेत. मानवजातीच्या आदिपितरांना पहिल्या अमावास्येच्या रात्रीं, या चिमुकल्या टिकल्यांनीं तेजस्वी आधार दिला असेल! यांच्याच प्रकाशामुळें पहिल्या विचारशील पुरुषाच्या कल्पनेला ऐहिकाला सोडून अपरोक्षाच्या अंधुक प्रदेशांत पाऊल टाकण्याचा धीर आला असेल! काळ्या अंधाराच्या पोटीं यांना चमकतांना पाहिलें म्हणजे माझ्या मनांत भीतीच्या भावना उत्पन्न होतात आणि चंद्रिकेच्या रसांत तारांमागून तारा विरघळतांना पाहून मनाला खेद वाटतो; काय असेल तें असो, चांदण्याच्या

फिकट तेजानें माझ्या मनांत करुणखिन्न कल्पनांचें काहूर जमायला लागतें!

वसुंधरा : वस्तुमात्राचा पहिल्यांदा हृदयावर दृढ संस्कार होतो त्या काळीं जी मनोवृत्ति प्रबळ असते तिचीच छाया पुढें त्या त्या वस्तूशीं आजन्म संलग्न होऊन बसते! आपल्या वडिलांच्या अंतकाळीं आकाशांत पसरलेल्या संध्यारागाशीं त्यांच्या मरणनष्ट रक्ताची माझ्या कल्पनेनें कायमची मिळणी करून ठेविली आहे. संध्यारागांतील सूर्याची शेवटची प्रभा आपल्या वडिलांच्या अंतिम आशीर्वादांतील दयेप्रमाणें मला नेहमीं करुणमिश्रित वाटते.

भूपाल : अंतरिक्षांतील कोणतीही वस्तु मनुष्यबुद्धीला कुंठित केल्यावांचून रहात नाहीं.

[वैभवें नटल्या०]

गौरवा प्रसरी प्रभूच्या भव्य पट हा नभाचा । जीवकोटि प्रचुर
भू करि कुंठिता तेविं वाचा ।। ध्रु० ।। भ्रमति अवकाशांत अणु
हे अलक्ष्यस्वरूपें ।। पवन त्यांतुनि शीघ्र फिरतां नाद चाले
तयाचा ।। १ ।। विस्मयाकुल मनुजमतिला तदा भास होई ।।
हुंकृतिध्वनि कोशवासी विश्व करि हाच साचा ।। २ ।।

प्रतिरात्रीं काळाच्या अजस्र कारखान्यांत संध्या आणि उषा यांच्या जरिपदरानें झळकणाऱ्या अंबरपटाच्या बुट्टेदार चंद्रकळा परमेश्वर विसाऱ्यावांचून कशाकरितां वरें काढीत असेल?

वसुंधरा : ज्या महासाध्वींनीं पतीच्या देहाबरोबर अग्निशय्येची अखेरशेज रचिली असेल त्यांच्याखेरीज हीं निर्वाणीचीं लेणीं दुसऱ्या कोणाला पचणार?

भूपाल : पतिव्रतांतील पतिव्रता, परमपुरुषाच्या इच्छेप्रमाणें वागणारी प्रकृतिदेवीच, या अनंत वस्त्रांची स्वामिनी आहे. आपल्या दोघांच्या कल्पनेंत किती अंतर आहे पहा! मातृपदाला पोहोंचल्याबरोबर स्त्री प्रौढगंभीर होते असें म्हणतात तें खोटें नाहीं! माझ्या चंद्रकलेच्या कल्पनेनें तुझ्या डोळ्यांसमोर सतीचें उदात्त कल्पनाचित्र दिसूं लागलें; आणि त्याच वेळीं, वस्त्रांच्या उल्लेखावरून मला निराळाच विचार आठवत आहे. त्या पलीकडच्या डोंगरावर पांढऱ्या ढगाच्या पातळ पट्ट्याशीं चंद्राचीं किरणें खेळतांना पाहून आपल्या हलक्या हातांनीं चंद्रमा भूदेवीच्या स्तनावरील हें सूक्ष्म धवल वस्त्र बाजूला सरकवीत आहे असें

मला वाटलें. या विशाल वस्तूंच्या अनंत संसाराकडे लक्ष्य दिलें म्हणजे त्यांच्या उदरांत वावरणाऱ्या आम्हां क्षुद्र प्राण्यांचें जीवन, आमच्या हृदयांत भावमात्रानें तरंगणाऱ्या विचारांच्या हालचालींइतकेंच अमूर्त आकाराचें भासूं लागतें. संसाराची ही क्षणभंगुरता समाधानकाळींसुद्धां कष्टदायिनी होते. सुखाच्या प्राप्तीनें इच्छेची तृप्ति होते पण त्या सुखाच्या अक्षयतेसाठीं पुन्हां नवी इच्छा भविष्यत्कालाकडे केविलवाण्या आशेनें पाहूं लागते. तृप्तीला इच्छेच्या उत्तर-क्रियेचें अमंगल रूप मिळतें! एका इच्छेच्या मरणांतून दुसरीचें जनन होऊन त्यांची परंपरा आजन्म चालू राहते! म्हणून, वंध्या तृप्तीच्या निराश सुखा-साठीं—निःश्रेयसासाठीं आमच्या अगाध ज्ञानसागरांची, जीवात्म्याच्या जाणीवे-वांचून परमात्मस्वरूपांत विलय करून टाकण्याची कल्पना साध्य नसली किंवा सत्यही नसली तरी कल्पना—शक्य मात्र वाटते!

वसुंधरा : प्रीतीनें दोन भिन्न जीवांचा एकमय जीव झालेला पाहून, भक्तीच्याही उत्कर्षाची ही सीमा, सत्य—आणखी साध्य तरी कां वाटूं नये?

भूपाल : बुद्धीला प्रीतीचें प्रत्यंतर पटतें, तशी ईश्वरप्रत्यक्षाची प्रचीति मिळत नाहीं म्हणून! वाढत्या विचाराच्या हातघाईत, निर्दय बुद्धिवादाच्या आघा-तांनीं प्रेमळ श्रद्धेच्या हृदयाचीं शतशः शकलें होतात! अज्ञेयाच्या भव्य महाद्वाराशीं आथडणारी कल्पना, हताश वृत्तीनें कपाळमोक्ष करून घ्यावयालाही तयार होते. एकएकदां जिज्ञासाबुद्धि इतक्या आतुर तीव्रतेनें बळावते, कीं मला आत्महत्या करण्याची अनावर प्रवृत्ति होते! ज्ञानपूर्तीविरहित जीवन जड वाटून मरणाबद्दल अनिवार उत्कंठा वाटते!

वसुंधरा : अगबाई, काय हें भलतेंच बोलणें? सुखविचारांतून काय अभद्र विचार निघाले हे?

भूपाल : चेतनापूर्ण जीवनाचें उदात्त मरणांत पर्यवसान होतें त्याप्रमाणें सुख-विचारांचा शेवटही करुणनिराश विषादांत झाल्यास तें सरळच आहे.

वसुंधरा : आपल्याला असे विचार मी मुळींच करूं द्यायची नाहीं; आपल्या दीनाराची शपथ आहे, आपल्या जीवितावर आपल्यापेक्षां माझा हक्क अधिक आहेना?

भूपाल : ज्या नाजूक बंधानें तूं मला बांधूं पाहतेस त्यानेंच मी उलट धर्म-

बंधनांतून मोकळा होत आहें ! पुत्ररूपानें पुन्हां अवतरतांच, पितरांप्रमाणें पत्नीच्याही ऋणांतून मनुष्याची मुक्तता होते ! दीनाराच्या जीवावर माझ्या जीवाचा नाश करायला मला पुरी मोकळीक नाहीं का ? शिवाय, मरणा-बद्दलच्या माझ्या आवडत्या कल्पनेंत माझ्या अर्धांगीला मीं वगळलेली नाहीं ! गूढाशीं झगडून थकलेल्या कल्पनेला वाऱ्यावर मोकळीं सोडतांच, मरणाच्या एका कल्पनाचित्राकडे मी नेहमीं आशाळभूतपणानें पाहूं लागतों ! पहा तें चित्र ! संध्याकाळ नुक्ताच अतीत झालेला आहे; एखाद्या खाडीच्या काळ्याभोर पाणभुईत, चतुर्दशीच्या चंद्राच्या किरणांचा वावभर रुंदीचा पट्टा तरंगत आहे; अज्ञानजन्य विषादाची शेवटची साक्ष पटविण्यासाठीं, चंद्राच्या जरा कलत्या बाजूस, एकच काळसर ढगाचा तुकडा हलत्या नजरेसमोर झुलत आहे ! आशेपेक्षांही मनोहर चांदणें, मोडत्या लाटांवर नाचत आहे. आम्ही दोघे एकाच लहानशा होडींत जवळजवळ बसलों आहों; मानवी प्रयत्नावांचून, नुसत्या वाऱ्याच्या स्वच्छंद हेलकाव्यानें आमची होडी त्या चंद्रमार्गावरून जात आहे; दुतर्फा लहान टेंकड्यांच्या ओळींवर पसरलेल्या हिरव्या रानवटी, आंतल्या काळोखानें आणि भोंवतालच्या चांदण्यानें अस्पष्ट दिसताहेत; तुझ्या अधरामृतानें पावन झालेल्या द्राक्षासवाच्या एकाच पेल्यांतला अवशेष पिऊन—

वसुंधरा : द्राक्षासव ? म्हणजे मद्य पिऊन ?—

भूपाल : ऐहिक मोहकतेला भुलून मनाला जगाशीं चिकटवणारी जाणीव विस-रण्यासाठीं द्राक्षासवाचा घोट घेतलाच पाहिजे ! महाकवीच्या यक्षाच्या दिव्य हाताचा माझ्या मद्याच्या पेल्याला आधार आहे ! असल्या उन्मादाखेरीज जगाचा जाणीवपणानें निरोप घ्यायला धीर होणार नाहीं ! त्या निशेच्या गोड धुंदींत, हृदय उसळत्या रक्ताच्या खळखळाटांत बुद्धीला बुडवीत असल्यामुळें, तिची बडबड होडीच्या दोहों बाजूस मोडत्या लाटांवर चाललेल्या जलतरंगांच्या मर्मरध्वनीप्रमाणें मधुर वाटत आहे; किंचित् बेसावधपणानें माझा हात गळ्यांत पडतांना तुझा पदर जरासा अस्ताव्यस्त झालेला आहे; पदर तेवढासा सरक-ल्याची सुद्धां तुला अंधुक जाणीव आहे, पण बादशाही कैफाच्या अंमली आळसामुळें तो सांवरून घेण्याइतकी तत्परता नाहीं; डोळ्यांच्या पड्द्यावर गारवा वाढत जाऊन नकळत पापणीला पापणी लागत आहे ! अशा स्थितींत

सागरसंगमाच्या सीमारेषेजवळ आपली नौका डळमळत आहे ! आणि ही साधी गोष्ट सांगण्यासाठींसुद्धां मी नादानें तुझ्या कानाजवळ तोंड आणीत आहें; मुख-स्पर्शाच्या उष्ण चेतनेनें तुझ्या देहावर रोमांच थरारून तूं आपला केशपाश माझें तोंड चुकविण्यासाठीं आपल्या गालावर ठेविला आहेस, त्याच्या भिर-भिरत्या रुळतीनें, माझ्या सर्वांगाला नखशिखान्त गोड झिणझिण्या महिरून टाकीत आहेत; अखेरच्या हालचालीनें मीं आपले ओंठ तुझ्या ओंठांशीं आणिले आहेत; आपल्या शेवटच्या चुंबनाच्या मुहूर्तावर, सागर नदीमुखाचें पहिलें चुंबन घेत आहे; आणि त्या प्रणयतंद्रींत आम्ही डोळे मिटून घेत असतां, समुद्राच्या लाटेच्या ओंठाची मोठी मुरड पडून आमची होडी तिच्या पोटीं गडप होऊन जावी. थंड पाण्याच्या स्नानानें बुद्धीचे कण एकामागून एक सावध होत असतांना, शरीराचे अणु भराभर विरत जावे ! त्या वेळीं होडी अथांग सागराच्या तळाशीं जाण्यापूर्वीच्या आम्ही अज्ञेयाच्या मुळाशीं जाऊन पोहोंचूं आणि मरणाच्या मोलानें मिळविलेल्या पूर्ण ज्ञानांत रंगून जाऊं ! वसुंधरे, यापेक्षां मोहक मरण दुसऱ्या कोणत्याही स्थितींत मिळेल का ? निदान मला मरण यायचेंच असेल–(पिंगळा ओरडतो.)

वसुंधरा : इडापिडा टळो आणि अमंगळ पळो ! मघांपासून घाबरल्यासारखें होऊन माझ्या तोंडावर कृष्णनाम घोटाळत होतें; या पलीकडच्या झाडावर पिंगळ्यांची नेहमीं किलबिल चाललेली असते ! आपण आतां असें कांहीं वेडेंवांकडें बोलूं नये. माणसानें आपलें कसें शुभ बोलत असावें ! वेळे-वेळेचा गुण वेगळाच असतो हो !

भूपाल : इतकावेळचें पांडित्य मावळलें वाटतें ? तुझ्या स्त्रीस्वभावानें अखेर वेळ साधलीच !

वसुंधरा : असेंच म्हणून कसें चालेल ? काळवेळेचे आणि शकुनाचे पडताळे थोडे का पटतात ?

भूपाल : नुसत्या शुभ बोलण्यानें–नामोच्चारानें–इच्छित दैवघटना करितां येण्यासारखी असती तर कल्पवृक्षाच्या कल्पनेंत अलौकिक असें कांहींच राहिलें नसतें ! पक्ष्यांच्या शब्दांनीं सूचित संकटें तशाच पोपटपंचीनें पळतात, याचें कारण त्या संकटांचा अभाव हेंच होय ! देवाभोंवतीं फेऱ्या घातल्यानें दैवाच्या

फेऱ्यांतून सुटका कशी होणार? भविष्याचें अज्ञान हेंच सृष्टीच्या संसाराचें सार्वत्रिक सूत्र आहे! मागें गेला तो भूतकाळ, अशी उरफाटी व्याख्या करून, मागून येणाऱ्या भविष्यत्कालाला पाहण्यासाठीं आपण पुढें दृष्टि लावून बसतों; पण भविष्यत्काल पाहतां येऊं नये म्हणून परमेश्वरानें मनुष्याच्या पाठीला डोळे दिले नाहींत. भावि संसाररचना करण्याचे विधात्याचे हक्क आपल्याकडे घेऊन, आम्ही सदिच्छेनें आणि भाबड्या आशेनें जेव्हां शक्यतेच्या भुसभुशीत वाळूवर मनाचे मनोरे उभारूं लागतों तेव्हां काळपुरुष आमच्या पाठीमागें उभा राहून निर्दय विनोदानें हंसत असतो! काळ मृदु हृदयाचा गालीचा तुडवीत येत नसता तर आम्हांला त्याच्या पावलांची चाहूल लागली असती! हृदयांतलें कल्पनागीत ऐकण्यासाठीं कान अंतर्मुख झाल्यामुळे त्याच्या हंसण्याचा भेसूर आवाज आम्हांला ऐकूं येत नाहीं! काळाचे हे हजारों डोळे कोणत्या अर्थानें लुकलुकत असतात हें आम्हांला कळेल तर कितीतरी निराशा आधींच टळतील! आमच्या भावि संकटांच्या विचारानेंच तर काळ असे डोळे मिचकावीत नसेल ना? ताऱ्यांच्या या चमकीचा अर्थ काय बरें असावा?

वसुंधरा : अनंत अंतरांवरील तारकांची तरल दृष्टि तर दूरच राहिली, पण हाताशेजारीं उभ्या राहिलेल्या वृंदावनांच्या नजरेची चमक काय अर्थाची आहे ती तरी आपल्या भोळ्या मनाला कुठें कळते आहे?

भूपाल : इतक्या वर्षांच्या सहवासानंतरसुद्धां वृंदावनाबद्दल तुला शंका यावी हें तारकांच्या दृष्टीपेक्षांही अधिक गूढ आहे. तुझ्या लहानपणापासून तूं त्याला पाहत आहेस, पण त्याचें वर्तन कधीं वावगें दिसलें आहे का? नांवाजण्याजोग्या गोष्टींना नांवें ठेवल्याखेरीज त्याच्या निंदकांना गत्यंतर नाहीं!

वसुंधरा : मी त्यांची निंदा कशाला करूं? त्यांचे गुण कुणालाही दिसण्यासारखे आहेत. पण काय असेल तें असो; जुनाट किल्ल्याच्या दारांत उभे राहणाऱ्याला, वरच्या चौकटींतल्या एखाद्या निखळलेल्या दगडाची भीति डोक्यावर सारखी अधांत्रीं हेलकावत राहते; वृंदावनांकडे पाहतांना माझी स्थिति अशीच होत असते! कधीं कधीं दीनाराला घेतांना त्यांच्या तोंडावर इतकी व्यवहारदक्ष सावधगिरी दिसून येते, कीं त्यांच्या त्या खेळवण्यांत कौतुकाची छायासुद्धां भासत नाहीं! अशा वेळीं त्यांच्या डोळ्यांशीं डोळा भिडविला म्हणजे ते इतक्या

सुचकता पुढील वाक्याची

तीव्र दृष्टीनें पाहूं लागतात, कीं त्यांच्या डोळ्यांचीं किरणें खालीं पाहिलें तरी सर्वांगाला सुईसारखीं टोंचतात आणि वर पाहिल्यावांचून त्यांच्या चेहऱ्यावरचा कपटी सावधपणा दिसूं लागतो.

भूपाल : त्या बिचाऱ्या एकनिष्ठ सेवकाला–अकृत्रिम मित्राला–माझ्या निर्व्याज बंधूला तुझ्याकडून मोठें योग्यच बक्षिस मिळत आहे म्हणायचें! बस, हा तुझा दुराग्रह दूर होऊन कधींतरी तुला आपल्या संशयवृत्तीमुळे ओशाळल्यासारखें होईल! अहाहा, तो पहा केवढा मोठा तारा खळकन् तुटून–

[वसुंधरा भूपालाचे डोळे झांकते व स्वतःचे डोळे मिटून घेते.]

वसुंधरा : तारा पडतांना त्याकडे पाहूं नये म्हणतात; पाहणाराचें आयुष्य कमी होतें! माझ्या उरांत, कां कुणास ठाऊक, एकाएकींच धडकी भरली आहे!

[भूपाळ व वसुंधरा डोळे उघडतात. वृंदावन येतो.]

भूपाल : वेडी आहेस झालें! कोण वृंदावन? वः! वेळेवर आलास! वसुंधरे, या उल्कापातांतूनच हा माझा प्राण घेण्यासाठीं खालीं आला आहे असें सांगितलें तर तेंसुद्धां तुला खरें वाटेल!

वृंदावन : तूर्त प्रश्न तुझ्या प्राणांचा नसून युवराजांच्या प्राणांचा आहे! एकांताची अमर्यादा केल्याबद्दल मला क्षमा कर! या घटकेला युवराज प्राणसंकटांत आहेत!

भूपाल : काय म्हणतोस?

वृंदावन : माझ्या शब्दांची पुनरुक्ति करण्यालाही अवकाश नाहीं. आपण एकदम गेलों नाहीं तर युवराज एका अकल्पित कारस्थानाला बळी पडतील!

भूपाल : हें कारस्थान बहुतकरून इंद्रनाथानेंच आरंभिलेलें असावें!

वृंदावन : त्या कारस्थानाच्या आरंभापेक्षा, शेवट करण्यासाठीं मी घाई करीत आहें!

भूपाल : चल, चल मग लौकर! [भूपाल व वृंदावन जाऊं लागतात.]

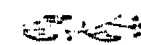
वसुंधरा : नाथ, मी या सर्व गोष्टींनीं इतकी भ्याली आहे कीं–

भूपाल : आपला चिमुकला शिपाई तुझें संरक्षण करील. [जातात.]

प्रवेश तिसरा

[स्थळ : राजमंदिर. कंकण प्रवेश करितो.]

कंकण : वेळांत वेळ काढून त्या दोन्ही धड्यांची उजळणी केली पाहिजे. एक वृंदावनांनीं सांगितलेलें महाराजांजवळचें रडगाणें आणि दुसरा किंकिणीला ऐकविण्यासाठीं त्या पंडितानें पढविलेला प्रेमपाठ! दोन्ही वेळीं गुडघे मोडायचे आहेत; पवित्रे मात्र जरा निराळे आहेत! हं, हा महाराजांपुढें. दोन्ही गुडघे मोडून, हे प्राणेश्वरी का हे प्राणदात्या? या दोन्ही प्रकारांतल्या सारखेपणामुळें थोडा घोटाळा होणारसें दिसतें! हे प्राणेश्वरी, हा किंकिणीचा किताब दिसतो, आणि महाराज, हे प्राणदात्या!–पुन्हां म्हणावें एकदा! दोन्ही गुडघे मोडून आणि दोन्ही हात जोडून, हे प्राणेश्वरी किंवा हे प्राणदात्या, माझ्या घोर प्रेमामुळें माझ्या तोंडांतून शब्दही निघत नाहीं! या अपराधानें मी रात्रंदिवस विरहव्याकुल होऊन आपली करुणा भाकितों! पुन्हां असें अघोर प्रेम केलें तर, राजाधिराज, मला आपल्या हृदयमंदिरांत स्थळ दे! छे; कांहीं इकडची मंडळी तिकडे घुसल्यासारखी दिसते! हृदयमंदिर वगैरे किंकिणीचे वऱ्हाडी! प्रेमपाठच म्हणून पहावा बरें! एक गुडघा मोडून, एक हात छातीला लावून, दुसरा समोर नाचवून, हे प्राणेश्वरी किंवा हे प्राणदात्या, पैकीं कोणी तरी! छट्! हें जमेलसें दिसत नाहीं! जिवाचा करावा धडा आणि वेळेवर सुचेल तें द्यावें दडपून! प्रसंग हिंमत देतोच आहे मर्दाला! [जातो.]

प्रवेश चवथा

[स्थळ : युवराजांचें शयनमंदिर. युवराजाच्या पलंगामागें मच्छरदाणीच्या आड राजा उभा आहे; एका बाजूनें भूपाल तलवार उपसून प्रवेश करितो.]

भूपाल : (स्वगत) वृंदावनाचा शोध तंतोतंत खरा आहे! मच्छरदाणीच्या आड अस्पष्ट मनुष्याकृति दिसत आहे ती मारेकऱ्याखेरीज कोणाची असणार? इतक्या दुरून पुढें होऊन भागणार नाहीं! हा मारेकरी कदाचित् स्वतः इंद्रनाथच असला तर जिवावर उदार होऊन तो आधीं युवराजावर वार करील! पलीकडच्या बाजूनें पलंगाखालीं शिरून एकदम त्यावर वार करावा! [जातो व शेवटच्या पडद्यांतून निघून सरपटत पलंगाखालीं शिरतो; नंतर बाहेर येऊन एकदम युवराजाच्या अंगावरून तलवार पलंगामागील आकृतीवर उगारतो.]

राजा : थांब! चांडाळा! एकदम थांब!

[युवराज जागा होतो.]

युवराज : कोण भूपाल? मंडलेश्वर! [उठून त्याला मुजरा करूं लागतो.]

भूपाल : कोण प्रत्यक्ष महाराज?

[राजा पुढें होतो व वृंदावन प्रवेश करितो.]

वृंदावन : कंकणाला मीं बाहेरच थोपवून ठेविला आहे! आणि आज्ञा असेल तर त्याला समोर आणतों.

राजा : त्याची कांहीं जरूर नाहीं! भूपालाची कृति इतकी उघड स्वरूपाची आहे, कीं त्याच्या अपराधासाठीं कोणाच्या साक्षीची आवश्यकताच नाहीं!

भूपाल : माझा अपराध? वृंदावन! हा काय प्रकार आहे?

वृंदावन : मित्रप्रीतीपेक्षां, स्वार्थापेक्षांही राजभक्तीच अधिक प्रिय वाटल्यामुळें, मीं महाराजांच्या पायांजवळ आपलें सारें कारस्थान सांगून टाकिलें आहे.

भूपाल : कसलें कारस्थान? वृंदावन, हा काय अर्थाचा अनर्थ होत आहे?

राजा : अनर्थ होत नाहीं; व्हायचा मात्र टळला! तुझ्या भयंकर कारस्थानाची माहिती आम्हां सर्वांनाच झालेली आहे! तुझ्यासारख्या अघोर, विश्वास

घातकी राक्षसापेक्षां, इंद्रनाथाचें उघडें वैर कितीतरी उदारपणाचें वाटतें! माझ्या लाडक्या बाळाचा घात करून राजपद मिळविण्याची इच्छा! त्याच्या जन्मानें झालेली हानि त्याच्या मरणानें भरून काढायची कल्पना! भूपाल, तुम्हां सामान्य लोकांचीं वस्त्रें अंगावर घेततात, पण राजवस्त्रें कधीं कधीं जिवावर घेत-तात हें तुझ्या एका क्षणांत प्रत्ययाला येईल!

वृंदावन : [राजाचे पाय धरून] महाराजांच्या पायांजवळ माझ्या मित्रासाठीं मी दयेची याचना करीत आहें!

राजा : त्याची गतसेवा या घोर अपराधामुळें कृत्रिम ठरून अधिकच भयंकर वाटली नसती तर तिच्याकडे पाहून तरी याच्यावर थोडी दया करितां आली असती–आणि याच्यावर दया तरी काय करायची? याचा अपराध इतका अमानुष आहे, कीं त्याच्या दृष्टीनें केलेली दयासुद्धां अत्यंत भयंकर शिक्षे-इतकी उग्रच असणार!

वृंदावन : रागाच्या भरांत महाराजांनीं मला दिलेलें वचन विसरूं नये अशी माझी प्रार्थना आहे.

भूपाल : या अकल्पित प्रकारानें माझें मस्तक इतकें सुन्न होऊन गेलें आहे, कीं कोणत्या शब्दांनीं सत्य आपल्यापुढें मांडावें हेंच सुचत नाहीं.

राजा : अपरोक्ष घडलेली गोष्ट सांगण्यासाठीं शब्दांची जरूर असते. प्रत्यक्ष कृति समोर असल्यावर बोलण्याचें कारणच पडत नाहीं.

युवराज : महाराज, माझा बोलण्याचा अधिकार नाहीं, पण मी खात्रीनें सांगतों, कीं या प्रकारांत कांहींतरी दगलबाजी आहे. भूपालांच्या सरळ हृदयाची साक्ष मी देतों; माझ्या बोलण्यावर विश्वास ठेवा.

राजा : आणि वृंदावनाच्या बोलण्यावर कां ठेवूं नको? भूपालाच्या कृतीची साक्ष कां घेऊं नको? हालचाल करण्यापूर्वीं सापालासुद्धां सरळ राहतां येतें!

युवराज : वृंदावनांनींच हें विष आपल्या कानांत ओतलें असेल तर आपलें म्हणणें त्यांनाच लागू करीन.

राजा : गळ्यांत गळा घालून फिरणाऱ्या मित्राचा सुखासुखीं गळा कापण्याचें वृंदावनांना कांहींच कारण नव्हतें. त्यांचा परस्परांशीं निकट सहवास लक्षांत घ्या.

युवराज : नुसत्या निकट सहवासानें शुद्धभावाची मित्रता सिद्ध होत नाहीं. चंदनाभोंवतीं सर्पाचा कायमचा विळखा असतो हें त्यांच्या मैत्रीचेंच लक्षण म्हणतां येईल का ? महाराज, विचार करा, माझी खात्री आहे, कीं हें सारें कारस्थान या वृंदावनाचेंच आहे ! याच्या बोलण्यावर विश्वास ठेवूं नका !

[मन वरीतसे नृपराया०]

मुकुनियां खलजनालापा । जरि दिला ताप निष्पापा ॥
नरि निरयनिरति न दुरापा ॥ ध्रु० ॥ या सदर्पा ।
त्यजुनि सर्पा । ततु सकंपा जातकोपा ॥ नय कुजनिं
उचित जरि घडत न तरि मलिन करि सत्प्रतापा ॥ १ ॥

राजा : युवराज, आपल्या उपकारकाची नसती निंदा आणि आपल्या वडिलांचा उपमर्द करून तुम्ही बालवृत्तीचें उल्लंघन करीत आहांत !

भूपाल : युवराज, निष्कारण महाराजांच्या रोषाला पात्र होऊं नका ! दुःखाचा कडेलोट झाला असतांही तुमच्या या तरफदारीमुळें मला नेहमीं समाधान वाटत जाईल. सर्वसाक्षी परमेश्वराच्या खालोखाल मी तुम्हांलाच मान देत जाईन. मृत्युंजयमहाराज, आपण मात्र माझ्या जीविताचें चांगलें सार्थक केलें ! देवा, आत्मश्लाघेच्या अपराधाची मला क्षमा कर ! राजा मृत्युंजया, अर्धवर्ताच्या राजपदासाठी मला कपटाचा आश्रय करण्याचें काय कारण होतें ? वनशंकरीच्या शिकारींत, चवताळलेल्या वाघिणीनें युवराजांवर अचानक झडप घातली, त्या वेळीं त्यांच्यापुढें होऊन जंगलच्या राणीच्या तोंडांत मस्तक द्यायला तयार झालों, तो माझ्या मस्तकावर तुझा राजमुकुट बसण्यासारखा नव्हता म्हणून नाहीं ? वीरावतीच्या रणकंदनांत पहिली हौस पुरविण्यासाठीं आलेल्या युवराजाच्या रोखानें जेव्हां इंद्रनाथाच्या लोकांनीं चाल केली तेव्हां त्यांना पाठीशीं घालून मीं आपल्या देहाच्या चिंधड्या करून घेतल्या ! तुझीं जीवावर बेतणारीं राजवस्त्रें या देहावर बेताचीं बसण्याजोगीं नव्हतीं एवढ्यासाठी त्याची तशी दैना करून घेतली का ? त्या वेळीं तळपणारी ही तलवार आज युवराजाच्या रक्तासाठीं हपापून का बाहेर पडली आहे ?

राजा : नीचा, या वाचाळपणानें आपल्या कृतकर्मांवर पांघरूण घालूं पाहतोस ! तुझी ती दगलबाज तलवार पायांखालीं मोडून तिचे तुकडे—

भूपाल : हे शब्द उच्चारणाऱ्या दुसऱ्या जिभेचे–हे शब्द पुन्हां उच्चारशील तर राजा, तुझ्या जिभेचे सुद्धां तुकडे झाल्यावांचून रहायचे नाहींत! एखाद्या मूर्खाच्या जिभेप्रमाणें वाटेल त्या वेळीं वळवळण्यासाठीं ही तलवार कधींही म्यानाबाहेर आली नाहीं! युवराज, तुमच्या आमच्या पूर्वजांची ही रण-देवता आज मी तुम्हांला देतों. यापुढें मला तिची कधींच जरूर पडणार नाहीं! आजच्या माझ्या बदलौकिकामुळें मला कोणी विश्वासानें जवळ करणार नाहीं आणि कृतसेवेचे हे धिंडवडे झालेले पाहून मलाही पुढें कोणाजवळ सेवा करावीशी वाटणार नाहीं! हिचें नीट जतन करा. [तलवार देतो.]

युवराज : तुमचा हा शेवटचा कृपाप्रसाद मी मस्तकीं धारण करितों.

[ना छेडो गारि ०]

दुर्दैवें हेतु झाला तुम्हां द्याया ताप हा ॥ ध्रु० ॥
उपकार आजवरि केला । तो अकालिं विलया गेला ।
अपकारमात्रें याला । स्मरावें आतां पहा ॥ १ ॥

राजा : इंद्रायुधा, हा अधिक प्रसंग होत आहे. या कृपाप्रसादानेंच तुझें मस्तक धडावेगळें होणार होतें. वृंदावन, या कृतघ्नाला इथून घेऊन चला; नाहींतर याच्या अमर्याद शब्दांनीं खवळल्यामुळें माझ्या हातून तुम्हांला दिलेल्या वचनाचा भंग होईल! याला नीट बंदोबस्तानें ठेवा! भूपाल, तळघरांत कोंडून ठेवण्यानेंच तुझ्यावर मोठी दया केल्यासारखे होणार आहे. अशा निराधार स्थितींत तूं जर बाहेर पडलास तर तुझ्या हाताखालच्या लोकांकडूनच तुझा अपमान होईल. पर्वताच्या माथ्यापासून ढकललेल्या कड्याचा मातीला मिळण्यापूर्वींच खालच्या कडेकपारींवर आदळून पार चुराडा होऊन जातो.

भूपाल : माझें वैभव मीं दुसऱ्याला गैरवाजवी जाणविलें नसल्यामुळें माझ्या आपत्तीची दुसऱ्याकडून मला जाणीव होईल ही भीति मला मुळींच वाटत नाहीं! पण एका अर्थी आपण म्हणतां त्याप्रमाणें तळघरांतला अंधार मला खरोखरीच उपकारी होणार आहे; जिथें स्वतांचें बोट डोळ्यांत घातलें तरी दिसावयाचें नाहीं तिथें दुसऱ्यांनीं आपल्याकडे पाहून बोटें केल्याचें कुठून कळणार?

राजा : वृंदावन, याच्या घरादाराची तुम्हांला वाटेल ती व्यवस्था करा!

इतक्या कपटी आणि कृतघ्न मनुष्याला फारच बंदोबस्तानें संभाळावयाला विसरूं नका! युवराज, चला पुढें!

युवराज : मंडलेश्वर, मी कोणत्या तोंडानें आपला निरोप घेऊं!

[वरस्लालकि शाब०]

अंतरिं खेद भरे दीनवदन बोलेना। शून्य आलोक, शून्य जग, शून्य हृदय डोलेना॥ शुभ दर्शन चरणाचें, नच आतां म्हणुनि। देह हा जड जाहला शोकविकल हालेना॥ १॥ व्यर्थ जीवित यापरी, वज्र पडेना कां शिरीं। हें अपयश आजि या प्राक्तनिं हृत आलेना॥ २॥

[भूपालाला वंदन करतो. राजा व युवराज जातात.]

वृंदावन : भूपाल, राजाज्ञा ऐकलीस ना? चल आतां माझ्याबरोबर!

भूपाल : हरहर, साऱ्या मानवी पातकांत मी ज्या कृतघ्नतेला अत्यंत घोर समजत आलों, तिचाच आज माझ्यावर आरोप आला; आणि तोसुद्धां माझ्या मित्राच्या कृतघ्नतेमुळेंच! परमेश्वरा, माझ्यावरचा नसता कलंक दूर करण्याची मनःस्फूर्ति होईपर्यंत या वृंदावनाला दीर्घायुष्य द्या आणि–

[पापी दादुरवा०]

करा करुणामया क्षमा। विषमा जरि गमे कृति हतकामा तरि सुखधामा सुपरिणामा॥ध्रु०॥ क्षणाचि हृदय भरतां विकारीं मोदभरें तव कृति न स्वीकरिं। विसरुनि तें; अघ हें सहाया दे या शमा॥ १॥

[जातात.]

अंक तिसरा

प्रवेश पहिला

[स्थळ : तळघर. भूपाल प्रविष्ट.]

भूपाल : (स्वगत) काय भयंकर काळोख हा !

[मग जैयां हो०]

प्रलयाची जी हतदशा । आली ती का आतां ॥ ध्रु० ॥

रविकिरणां वांटे भय याया । बघुनियां ऐशा या एकान्ता ॥ १ ॥

या तळघराच्या कैदखान्यांत शरीराला त्यांत मर्यादिलेल्या जीवात्म्याप्रमाणेंच कोंडल्यासारखें वाटत आहे. किती भेसूर स्तब्धता ही ! उबलेल्या पाकोळ्यांनीं वाऱ्याच्या चुकून आलेल्या झुळकीचा गारवा लागतांच पंख फडफडविले म्हणजे माझ्या स्वगत विचारांच्या हाल्चालीनेंसुद्धां रागावलेली स्तब्धताच्या मला गप्प रहायला सांगत आहेशी वाटतें. कोपऱ्याकोपऱ्यांत कोंदाटलेल काळोख जणूं काय एवढ्याशा जागेंत कसाबसा सामावण्याचा प्रयत्न करीत आहे. या झरोक्याच्या फटींतून दिसणारी एकच तारका काय ती तेजाची साक्ष देत आहे. खरें म्हटलें तर, जीवकोटीच्या हिशेबांत एक जीवाच्या-वाट्यांला एक तारा थोडी झाली का ! पण तीसुद्धां डोळे चिमकावून माझ्या अगतिक स्थितीचा उपहास करीत आहे ! तेजस्वी बाले, चार भिंतींच्या कोंडवाड्याबाहेर मला जातां येत नाहीं म्हणून का मला हंसत आहेस ? वेडे, अवाढव्य आकाशाच्या मैदानांतही तुला तरी आंखलेल्या रेषामात्र मार्गा-

पासून जरासें इकडे तिकडे सरकतां येतें आहे का! मग हसायचें कारण कुठें उरलें! टीचभर जागेंत कोंवलेला भूपाल काय आणि अनंत अंतराळांत खिळलेली तारका काय—पूर्वसंचितानें दोघांनाही सारखेंच जखडून ठेविलेलें आहे!

[आज अंजन दियो०]

भारसंचय महा नियमि चंचलपदा ॥ जातमात्रास या
कर्मबंधापदा ॥ ध्रु० ॥ शकटभर जड यथा महोक्षहि
वाहतां ॥ सुटत ना कष्टतां। चक्रपद्धति कदा ॥१॥ पूर्वकृत
संचिता। जीव हा ओढितां ॥ नियतिरेखांकिता। मात्र
गति तापदा ॥ २ ॥

अरेरे, माझ्या कर्मगतीचा रोख कोणीकडे आहे हें मला कळेल का? डोळे फाडून या काळोखाकडे कल्पांतापर्यंत पहात बसलें तरी भविष्यत्कालाचीं पुसट सुद्धां पावलें दिसण्याचा संभव नाहीं. बुद्धीचे बंध तोडून जीवापासून सोडविलेल्या नुसत्या विलग डोळ्यांनीं असेंच पहात बसणें भाग आहे.

[वृंदावन प्रवेश करितो.]

वृंदावन : (स्वगत) पापाबरोबर भित्रेपणाही वाढत जातो! तळघरांतल्या अंधुक उजेडांतसुद्धां भूपालाला तोंड दाखवायची शरम वाटल्यामुळें ही संध्याकाळची वेळ साधावी लागली! त्याच्या निर्दोष हृदयाचा तळतळाट कल्पनेनें आठवला म्हणजे माझी राक्षसी इच्छा शब्दांनीं त्याच्यापुढें उभी रहावयाला धजत नाहीं; आणि त्याला सांगितल्याखेरीज तर इलाज नाहीं! दीनाराचा घात करण्याची भीति घातली तर वसुंधरा कदाचित् गांगरणार नाहीं! अखेरीस भूपालाचा प्राणनाश करण्याचें साधनच पुढें करावें लागेल! आजच ही गोष्ट याला कळली म्हणजे पहिल्या धक्क्यानें उसळलेलें रक्त विचारानें थंडावून याचें तत्त्वज्ञानी हृदय प्राणांचें मोल ठरविण्याच्या नादाला लागेल! पण माझी ही इच्छा इतकी पापपूर्ण नसली तर चालणार नाहीं का? वसुंधरेनें माझ्या गळ्यांत नुसता हार घातला तर माझें समाधान कां होऊं नये? भूपालाची जागा एक क्षणभर मिळाली तर संकेतानें माझी सूडाची कल्पना खात्रीनें शांत होईल! पण खात्रीनें होईल का? चाललों मी पुन्हा विचाराच्या पुरत्या पकडींत! बस्, आतांचा हा संकल्प वावगा तर नाहींच, पण अवश्य आहे! त्याच्या मृदुपणामुळें मला भूपालाशीं

बोलण्याचा धीर येत आहे ! (उघड) भूपाल !

भूपाल : कोण, वृंदावन ? सांग, वृंदावन, सांग लौकर, कोणत्या लाभाच्या आशेनें तूं स्वतांचा असा सत्यानाश करून घेत आहेस ?

[उद्तन दतन०]

अघटित कृतिसि करिसि कां ॥ ध्रु० ॥ या पापातें कवण
अशि महती आशा वद करवि जाळि अंतरंग जें तदुपरि
आत्मनाश चिरंतनाचि करि सुकृतलव उरवि ॥ १ ॥

वृंदावन (स्वगत) शब्दाला शब्द वाढवीत बसून उपयोगीं नाहीं !

भूपाल : वृंदावन, बोलत कां नाहींस ? अशी कोणती वस्तु तुला दुर्मिळ वाटली, कीं जिच्यासाठीं कपटाचा आश्रय करून, जिवलग मित्राशीं विश्वासघात करावा लागला ?

वृंदावन : अशी वस्तु एकही नसेल का ? प्रथम तूं आपल्या मित्रभावांत स्वार्थवृत्तीनें वागलास ! भूपाल, माझ्या मित्रस्नेहांत कुठें तरी अंतर पडलें होतें का ? रात्रीचा दिवस करून तुझ्या सुखासाठीं झटतांना मीं मागें पुढें पाहिलें का ?

भूपाल : म्हणून आतां माझ्याभोंवतीं अशी दिवसाची रात्र करितांना मागेंपुढें पाहत नाहींस वाटतें ! तुझ्या निस्सीम स्नेहाशीं मीं कधीं द्रोह केला ? माझ्या सुखदुःखांचा वांटेकरी तूं कोणत्या वेळीं नव्हतास ? माझ्या हृदयाच्या सिंहासनावर तुला बसविलें नव्हतें का ?

वृंदावन : त्या हृदयांत मला जागा मिळाल्यामुळेंच मला कळलें, कीं मला आपल्या सुखदुःखांचा खराखुरा वांटेकरी तूं मुळींच समजत नाहींस. रणांगणांत तुझ्या दुःखांचा वांटाच मला देऊन, आपल्या सुखाची वस्तु मात्र तूं हृदयांत दडवून ठेविलीस ! त्या हृदयस्थ वस्तूच्या सुखापासून तूं मला दूर ठेविलेंस !

भूपाल : अशी कोणती वस्तु ती ? सांग. या क्षणीं ती तुला देऊन टाकतों !

वृंदावन : तुझ्या हृदयांतली वसुंधरेची मूर्ति ! ती मला पाहिजे, समजलास ?

भूपाल : वृंदावन, काय बोललास हें ! त्या दिव्यमूर्तीसह माझ्या हृदयाचा पार चुराडा केलास ! माझ्या शरीराचे सांधेही निखळून, मोडून टाकिलेस !

वृंदावन : तुझ्या हृदयाचा चुराडा झाला हें ठीक झालें ! माझ्या पुढच्या सांगण्यानें त्याला अधिक धक्का बसण्याची आतां भीति नाहीं !

भूपाल : कोणत्या अघोर निर्लज्जपणानें हें बोलण्याचा तुला आतां धीर होत आहे ? कपटी राक्षसा, मित्रपत्नी म्हणजे साक्षात् मातेसारखी आणि–

वृंदावन : (एकदम खवळून) कोण कुणाचा मित्र ! वसुंधरेच्या बापाचे ते शब्द ऐकूनही, माझें तिच्या नवऱ्याशीं मित्रभावानें वागणें तिच्या लहानशा पोरालासुद्धां खरें वाटणार नाहीं ! त्या उन्मत्त थेरड्यानें प्रत्यक्ष माझ्या मातेबद्दल—त्या शब्दांचा मी आज उच्चार करीत नाहीं, अजून केला नाहीं—भ्रष्ट झालेल्या वसुंधरेच्या वर्णनाच्या वेळीं ते मीं वापरणार आहे. तेवढ्यासाठीं मीं तुझ्याशीं स्नेह केला ! माझें आतांचें आचरण कपटाचें नसून मागची मित्रता मात्र कपटाची होती ! सावजावर झडप घालण्यापूर्वी अचूक टिपण साधण्यासाठीं संधि पाहणाऱ्या वाघाची ती क्रूर समाधि होती !

भूपाल : तुझ्या पातकाच्या काळ्याकुट्ट राशीमुळें, तुलनेनें हा काळोख धवळून, तुझें भयंकर स्वरूप मला स्पष्टपणें दिसत आहे !

वृंदावन : थांब, त्यापेक्षांही भयंकर भविष्य तुझ्याकडे धावून येत आहे त्याकडे पहा !

भूपाल : आतां भविष्य नको आणि कांहीं नको ! वृंदावन, माझ्या मनोवृत्ति महिरून, मरून गेल्या ! पत्नी आणि मित्र हींच संसारांतील मुख्य जीवबंधनें ! त्यांपैकीं एक आपण तुटून दुसऱ्याला तोडीत आहे ! वृंदावन, माझ्यावर एक अनुग्रह कर.

[नेत्र बाजोरे०]

घे प्राण हा झणीं । या क्षणीं । स्मरुनि स्नेहमात्रा उरत न तो जरि ।
क्षण गत एक तरी । स्मरणीं आणीं ॥ ध्रु० ॥
मरण आजि मज प्राणदानसें । विश्व सकल हें फिरलें भासें ।
ताप हृदयांतरींचा शतविध पीडितसे ॥ मानी ॥ १ ॥

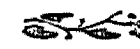
यावेळीं माझा प्राण घेशील तर मी तुझे उपकार आमरण विसरणार नाहीं !

वृंदावन : वः, उपकाराची पूर्णता होण्यापूर्वीच तुझी कृतज्ञता नाहींशी होणार ! ठीक आहे; तुझ्या विनंतीचा मी अमानुषपणानें अनादर करीत नाहीं. उद्यां वसुंधरेनें माझ्या गळ्यांत—माझ्या –माझ्या सांगण्याचा धिक्कार केला तर आधीं दीनाराचा बळी घेईन ! तेवढ्यानें तिचे डोळे उघडले नाहींत तर तुला

आपले डोळे मिटण्याचा प्रसंग येणार आहे ! तिच्या पातिव्रत्याचा किंवा तुझ्या प्राणाचा तरी नाश केल्यावांचून मी राहणार नाहीं ! तिनें माझी विनंती अमान्य केली म्हणजे मी तुझी आतांची विनंती मान्य करीन ! आजची रात्र चांगली झोंप घे. उद्यां शांत मनानें या गोष्टीचा नीट विचार करून ठेव ! चार दिवसांचा तुला विचारासाठीं अवधि ठेवितों !

भूपाल : झोप घेऊन तरी आतां काय विश्रांति मिळणार ? झोपेंत याच गोष्टीचीं, पण वेताल स्वप्नें पडून मनःस्थिति अधिकच व्याकुळ होईल ! त्यापेक्षां सत्य-सृष्टीच्या यातनाच काय वाईट ? आणि चार दिवसांनीं तरी काय होणार ? क्रियाभेद नाहींसा झाल्यामुळें या काळोखाप्रमाणें काळाला अघोर एकरूपता आली आहे. तीच एकरूपता माझ्या विचारांचीही ! जा ! माझ्या विचार–शक्तीला तुझ्या शब्दांकडे कधींही पाहवणार नाहीं. हेंच माझें एकरूप उत्तर !

[पडदा पडतो.]

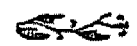
प्रवेश दुसरा

[नूपुर प्रवेश करितो.]

नूपुर : (स्वगत) हा तर्क चुकणें संभवतच नाहीं मुळीं ! सुदामानें सांगितलेली हकीकत किंकिणीला आपल्या तर्कासह जरा चढवून सांगावी, म्हणजे कंकणाचा त्या गोष्टीशीं संबंध असल्यामुळें तिच्या मनांत त्याच्याविषयीं किल्मिष उत्पन्न झाल्याखेरीज राहणार नाहीं ! सुदामानें सहजगत्या म्हणून सांगितलेली भानगड माझ्या इतक्या जिव्हाळ्याची आहे हें त्याला मुळींच ठाऊक नाहीं ! महाराजांचा एवढा राग झाला तरी वृंदावनांनीं भूपालांचे प्राण वांचविण्यासाठीं रदबदली केली; त्यांना आपल्या ताब्यांत घेऊन तळघरांत कोंडलें; शिवाय, वसुंधरेलाही दुसऱ्या तळघरांत कोंबलें; सुदामानें सांगितलेलें हें गुपित खरें असलें–आहेच बहुतेक–तर या सर्व गोष्टींपासून एकच सिद्धांत निघतो, कीं वृंदावनाची वसुंधरेबद्दल खटपट चाललेली आहे. नाहीं तर, वृंदावनानें भूपालाचा

जीव वांचवीत बसण्याचा कशाशींही नीट संदर्भ जुळत नाहीं मुळीं ! वसुंधरेवर छाप बसविण्याकरितांच वृंदावनाचा हा सारा खटाटोप असला पाहिजे. कंकण या कारस्थानांत आहे हें ठीक झालें. असल्या बदमाषपणांत कंकण वावरत असल्याचें किंकिणीला खुलवून सांगितलें, कीं त्याच्याबद्दल तिच्या मनांत खास नावड वाटायला लागेल. शिवाय, आतां प्रेमयाचनेंतही कंकणाची बरीच त्रेधा उडणार आहे ? या शास्त्रोक्त प्रकारांत रूपवर्णन करण्यासाठीं पंडिताकडून त्यानें काव्यसामग्री जमविली आहे, आणि निरनिराळ्या अंगांना देण्याच्या उपमा ओळीनें आठवण्यासाठीं चित्रांचे कपटे अनुक्रमानें जुळवून आणिले आहेत, ही खबरही सुदामानें दिली म्हणून बरें झालें ! येतां येतां त्याला गांठून तीं चित्रें पाहतांना गफलतीनें त्याच्या अनुक्रमांत गडबड करून ठेवल्यामुळें तो नखापासून केंसापर्यंत किंकिणीचें वर्णन करूं लागतांच खूप घोंटाळा उडेल आणि त्याचा मूर्खपणा तिच्या ध्यानांत येईल ! इथपर्यंत खासें यश येत चाललें आहे ! दामिनीची आणि त्या संन्याशी सत्पुरुषाची काय भानगड आहे हें अजून नीटसें कळत नाहीं ! तिनें दोनचारदां त्याच्या गांठीं घेतल्याचें समजलें; पण त्या कशासाठीं ? तसेंच, हा सुदाम तिचा कोणी नातलग आहे कीं काय ? का नवराच आहे तिचा ? थट्टेनें मीं त्याला सुदाम म्हणतां म्हणतां खराच सुदाम ठरायचा हा एखादे वेळीं ! तूर्त तर्कवितर्क करायला वेळ नाहीं ! कंकण किंकिणीकडे आधीं जाऊन पोंचावयाचा नाहीं तर ! हा समारंभ एकदां उरकला म्हणजे तिला तेवढें वृंदावनाचें रहस्य एकटीला सांगितलें पाहिजे !

[जातो.]

प्रवेश तिसरा.

[स्थळ : किंकिणीचें घर. वीणा घेऊन बसलेली किंकिणी प्रविष्ट]

किंकिणी : (स्वगत) अशी वीणा घेऊन सरस्वतीसारखी बसलेलीच बरी क चित्रांतल्या कौसल्येसारखी मनगटावर पोपट घेऊन बसूं ? पण आयत्या वेळीं

पोरट कुठला मिळायला ? मग राजासारखी वीरासन घालून नुसतें फूलच घेऊं असें हातांत ? तें मेलें जरा आडदांडासारखें दिसेल ! अशी पडून, पंख्यानें वारा घेत राहिलें तर ? पण अशा थाटाला पंखा वारायला ऋद्धिसिद्धीसारख्या दोन बाजूला दोन दासी हव्या ! वृंदावन बघायला आले तेव्हां कालिंदीबाई-साहेब कशा बसल्या असतील कुणास ठाऊक ! अलीकडे तर नेहमीं मूल मांडीवर घेऊनच बसलेल्या असतात; आतां लग्नाआधीं मी कुठलें आणूं मूल ? बरी आहे ही वीणाच झालें ! साजसोंगामध्यें कांहीं तीळ उणा नाहीं; कालिंदी-बाईसारखा हा गालवर तीळ नव्हता तो सुद्धां रेखाटला ! अगबाई, हे दोघेही आले दोन्ही बाजूंनीं ! आतां काय करूं ? वीणा वाजवितांही येत नाहीं ! तारा जमविण्याचें सोंग करावें झालें आतां !

[कंकण व नूपुर येतात.]

कंकण : (स्वगत) येतांना लगबगींत हा एक कपटा खालीं पडला; हा वरचा कीं तळचा ? जुळणी थोडी मोडणारसें वाटतें ! फिकीर नाहीं, वरच ठेवावा झालें ! आधीं तिच्या रूपाचें वर्णन करायचें आणि मग त्या रूपानें आपण कसे बेदिल झालों आहों हें सांगावयाचें, झालें ! रूपवर्णनाला सुरवात नखा-पासून करायची !

नूपुर : त्या वीण्यापेक्षां गोड आवाजाचा एकादा शब्द ऐकायला मिळेल का ?

कंकण : हां, असा लबळपणा करायचा नाहीं आतां !

नूपुर : हें बेताल गाणें नको होतें मला ! असा आग लागल्यासारखा काय ओरडतोस ?

किंकिणी : असें आरडूओरडू नका बाई ! कालिंदीबाई म्हणतात प्रेमाच्या नुसत्या कानगोष्टी असाव्यात; अन् तुमच्या तर या डंकानौबती झडताहेत !

[तोसे लागी नजरिया०]

कधिं वदे प्रणय का । कठोर विकटहि वचना ।
रुचतसे तया मृदुरचना ।। ध्वनि तिथें कलह तो माना ।। ध्रु० ।।
कळे न वळे न कुणासि जें । वच असेंहि वदतां लाजे ।
कुलीन त्याप्रति जग समजे । पतित इतर जन मनीं गणाना ।। १ ।।

नूपुर : बरें, एकदम कार्याला सुरवात करूं ! कंकणा, वडिलकीचा मान तुझा,

हो पुढें आणि आपलें प्रेम प्रकट कर.

कंकण : किंकिणी, ऐक आतां ! हे प्राणेश्वरी, तुझ्या रूपाचें वर्णन कोणाला करितां येईल ? हजार जिभांचा ब्रह्मदेव, चार तोंडांचा शेष–(जरा आठवून) आणखी एक कोणसा, हे सारे थकून जातील !

नूपुर : लागली शिदोरी सुटायला !

कंकण : हे सुंदरी, तुझीं नखें भुंग्यासारखीं आहेत !

किंकिणी : म्हणजे काळीं कीं काय ?

नूपुर : पदकमलांभोवतीं ही भ्रमरांची गर्दी असावयाचीच !

कंकण : तुझे चरण पोंवळ्याप्रमाणें आहेत; ऊरू कमलप्रमाणें–

नूपुर : हे ऊरू कोण ?

कंकण : ऊरू म्हणजे ऊर ! आतां मध्यें बडबडूं नकोस ! ऊरू कमलप्रमाणें आहेत; तुझी गति कदलीस्तंभाप्रमाणें आहे !

नूपुर : म्हणजे एका जागीं खिळलेली ! पुढें ?

कंकण : तुझी कंबर हत्तीसारखी आहे ! तुझी छाती सिंहासारखी शोभते आहे !

नूपुर : आज सुंदर स्त्रीला शृंगाराऐवजीं वीररसांतच बुचकळून काढण्याची तुझी तयारी दिसते !

किंकिणी : तुम्ही मध्यें थांबवूं नका त्यांना.

कंकण : तुझे हात घटासारखे आहेत !

नूपुर : हें अगदी रास्त आहे ! हातांचा घागरीशीं संबंध काव्यांत मान्य नसला तरी व्यवहारांत तंतोतंत पटलाच पाहिजे ! (स्वगत) हा एकच अनुक्रम चुकल्यासारखा दिसतो; मीं घोंटाळा केला होता त्याचें काय झालें ? (उघड) हं, हात घागरीसारखे—

कंकण : घटासारखे ! तुझा कंठ कमलनालाप्रमाणें—

किंकिणी : म्हणजे कमळाच्या देंठाप्रमाणें ?

नूपूर : हं; पुढें. मुखकमळाला या देंठाचा आधार लागणारच ! कंकणा, चालूं दे; कंठानंतर आवाज ! स्वर !

कंकण : तुझा आवाज शंखासारखा आहे; ओंठांची शोभा कोकिळेप्रमाणें आहे!

किंकिणी : (हंसून) अगदीं काळेकुळकुळीत ना ?

नूपूर : ओंठांच्या कोकिळा झाल्या म्हणजे त्यांची या दाढीमिशीच्या जंगलांत घरटीं बांधायची मुबलक सोय झाली !

कंकण : दंतांची मजा धनुष्याप्रमाणें; नाक गुलाबासारखे; गाल कुंदकळ्यांसारखे; तुझे डोळे पिकलेल्या तोंडल्यासारखे आहेत ! तुझं कपाळ हरिणासारखें आहे !

नूपूर : शिंगांसकट ? कीं शिंगें तुझ्या डोक्यावर जायचीं ? (स्वगत) आणि कपाळाचा अर्धचंद्र आतां केसांना मिळणार कीं काय ? लग्न ठरण्याच्या गडबडींत या वैधव्याच्या अलंकाराचा हा शुभ्र आहेरच म्हणावयाचा ! (उघड) कंकणा, आतां पुरे ! तिच्या रूपाचें वर्णन झालें ! आतां पुढें काय म्हणणें आहे ?

कंकण : मला हिणवूं नकोस असा ! किंकिणी, मी आहे आपला शिपाईगडी ! बोलण्यांत मी तितका वाकबगार नाहीं ! माझें तुझ्यावर प्रेम आहे खरें ! तुझ्या रूपाच्या शिकारखान्यांतलीं जनावरें हिकडचीं तिकडे झालीं असतील किंवा बगीच्यांतल्या वेलींची नीट मांडणी झाली नसेल तर त्याबद्दल मला माफ कर ! जिभेचा पट्टा चालवून तुझें हृदय कसें जिंकावें हें मला माहीत नाहीं ! तेंच त्याच्यावर तलवारीचे पट्टे फिरवायला सांग, तूं हूं म्हणण्यापूर्वी तुझ्या हृदयाचे राईराईएवढे तुकडे करून देतों !

नूपुर : किंकिणी, हो म्हण; प्रेमाच्या हृद्रोगावर हें राईचें रोगण ठीक आहे !

किंकिणी : नुपूर, त्यांच्याबद्दल नका बोलूं तुम्ही ! तुमच्याबद्दल काय सांगायचें असेल तें सांगा पाहूं !

नूपुर : ठीक आहे ! हे चारुगात्री, तुझ्या ललित–ललित–मधु–मधुर–रूप–सौंदर्यानें या दासानुदासाचें मृदु–मृदुल–हृदयांदोलन होऊन कोमलसरसलीला–विलासांनीं जगदरविंद सुगंधमकरंदरसनिमग्न झालें आहे ! हे कंबुकंठि, ललना–ललामभूतलतिकावलि–मृदुलदलदलितहृद्ये, मला प्रेमानें ब्रह्मांड आठवतो, ब्रह्मांड प्रेमसोल्लसितहसित–वृत्तिशून्य झालें, प्रेमाचें ब्रह्मांड विलसून ब्रह्मांडाचें प्रेम झालें !

किंकिणी : ब्रह्म–घोटाळा म्हणतात तो हाच वाटतें ?

कंकण : आपल्याला एक अक्षर सुद्धां उमगलें असेल तर शपथ !

नूपुर : दोस्त, मी सुद्धां आपल्यावर प्रेम करीत असेन तर शपथ !

किंकिणी : मला तरी कुठें कळलें काय बोललां तें ?

नूपुर : हे चंद्रिकाधवलतनुलतिके, हें काव्य आहे; काव्याचा अर्थ कळल्यावर कवीची काय मातबरी राहिली बरें ? महाकवींनीं वापरलेले कोवळे कोवळे संस्कृत शब्द, योजनयोजन लांबीचे समास एकमेकांत कालवले, की झालें काव्य ! हा कविसंप्रदाय आहे ! आणि काव्याच्या पोटींच प्रेम असतें ! तात्पर्य, असलें संस्कृत, प्रौढ प्रेम आहे माझें !

किंकिणी : मला नको हा भारदस्त भडिमार ! त्यापेक्षां कंकणांचें चुकलेंमाकलें प्रेमच पुरवलें ! कंकण, प्राणेश्वरा, माझें तुमच्यावर एका क्षणांत अनिवार प्रेम बसूं पाहत आहे; जीवितेश्वरा, या दासीला संभाळून घ्या !

[झांडो झांडोजी]

सदा हृदयीं या रंगे । तरंगे । प्रसन्नअंतरगें । कदा न भात्र
भंगे ॥ ध्रु० ॥ मूर्तिसुंदरा । मदनमदहरा । गुणां । नटवि
नरवरा । कुणी । भुलवि न मधुरा । प्रणयरागें ॥ १ ॥ प्रेम-
विव्हला । हतबल अबला । प्रिया । शरण पदतला । प्रिया ।
हृदयिं द्या स्थला । न तरि मागे ॥ २ ॥

कंकण, तुमच्याशीं लग्न करायचें—

नूपुर : हां किंकिणी, मला दूर कर वाटेल तर, पण त्याला इतक्यांत वचन देऊन फसूं नकोस ! तुला निर्दोष नवरा पाहिजे ना ? मला नुक्तीच त्याच्याबद्दल एक बातमी लागली आहे ! तुझी खात्री करून देतों, कीं हा चांगला माणूस नाहीं म्हणून. याला जायला सांग, म्हणजे सांगतों एकटीजवळ. मग तुलाच वाटेल कीं, याच्याशीं दोन हातांचे चार हात करण्यापेक्षां याच्यापासून दोन हात दूर राहिलेलेंच बरें !

किंकिणी : असें का ? मग कंकण, तुम्ही मला उद्यां भेटा; हे काय सांगतात तें ऐकून घेतें आणि मग तुम्हांला काय सांगायचें तें सांगेन ! हं, आतां थांबूं नका ! माझी प्रत्येक आज्ञा मान्य करणार ना तुम्ही ?

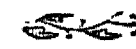
कंकण : ठीक आहे, हा चाललों !

किंकिणी : चला नूपुर, आपण आंत जाऊं. [सर्व जातात.]

प्रवेश चवथा.

[ईश्वर प्रवेश करितो.]

ईश्वर : स्वगत) वृंदावनाच्या तीव्र मनोवृत्ति शेवटीं अशा रीतीनें उचंबळून बाहेर आल्या ! याच वेळीं मला इथें आणण्यांत देवाचा कांहीं तरी हेतु आहे असें आतां म्हणावेंसें वाटतें ! दामिनीनें किमयेची भलतीच कल्पना चालवून माझ्यावर देवाइतका विश्वास टाकल्यामुळें माझ्या विचाराला एकदम खोटें म्हणतां येण्यासारखें नाहीं. नाहीं तर दामिनीचा माझ्यावरचा विश्वास, सुदामाच्या तिच्यावरील अविश्वासापेक्षांही निष्कारण आहे ! कांहीं असो; चालू भानगडीचा शेवट होईपर्यंत मला दामिनीच्या सहाय्याची अपेक्षा लागेल. या निर्दोष असत्याचरणाच्या प्रायश्चित्तादाखल तिच्या मनाप्रमाणें तिला दागिन्यांचा एक साज दिला म्हणजे झालें ! [जातो.]

प्रवेश पांचवा.

[स्थळ : वृंदावनाचा दिवाणखाना. कालिंदी प्रविष्ट.]

कालिंदी : (स्वगत)

[सुखविति किती०]

अतिशय छळी दीन मनासि कां । तानद असा हा विचार ॥ ध्रु० ॥

विषमय गमे कां हृदयाहि या संतत सुखाचा विहार ॥ १ ॥

किंकिणीनें सांगितलेलें खरें असेल का ? छेः, असें भलतेंच कसें होईल ? माणसाच्या बोलण्यांत आणि वागण्यांत इतकें अंतर असेलसें वाटत नाहीं ! त्यांच्याबद्दल सांगीवांगीवरून असा विकल्प बाळगणें सुद्धां पापच आहे ! समक्षा-समक्ष विचारून पाहू का तिकडे ? इतका होईल माझा धीर ? पण अशा वेळीं

धिटाईनें वागायचें नाहीं, तर मग वागायचें तरी केव्हां ? माझ्या विचारण्यानें तिकडे राग आला तर ? आणि कांहीं असलें तरी तिकडे माझें विचारणें खचित रुचणार नाहीं ! खरें असलें तरी–खोटें असलें तरी–देवा, या वेळीं मला कोण बुद्धि देणार ?

[वृंदावन येतो.]

कालिंदी : (उठून दूर जाऊन उभी राहते. स्वगत) या हंसतमुखावर संशयाला मुळीं सुद्धां जागा राहत नाहीं !

वृंदावन : त्या दिवशीं मनमोकळेपणानें बोलण्याचें वचन दिल्यावरही आज अबोलाच पुन्हां ! आज मी पहिल्या शब्दाची वाट पाहणार आहें ! पुरुषांना बायकांसारखा हट्ट करणें कांहीं कठीण नाहीं (कांहीं वेळ थांबून) माझ्या इतक्या शब्दांचें एका शब्दाइतकेंही मोल नाहीं वाटतें ? कालिंदी, चराचर सृष्टि स्त्रियांच्या कृपाप्रसादासाठीं तपश्चर्या करीत असते; पण स्त्रियामात्र कटाक्षा-कटाक्षाची किंमत वसूल करून घेण्याइतक्या दुराराध्य असतात. पुरुषांची गोष्ट दूरच राहो, पण अचेतन जगावर सुद्धां स्त्रियांची सत्ता चालते; नंदनवनांतल्या पारिजातावर स्त्रियांनीं चूळ टाकिली म्हणजे ताबडतोब त्याची कळी उमलते; बिचारा अशोक तर नुसत्या लत्ताप्रहारानेंही फुलून जातो; मग मला आपला हट्ट सोडून बोलावें लागतें यांत काय नवल ? कारण—

कालिंदी : कारण नको तें. एखाद्याला बोलायला शिकायचें असेल तर आमच्या इथें येऊन बसावें त्यानें ! किती चांगलें बोलायचें झालें आतां !—

[रंग उडावतले०]

रंग अहा भरला । सुबक भला । नाचत चंचल हा वरवरला ॥ ध्रु० ॥
भुलवुनि खुलवुनि हांसत खेळत । भारुनि केलें गुंग जिवाला ॥ १ ॥
हंसवी फसवी नटवी माया । शोभत बाई ज्याची त्याला ॥ २ ॥
बांधुनि नजरा जादूगारा । दाखवितां हा खेळ कुणाला ॥ ३ ॥

वृंदावन : तुम्हां हरिणाक्षींच्या सौंदर्यसिद्धीसाठीं निर्दोष मृगबालकांना मारणाऱ्या विधात्याच्या हाताला लागलेल्या रक्तरंगाप्रमाणें, त्याच्या डोळ्यांतली वधकर्माची क्रूरताही तुमच्या डोळ्यांत उतरते असें मला वाटतें !

कालिंदी : तें कांहींही असेल मेलें; पण डोळे मृगाचे असतात एवढें बरीक

खरें; एरवीं पुरुषांच्या गोड बोलण्याच्या मृगजळानें बायका फसल्या नसत्या ! आतां असल्या साखरबोलांनीं मला आणखी भुरळ पाडूं नये !

[जो पिया आयेना० ॥

चतुरा चातुरी । तुमची न्यारी । भुलावणी खरीखुरी ॥
परि मारी । जिव्हारीं । दुधारी । सुरी ॥ ध्रु० ॥
भोळा भाव भुलाया टाकुनियां फांसा । केला डाव असा
अवचित कां हो खासा । हा देव पावंलों आज कुणाच्या
नवसा । रुसला कान्हा काय जिवाच्या रासा ॥ तुटली
सारी । का दिलदारी । इतक्यावारी ॥ १ ॥

वृंदावन : बरें, माझा गुन्हा काय झाला हें मला सांग तरी !

कालिंदी : बोलण्यांत बोलणें नाहीं तिथें काय बोलायचें माणसानें ! आपण आपल्या वचनाला उणें आणिलेंत.

वृंदावन : वः ! वचन तूं मोडलेंस कीं मीं ? आपण होऊन मला आलिंगन देण्याचें, पहिला शब्द बोलण्याचें, वचन विसरलीस वाटतें ?

कालिंदी : माझें वचन मी पुरें करूं लागलें तर आपण माघार घेणार नाहीं ना ?

वृंदावन : उलट मी आपण होऊन असा पुढें मात्र येईन.

कालिंदी : (त्याच्या गळ्यांत हात घालून) नाथ, माझी मिठी आपण सोडवणार नाहीं ना ? मी ठेवीन तितका वेळ ही कायम राहील का ?

वृंदावन : दोघांच्या गळ्यांत काळाची मगरमिठी पडेपर्यंत ही कायम राहील.

कालिंदी : माझ्या मनांत बोलायचें आहे; पण माझ्या बोलण्यानें राग आल्यामुळें माझा पहिला शब्दच शेवटचा होणार नाहीं ना ?

वृंदावन : त्या क्षणींच मला मरण येणार असेल तरच तो शेवटचा शब्द होईल ! काय बोलायचें असेल तें मोकळ्या मनानें बोल !

कालिंदी : आपण म्हणे एका पतिव्रतेचा छळ करण्यासाठीं तिला—

वृंदावन : (तिला एकदम दूर लोटून देऊन) एवढ्यासाठींच हें लडिवाळ लघळपणाचें सोंग आणिलें होतें वाटतें ? हात कलम करून टाकीन; जीभ मुळापासून उपटून काढीन !

[कालिंदी तशीच पडून राहते; शेवटी हुंदका देऊन एकदम रडते.]

वृंदावन : (स्वगत) रागाच्या झपाट्यांत मी भलतेंच बोलून गेलों ! गोड शब्दांनीं हिचें समाधान केलें पाहिजे; नाहींतर रडक्या मुद्रेची ही ब्रह्महत्या डोळ्यांपुढून हलायची नाहीं ! (तिचे हात धरून तिला उभी करितो व उघड) लाडके, तूं अशी भलतीच शंका घेतल्यामुळें मला राग कां येणार नाहीं बरें ?

कालिंदी : पण माझी शंका अगदीं खोटी आहेना ? तसें असेल तर आपल्या पवित्र रागानें या देहाची वाटेल ती दशा करून टाका; आपली पुण्याई अढळ असल्यावर माझ्या हत्येचें पाप आपल्याला कुठून लागणार ? माझी शंका खोटी ना ?

वृंदावन : जितकी दारुण तितकीच खोटी ! तुला वाहिलेल्या या हृदयाची साक्ष घेऊन पाहा ! (स्वगत) आतां मला वाटेल तितकें खोटें बोलण्याची हिंमत येत चालली आहे ! या अशा गोष्टी हिला कोण सांगतें याची नीट चौकशी केली पाहिजे ! बाकी मला एवढ्या सावधगिरीनें हें रहस्य संभाळण्याची कांहीं जरूर नाहीं ! दाही दिशाभर या गोष्टीची कोणी दवंडी पिटवीत बसलें तरी काय हरकत आहे ? महाराजांचा माझ्यावर आतां इतका विश्वास बसला आहे, कीं अगदीं त्यांच्या मानेवर मीं तलवार ठेविली तर तें सुद्धां त्यांना आपल्या हिताचेंच वाटेल. प्रसंग पडला तर सर्वांचेच मुडदे पाडायला किती वेळ लागणार ? (उघड) लाडके, अजून तुझी खात्री होत नसेल तर प्रत्यक्ष परमेश्वराची, आपल्या प्रेमाची, प्रेम आणि परमेश्वर यांच्या एकरूप मूर्तीची— चल, आपल्या केतनाची शपथ घेऊन तुझी खात्री करून देतों. [जातात]

प्रवेश सहावा,

[**स्थळ :** सुदामाचें घर. नूपुर प्रवेश करितो. रात्रीची वेळ]

नूपुर : काय गुलामानें बंदोबस्त करून ठेविला आहे ! त्या खंदकांत पाय निसटून आंगभर चिखल झाला ! रात्रीं अपरात्रीं भटकतांना जरा पाय घसरला तर

अंगावर शिंतोडे उडतात असें म्हणतात तें खोटें नाहीं अगदीं ! हा सुदाम वस्ताद खरा ! इतके दिवस मला ताकास तूर लागूं देईना ! या दामिनीचीं त्या गोसावड्याशीं काय काय खलबतें चालतात तीं शोधून काढून सुदामाच्या कानावर घातलीं पाहिजेत. आतां दरवाज्याबाहेरून खुणामागून खुणा करीत सुटावें; त्या कानफाट्यानें दामिनीशीं ठरविलेली एखादी खूण जमली तर ती अचूक बाहेर येईल !

[दरवाजावर खडे मारतो; नंतर खाकरतो; नंतर टिचक्या वाजवितो; टाळी वाजवितो. शेवटी शीळ घालीत उभा राहतो, छपरावरून सुदाम उतरून त्याच्याजवळ जाऊन त्याची मान धरितो.]

नूपुर : भूत ! भूत !

सुदाम : अरे चोरा ! चांगला सांपडलास !

नूपुर : दूर हो, तूं जसा भूत नाहींस तसा मी पण चोर नाहीं; चोर असतो तर निदान अंग चोरून तरी पळालों नसतों का ?

सुदाम : मग कोण आहेस तूं ? कशाला आलास या वेळीं इथें ?

नूपुर : माझें वांसरूं चुकलें आहे तें हुडकायला आलों आहें !

सुदाम : वः, खंदक ओलांडून इकडे कशाला येईल तुझें वांसरूं ?

नूपुर : आमच्या गांवजोश्यानें हरवलेली वस्तु उत्तर दिशेकडे आहे म्हणून सांगितलें.

सुदाम : हा कोंडवाडा आहे वाटतें हरवलेलीं जनावरें ठेवण्याचा ?

नूपुर : एकानें मला सांगितलें, कीं इथें एका गरीब गाईचा कोंडवाडा केला आहे म्हणून !

सुदाम : अस्सें काय ? बरें, दरवाज्यावर खडे मारिलेस ते कशाला ?

नूपुर : आपला खडा टाकून पाहिला वांसरूं आहे का म्हणून !

सुदाम : आणि आधीं खांकरलास, दारावर टिचक्या मारल्यास, शेवटीं टाळी वाजविलीस, तें कां ?

नूपुर : माझ्या खांकरल्याचा आवाज ओळखून चुटकीसरसें वांसरूं येतें कीं काय हें बघितलें; आणि टाळी वाजविली तेव्हां आस्तिकाचा सर्पमंत्र म्हणत होतों !

सुदाम : मोठा बिलंदर आहेस ! तुझें नांव कायरे ?

नूपुर : माझें नांव चकोर !

सुदाम : हें नांव खोटें तर नाहींना ?

नूपुर : खोटें ? हें नांव खोटें ठरलें तर नांव बदलून देईन ?

सुदाम : तें आपोआपच होईल. तसें नको; मी घरांतून दिवा आणून तुझी चेहरेपट्टी पाहून ठेवितों नीट; आणि उद्यां चांगली शहानिशा करून घेतों; पण दरम्यान तूं पोबारा केलास तर ? तसेंही नको; तुझी एखादी उपजत खूण सांग पाहूं अंगाची ?

नूपुर : मी पायाळू आहें ! उपजतच आहे खूण ही !

सुदाम : तिचा आतां काय उपयोग ? हल्लीं अंगावर असलेली एखादी ठळकशी खूण सांग.

नूपुर : माझ्या हातापायांला मिळून एकवीस बोटें आहेत.

सुदाम : दम खा, मी मोजून पाहतों; पांच नी पांच दहा; आणि पायाचीं हीं पांच, पंधरा, आणि या पायाला हीं—अरे, पायाला हीं हाताची करंगळी कशीरे ? [नूपुर पायाला करंगळी जोडतो.]

नूपुर : देवाची करणी आणि नारळांत पाणी म्हणतात तें असें; एकवीस बोटें असल्याचें नवल नाहीं; पण पायाला हाताची करंगळी उगवली हें विशेष आहे !

सुदाम : आतां मात्र इतका काळोख असूनही लख्ख प्रकाश पडला ! तूं नूपुर नव्हेस का ?

नूपुर : म्हणजे, तुम्हीं अजून ओळखलेंच नव्हतें वाटतें ? अगदींच चकलां म्हणायचे ! बरें; मी मुद्दाम तुम्हांला एक जरूरीची सूचना देण्यासाठीं आलों आहें. तुम्ही कोण काय सारें कळलें आहे मला ! तुमच्या कुटुंबाला तुम्हीं या भलत्या भानगडींत कशाला गुंतविलें आहे ? पहा बुवा, कनकाच्या लोभानें कांताच गमावून बसाल झालें !

सुदाम : (घाबरून) कां, कशावरून हो ?

नूपुर : कांहीं विशेष कारण नाहीं तसें; पण एकंदरींत थोरांचा आश्रय कांहीं फारसा बरा नाहीं. थोरांच्या डोळ्यांवर संपत्तीचा धूर आला म्हणजे त्यांच्या आश्रितांच्या डोळ्यांतून पाणी येतें ! आणि त्यांतून या वृंदावनाचा आश्रय तर फारच वाईट; केवळ कळकाच्या झाडाची सांवली ! त्याची बायकांबद्दल नीट

नजर नाहीं !

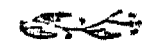
सुदाम : वसुंधराबाईच्या दिमतीला ती आहे आज फार दिवस; म्हणून तिला मी नाहीं म्हणत नाहीं !

नूपुर : पण वृंदावन सध्यां बायका बिघडविण्याच्या फंदांत पडला आहे; तेव्हां असा ओळा पडलेला कांहीं ठीक नाहीं.

सुदाम : त्या कंकणाला एकदा परीक्षा पाहावयाला सांगतोंच लौकर; म्हणजे जीव जरा खालीं पडेल. एकदा वाटतें, परीक्षेनें सोक्षमोक्ष करून टाकावा; पुन्हां मनांत येतें, कीं विषाची परीक्षा पाहणें कांहीं चांगलें नाहीं.

नूपुर : आज संध्याकाळीं वृंदावनानें सगळ्या नौकरमाणसांवर जरा करडी नजर ठेवण्याचें ठरविलें आहे अशी बोलवा आहे. पाहा बुवा !

सुदाम : चला, आतां सकाळींच कंकणाला सांगतों, कीं करून टाक एकदा परीक्षा ! मग होय तशी जाय ! चला. [दोघेही जातात.]

प्रवेश सातवा.

[स्थळ–तळघर. वसुंधरा; दीनार निजलेला. जवळ बुरखा पांघरलेली दामिनी कामांत]

वसुंधरा : (दीनाराला उद्देशून) बाळा दीनारा, इतक्यांत तुला झोप लागली ? तूं असा निजूं लागलास तर मला एकटेपणानें हुरहुरल्यासारखें वाटेल ? नको गडे, असे डोळे मिटून घेऊं नकोस !

[कान्हा मुखसे०]

आतां न करी हा चाळा । टाकि छंद बाळा ॥ ध्रु० ॥

शांतिसुखाची झोप कशाची । भीति मजसि ही जाची । घाली आळा ॥ १ ॥

धीर मला दे मंजुळ नादें ।

हांस परतवी वीरा । निर्दय काळा ॥ २ ॥

तिकडून तुला माझें रक्षण करायचें सांगणें झालें आहे तें विसरलास वाटतें ? बाळ, आपलें नातें आतां बदललेलें आहे ! जागत्या डोळ्यांनीं आतां तूं माझ्या-

भोंवतीं पाहरा करायचा! अस्सें; असेच डोळे उघडे ठेव! आतां कसा बरें मला धीर आला! त्यांचें नेहमीं म्हणणें असायचें, कीं काळोख्या रात्रीं, चांदण्या देवाच्या तेजाची साक्ष पटवितात; तसेंच या तळघराच्या काळोखांत माझ्याभोंवतीं तळपणारी त्यांच्या तेजाची जागती ज्योत या तुझ्या चिमुकल्या चांदण्यावांचून मला दुसरीकडे कुठें दिसणार सांग बरें! बाळ, वृंदावन आपल्या राक्षसी मनानें माझा आणि तुझा अंत पाहूं—बाळ, मला बोलवत नाहीं रे कळलें ना तुला सारें? देशील ना मला त्या वेळीं धीर? राधेसाठीं गोकुळींचा कान्हा लहानाचा मोठा आणि मोठ्याचा लहान झाला; द्रौपदीसाठीं त्यानें अदृश्यरूपानें उभें राहून तिची लाज राखिली! बाळा, त्या भिन्न प्रेमांची आज एका मातृप्रेमांत मिळवणी करून कृष्णासारखा माझ्या धांवण्या धांवशील ना? या वेळीं तूंच माझा कृष्ण!

[बोल मोरे राजारे०]

बोल व्रिजलालारे कांहीं हसुनी बोल ॥ भ्यालें जनाला।
भ्यालें मनाला। सुटला माझा तोल ॥ बोल० ॥
करि उरिं धडधड रहा मनिंच तूं।
हांसुनि मिरमिर वद नयनांनीं।
नवलाखाचा बोल ॥ बोल० ॥ १ ॥

अहाहा, अशी मूठ वळविलीस! एकाएकीं देवानें का तुझ्या मनांत ही प्रेरणा केली? भरसभेंत दुःशासनानें पदर ओढल्याबरोबर, भीमसेनांनीं दशसहस्र नागांच्या बळानें वळविलेल्या वज्रमुष्टीकडे पाहून, द्रौपदीदेवीला वाटला नसेल, इतका धीर तुझ्या गोजिरवाण्या बाळमुठीनें माझ्या हृदयांत थरारला आहे! आतां मात्र माझा दीनार मंडलेश्वर भूपालांचा वीरपुत्र—अगबाई, हंसायला काय झालें असें? चुकून तिकडचें नांव माझ्या तोंडून निघालें म्हणून हें हंसें? या गोष्टी सुद्धां कळायला लागल्या वाटतें? वः, मला तुझी चोरी आहे का त्यांचें नांव घ्यायला? मला नाहीं खपायचें असें हो! चांगलें मोठ्यानें नांव घेऊन हांक मारतें, आणि बोलावून विचारतें! भूपालमहाराज!— [वृंदावन प्रवेश करितो.]

वृंदावन : वसुंधरे, तूं कोणाला हांक मारलीस? [दामिनी जाते.]

वसुंधरा : मीं माझ्या परमेश्वराला हांक मारली !

वृंदावन : तुझा परमेश्वर इतका दूर आहे, कीं कल्पान्तापर्यंत त्याच्या नांवानें तुला सारख्या हांका माराव्या लागतील ! या प्रलयसंकटानें हिंमत खचून तुझा परमेश्वर मेल्यापेक्षांही मेलेला झाला आहे !

वसुंधरा : प्रळयानंतरची ही पाहा त्यांची अंगुष्ठमूर्ति ! माझा बाळ मला त्यांची साक्ष देईल !

वृंदावन : त्याचीच व्यवस्था करण्यासाठीं मी आतां आलों आहें ! वसुंधरे, आज तीन चार दिवस मी तुला सारखा विनवून सांगत आहें; माझ्या विनंतीचा विचार केलास का ?

वसुंधरा : वृंदावन, आर्य पतिव्रतेला ज्या पातकी शब्दांचा कोणीं उच्चार केलेला कानांनीं ऐकूंच येत नाहीं, त्यांचा विचार कसा करितां येईल ? असल्या नीच शब्दांना कोणती आर्या आपल्या हृदयांत जागा देईल ? माझ्या पातिव्रत्या-बद्दल भलती कल्पना ! वृंदावन, तशी कल्पना मनांत घोळवूं लागलां तर साक्षात् परमेश्वर सुद्धां उभा जळून जाईल !

वृंदावन : वसुंधरे, तुला भ्रष्ट केल्याशिवाय माझा सूड थांबणार नाहीं ! नुसता माझ्या गळ्यांत हार घालण्यानें सुद्धां माझें समाधान होईल !

वसुंधरा : अभद्र कल्पनेनें परपुरुषाकडे नुसतें पाहिलें तरी सुद्धां आर्यस्त्रीचे डोळे फुटून जातील ! वृंदावन, तुम्हांला काय वाटेल तें करा; पण मला हे भलते शब्द ऐकवूं नका !

वृंदावन : वसुंधरे, माझा कठोर निर्धार तुला कळवूं का ? ऐक, नीट लक्ष देऊन ऐक; मी उगीच कांहींतरी सांगत नाहीं !

वसुंधरा : (स्वगत) आज चार दिवस पाहतें आहे, वृंदावन बोलतांना मधून मधून माझ्याकडे पाहण्याचें कां बरें टाळतात ? बोलतांना मध्येंच अडखळतात कां ? हें सारें उसनें अवसान तर नाहीं ? (उघड) तुम्हांला बोलायचा धीर होत नाहीं वाटतें ?

वृंदावन : जें करायला तयार झालों आहें तें बोलून दाखवायला कसला धीर लागणार ? वसुंधरे, उद्यां रात्रीं याच वेळीं मी पुन्हां तुझ्याकडे येईन. माझ्या म्हणण्याला रुकार दिला नाहींस तर तुझ्या दीनाराचा तुझ्या डोळ्यां-

देखत प्राण घेईन. तुझ्या बापानें ज्या माझ्या मातेची नीच शब्दांनीं अवहेलना केली, तिच्या चरणांना स्मरून शपथेवर पुन्हां सांगतों, कीं उद्यां माझ्या विनंतीचा अपमान झाला तर मी दीनाराचा बळीं घेतल्यावांचून राहणार नाहीं! काळाच्या डोळ्यांची एक उघडझांप होण्याच्या अवधींत तुझे डोळे उघडले तर ठीक आहे, नाहींतर दीनार मेलाच म्हणून समज !

वसुंधरा : प्रत्यक्ष काळ तुमच्या रूपानें डोळे फाडून पाहूं लागला तरी मला कांहीं वाटणार नाहीं ! उद्यांची मुदत कशाला हवी ? वृंदावन, तुम्हाला आतांच सांगून टाकतें, कीं दीनार तुमच्यापुढें पडला आहे ! तुम्हांला काय वाटेल तें करा !

वृंदावन : माझें बोलणें तुला अजून विश्वासाचें वाटत नाहीं; पण उद्यां या वेळीं दीनार मेलेला दिसेल !

वसुंधरा : देवाची दया तशी असेल तर तसेंही होईल ! भूपालांच्या वीरपुत्रा, ऐकलेंस हें नीट ?

[दिलदार दिलारा०]

रणवीरकुमारा विकट निकट रण हो झणिं सिद्ध तया ।
यदपि वय न तव उघडिं नयन निज हरुनि भया मज दे अभया ॥ ध्रु० ॥
प्रसंग घोर पाहुनियां भीत माता ।
तुझाच एक धीर तिला आतां ।
तात तुझे त्यजुनि मला दूर जातां ।
प्रभुस्वरूप तूंच जगीं, तूंच त्राता ॥ १ ॥

[वृंदावन जातो.]

अंक तिसरा समाप्त

अंक चवथा

प्रवेश पहिला

[स्थळ—वृंदावनाचा महाल; वृंदावन निजला आहे. कालिंदी प्रवेश करिते.]

कालिंदी : (स्वगत) नाथांनीं शपथेवर सांगितलें, पण माझ्या मनांतली कसकस अजून हटत नाहीं ! त्यांच्या मनाची आज दोन दिवस अशी दारुण दशा झालेली दिसते, कीं त्यांनीं कुठल्या तरी घोर विचाराचा निश्चय केलेला असावासें वाटतें ! माझ्याशीं घाईत एखाददुसरा शब्द बोलून ते माझ्यापासून दूर होतात ! किंकिणीनें पुन्हा आतांच सांगितलें, कीं दीनाराचा घात करण्याची नाथांनीं शपथ घेतली आहे म्हणून ! असें अघटित पातक त्यांच्या हातून झालें तर कल्पान्तापर्यंत तरी त्यांच्यावर देवाची कृपा होईल का ? मनाचा धडा करून, साता जन्माची पुण्याई एकवटून, मीं त्यांना या पातकापासून परत फिरविण्याचा पुरा संकल्प केला आहे ! (पाहून) नाथांना झोप लागल्यासारखी दिसते; अगबाई, पण ही कसली झोप ? तोंड किती भेसूर दिसतें आहे ! या पाप-विचारांनीं मनांत खळबळ उडविल्यामुळें झोपेंतही यांच्या निर्मल मनाला अशा यातना भोगाव्या लागत आहेत ! देवाधिदेवा, पांचा बोटांनीं तुला कधीं मनो-भावें पुजलें असेल तर आज मला प्रसाद दे ! मला आज बोलण्याचें बळ दे !

वृंदावन : (झोपेंत मोठ्यानें) वसुंधरे, अजून तरी हा हार माझ्या कंठांत घाल; दीनाराचे प्राण आतां कंठाशीं आले आहेत ! एकदा ही कट्यार दीनाराच्या पोटांत शिरली म्हणजे तिला सुखानें बाहेर काढणें काळाच्याही हातीं राहणार

नाहीं ! नाहीं ऐकत तूं ? डोळे फाडून नीट पाहा, ही कट्यार एकदम–(दचकून) कोण तूं ? कालिंदी ? कालिंदी, दीनाराच्या आणि माझ्यामध्यें येऊं नकोस ! दीनाराला मारण्याबद्दल मीं माझ्या मातेची शपथ घेतली आहे ! दूर हो, दूर हो; काय म्हणतेस ? हा दीनार नाहीं, आपला केतन आहे ! या वेळीं मला तुझ्या केतनाची काय किंमत ! लाथेनें त्याला असा वाटेंतून उडवून टाकीन. (कालिंदी त्याच्या जवळ येते.) आणि तुझा असा हात धरून (हात पुढें करितो व कालिंदीचा हात धरितो. एकदम दचकून जागा होतो.) काय ? खरोखरीच कालिंदीचा हात माझ्या हातांत ?

कालिंदी : लग्नाच्या वेळेपासून, देवापितरांच्या शपथेनें हा हात आपण जन्माचा हातांत घेतला आहे ! नाथ, नाथ, आपण हें काय मांडिलें आहे ? केवढें भयंकर पातक हें ! झोपेंतलें आपलें बोलणें ऐकून मला आपली अघोर इच्छा पुरती कळली आहे !

वृंदावन : जाग्रदवस्थेंत जिंकलेल्या मनोवृत्तींनीं स्वप्नसृष्टींत अखेर माझा पुरा, पुरा पाडाव केला !

कालिंदी : नाथ, असे खिन्न होऊं नका. माझ्यापासून आतां कांहीं एक लपवूं नका.

वृंदावन : चल, दूर हो ! आतां कोणापासून कांहींच लपवायचें नाहीं ! माझा विचार कायमचा ठरलेला आहे.

कालिंदी : प्राणेश्वरा, हा कसला विचार ? हा अविचारांतला अविचार आहे ! काल केतनाच्या शपथेनें आपण वचनाला गुंतला आहां, बोलला बोल खोटा करून ब्रीदाला बोल लावून घेऊं नका; परस्त्रीच्या पापी अभिलाषानें अघोर पापें करून नीतीला पायांखालीं तुडवूं नका ! नीतीचा नाश झाला तर जीवाचा सत्यानाश होईल !

वृंदावन : नीति ! कसली नीति ? देवाच्या कल्पनेनें भकलेल्या भेकडांनीं, शास्त्रें शिकलेल्या शिळपटांनीं, थकलेल्या थेरड्यांनीं निर्मिलेल्या नीतीच्या बंधनांनीं माझ्या मनाच्या मर्दुमकीला बांधून ठेवूं ?

कालिंदी : ही असली मर्दुमकी ! हा दुष्टपणा–हा भेकडपणा आहे ! अनाथ अबलेचा छळ करायचा, अजाण अर्भकावर कट्यार चालवायची, ही मर्दुमकी !

हाच तुमचा पुरुषार्थ, हाच सारा पराक्रम! पतिराज, पुरुषाचा पराक्रम अबलांच्या रक्षणासाठीं असतो!

[नेक नजर मोरा०]

थिक् जगतिं शतधा शुभयशा । त्या वीरकर्मा यापरि जरि
नरवर कृति करिति अधमाधमा ॥ ध्रु० ॥ अनाथ अबला-
जनालागिं छळितें जें । शिशुवरि शस्त्रा धरुनि जें । हृदयिं
लवहि न लाजे । तरि त्या धिक् ॥ १ ॥

वृंदावन : कालिंदी, या बडबडण्यानें काय होणार! मला जें करायचें तें मी करणारच!

कालिंदी : मी नाहीं करूं द्यायची! आपल्याप्रमाणें माझाही निश्चय झालेला आहे!

वृंदावन : संबंध काय तुझा माझा? तूं कोण आणि मी कोण?

कालिंदी : मी आपली धर्मपत्नी! आपण माझ्या जिवाचे धनी! मी आपल्या सर्वस्वाची स्वामिनी! आपल्या भविष्याची भाग्यदेवी!

वृंदावन : मग त्या स्त्रीधर्मानें वाग म्हणजे झालें! नसत्या उठाठेवी करीत बसूं नकोस! नदीचें पाणी मूळचें गोडें असलें तरी समुद्राला मिळतांच तिचें–त्याचें एकजीवन होतें हें लक्ष्यांत ठेव! पतीच्या इच्छेशीं विरोध करणें हा आर्य स्त्रीचा धर्म नव्हे!

कालिंदी : परस्त्रीचा छळ करण्यासाठीं बायकोची बेअदबी करणें हेंसुद्धां आर्यपुरुषाचें लक्षण नाहीं. आपली इच्छा चांगली असली तर मी आपली केवळ छाया! आपण पुण्यमार्गानें चालूं लागलां म्हणजे आपल्या कोमल चरणांपुढें मी आपल्या हृदयाचा गालिच्छा पसरून ठेवीन, पण आपण आडमार्गानें निघालां म्हणजे लग्नाच्या नाजूक बंधनांनीं मी आपल्याला जखडून टाकीन! बायको म्हणजे नवऱ्याच्या पुण्यदृष्टीला मनोहर सुखदात्री चंद्रिका, पण परस्त्रीकडे पाहणाऱ्या पतीच्या पापदृष्टीला कडाडून दिपवून टाकणारी वीज आहे!

वृंदावन : बायकोची बडेजावी माझ्याजवळ मुळींच चालणार नाहीं! माझ्या मनाच्या मनांतली इच्छा पुरी होण्याच्या रंगांत आली असतां मी या बोलक्या बाहुलीची बडबड ऐकत बसूं? या चालत्या चित्राच्या चेहऱ्याकडे पाहून भिऊन

जाऊं? नाहीं! कालिंदी, बायको म्हणजे केवळ सुखाची एक वस्तु! विसाव्याच्या वेळीं मनाची करमणूक करण्यासाठीं घराच्या पिंजऱ्यांत कोंडलेली मंजुळ मैना! बायको नेहमीं नवऱ्याच्या मुठींतच असली पाहिजे!

कालिंदी : नवऱ्याच्या मुठींत असणें म्हणजे हा तिचा बहुमान झाला! बायको म्हणजे पायांची दासी!

वृंदावन : मग तिनें बाहेरच्या घडामोडी करण्याचें कांहीं कारण नाहीं; पायांपुरतें पाहिलें म्हणजे झालें!

कालिंदी : आणि म्हणूनच हें पाऊल मी वांकडें कधींही पडूं देणार नाहीं! अशी मिठी घालून बसेन! या पायांवर माझी सत्ता आहे ना?

वृंदावन : लाथेच्या एका झपाट्यानें त्या पायांपासून तुला कायमची अशी दूर झुगारून देईन! (तिला लाथेनें दूर लोटतो.)

कालिंदी : इथून टाहो फोडून सारखी आपल्या जीवाची आळवणी करीन.

वृंदावन : मनाची मर्जी मोडणाऱ्या या मंजुळ मैनेची मान मुरगाळून तिचें तोंड बंद करायला मला किती वेळ लागणार? कालच बजाविलें आहे, कीं जीभ मुळापासून उपटून टाकीन म्हणून, तें विसरूं नकोस!

कालिंदी : अशानें भिऊन तोंड बंद ठेविलें तर परमेश्वर मला शापून भस्म करील! आपणच माझ्या मुक्या मनाला तोंड दिलें! माझ्या वाणीचा उपयोग आतां करूं नको तर केव्हां करूं? बायको चुकत असली तर नवऱ्यानें तिला संभाळावी, नवऱ्याचा तोल चुकत असेल तर बायकोनें त्याला संभाळावें, म्हणून त्यांनीं एकमेकांच्या हातांत हात दिलेले असतात, एवढाच पतिपत्नीधर्म मला समजतो! माझा अपराध होण्याचा आपल्याला नुसता संशय आला असता तर आपण आकाशपाताळ एक करून सोडलें असतें; आणि आपण प्रत्यक्ष रौरवाचें अक्षय साधन करून घेत असतांनाही मला ओरडायला नको का? स्त्रीजातीनें असें कोणतें पातक केलें आहे, कीं नवऱ्याच्या हितासाठीं—त्याच्या जिवाचा अधःपात टाळण्यासाठीं सुद्धां—तिनें त्याच्यापुढें बोलूं नये? पतीवर तिची इतकी सुद्धां सत्ता कां नसावी? आपल्या हातून असें पातक घडलें तर देवाला तरी आपला उद्धार करिता येईल का? धडधडीत आपला अधःपात होत असतां, मी डोळे झांकून कशी बसूं? नाथ, उघड्या डोळ्यांनीं प्राण जात

नाहींत हो ! आपण माझें तोंड बंद केलें तर पंचप्राण डोळ्यांत एकवटून आपल्याशीं बोलूं लागतील.

वृंदावन : डोळ्यांच्या खांचा करून तुझ्या पंचप्राणांना त्यांत गाडून टाकीन ! तुझें माझें खऱ्या जिवाचें कांहींएक नातें नाहीं ! वसुंधरेला आधीं संशय येऊं नये म्हणून तिला चकविण्यासाठीं मीं तुझ्याशीं नुसतें नांवापुरतें लग्न केलें, समजलीस ? माझ्या इच्छेच्या आड आलीस तर एका क्षणांत तुझा प्राण घेऊन मोकळा होईन !

कालिंदी : माझे प्राण खुशाल घ्या ! आपल्या इच्छेपुढें त्यांची काय किंमत ? मी माझ्या सुखासाठी मुळींच बोलत नाहीं ! कोणत्या आर्य पतिव्रतेनें स्वतांच्या सुखाची कधीं आशा ठेविली आहे ? पतीच्या सुखासाठींच प्रत्येक आर्य स्त्रीचा अवतार असतो. मोठ्या आनंदानें माझे प्राण घ्या ! आपल्या मना-जोगत्या स्त्रीशीं विवाह करून पुण्यसुखाचा आजन्म उपभोग घ्या ! पण नाथ, हा पापमार्ग सोडून द्या ! एवढें अभयवचन मला द्या आणि त्याच हातांनीं माझी मान मुरगाळून टाका ! पण पतिव्रतेचा छळ करून तिचा शाप जोडून घेऊं नका ! आपल्या सुखासाठीं, आपल्या पायांजवळ, आपल्या हातांनीं, असें सौभाग्याचें मरण लाभलें तर माझ्या भाग्याला पारावार नाहीं ! साजऱ्या हातांनीं कुंकूं लुटीत मी वैकुंठाला जाईन; आपल्या नव्या संसाराचा पुण्यावतार संपवून पवित्र देहानें आपण स्वर्गांत येईपर्यंत आपल्या सहस्र-नामांची ओंवणी जपत बसेन; स्वर्गप्रवेशाच्या वेळीं अप्सरा आपल्यावर कल्पवृक्षाचीं फुलें उधळतील, त्या वेळीं चोरट्यासारखी बाजूला उभी राहून ही भाग्यशाली कालिंदी आपल्यावरून जिवाचीं फुलें ओंवाळून टाकील ! पण नाथ, या अघोर पापाची कल्पना नका हो नका करूं ! पति-पतिव्रतेला दुभागून जीवकुडींची तुटी घालूं नका ! मी पापाच्या मार्गापासून परावृत्त होईन एवढें वचन मला द्या आणि मग खुशाल त्या वचनाच्या एकेक शब्दासाठीं माझ्या प्राणाप्राणाचें मोल घ्या ! एवढीच आपल्या दासीची विनंति आहे.

वृंदावन : एका दीडदमडीच्या रां—तुझ्या प्राणांशीं माझ्या शब्दांचा मोबदला देऊन माझ्या एकाच इच्छेला तिलांजली देऊं काय ? कालिंदी, तुला अखेरचें बजावून सांगतों, कीं माझा निश्चय अढळ आहे !

कालिंदी : अशा अभद्र शब्दानें पतिव्रतेच्या नांवाची अमर्यादा करितां ?

[तव मति चळली०]

अनुचित वचनें ऐशीं । सतीतें व्यर्थ वदुनि अवगणुनि तिस
जोडितसां कां यापरि पातकराशि ॥ ध्रु० ॥ पवित्रतेच्या
मंगळधामा । पतिव्रतेच्या शुभनामा । अभद्रवचनीं विषसम
विषमा । विडंबितां कां जोडुनि या पापासीं ॥१॥

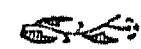
पतिराज, मी पण आपलीच अर्धांगी आहे! केतनाच्या रूपानें मीं आपल्याला अवतार दिलेला आहे! मी पण आपणांला बजावून सांगतें, कीं माझाही निश्चय आपल्याइतकाच अढळ आहे! आपल्या हातून हें पाप मी होऊं देणार नाहीं! कंठरवानें ओरडून ब्रह्मांडाला जागें करीन. अदशी महाराजांजवळ जाऊन दाद मागेन. त्यांनीं आपल्याला बंदिवासांत घातलें तरी चालेल! मोकळेपणानें अशीं पातकें करण्यापेक्षां आपण निर्दोष बंधांत राहिलां तर आपला अधःपात तरी होणार नाहीं!

वृंदावन : तुझ्या अमर्यादपणाची मजल इथपर्यंत आली आहे काय? अशा स्वच्छंद वृत्तीनें मी तुला वागूं देणार नाहीं! कंकणा, इकडे ये. [कंकण येतो.] संसारांतली सुरेल सतार मांडीवर बसवली, छातीवर ठसविली, हृदयाशीं हंसविली तरी तिच्या जिवाच्या तारा पिळून काढल्यावाचून मनासारखे सूर निघत नाहींत ते नाहींतच! कंकणा, या बेमुर्वत बायकोला पकड आणि बागेंतल्या बंगल्यांत कोंडून ठेव आणि चहूंकडे जाऊन सांग, कीं बायको बदचालीची दिसल्यामुळें वृंदावनानें तिला कोंडून ठेविली आहे!

कंकण : धनीसाहेब, अशानें—

वृंदावन : अधिक बोलू नकोस आतां; माझ्यापुढून तिला घेऊन चल! लग्नाची बेडी तुटतांना इतका खळखळाट हा व्हायचाच!

[सर्व जातात]

प्रवेश दुसरा

[स्थळ सुदामाचें घर—सुदाम प्रविष्ठ.]

सुदाम : काय नशिबाचा तारा आहे पाहा. ‘ कंकणाला आज बोलावून परीक्षा पहायला सांगावें म्हणून विचार केला तर वृंदावनांनीं त्याला कालिंदीबाई-भोंवतीं पाहरा करण्यासाठीं खुंटवून ठेविला ! आणि तेवढ्यासाठीं त्याच्या जागीं मी जाईन तेव्हां तो निघणार, असा आडवा डाव झाला ! माझ्या मनानें, परीक्षेच्या वेळीं मी पण भुयारांतून ऐकत बसलों असतों म्हणजे ठीक झालें असतें. कंकणावर भरंवसा ठेवायला तशी हरकत नाहीं म्हणा, दोस्तीच्या पोटीं तो दगलबाजी करायचा नाहीं, पण मनाला तेवढी रुखरुख राहिली ! बरें आहे; त्याला इथून परतायला जर विलंब लागला तर आपण त्याची जागा सोडून तडक इकडे निघून यावें झालें; कालिंदीबाईच्या कोठडीला कुलप ठोकलें तरी भागेल. (उघड) दामिनी, अंमळ अशी ये बघूं ! हं, बुरखा राहूं द्या तोंडावर ! (दामिनी येते.) हें पाहा, मला जरा निकडीनें जायचें आहे बाहेर, आणि त्या पंडिताकडून पोथ्या घेऊन त्याचा माणूस इतक्यांत इथें येईल; तेव्हां तूं जरा घरांतच बसून रहा. बुरखा काढूं नकोस आणि जागची हलूं नकोस ! समजलीस ?

दामिनी : बरें ! (सुदाम जातो.) (स्वगत) हा मेला बुरख्याचा नसता त्रास झाला आहे ! उद्यां त्या ईश्वरांनीं दागिने दिले तर घालायचे तरी कसे अंगावर ? मी तिकडे हट्ट घेऊन बसणार, कीं एक दिवस तरी बुरख्याशिवाय मी हिंडून येणार ! अन् इतक्या उपर नाहींच म्हटलें तर बुरख्यावरून घालीन सारे दागिने ! हंसेना कोणी ! हंसतील त्यांचे दांत दिसतील ! कोण ? किंकिणी ?

[घाईघाईनें किंकिणी येते.]

किंकिणी : दामिनी, मोठा घात झाला बाई ! कालिंदीबाईंना काल रात्रीं धरून कोंडून ठेविलें आहे धनीसाहेबांनीं; आणि कंकणांना ठेविलें आहे पाहऱ्यावर; एखाद्याशीं लग्नाचें ठरलें तर तें कसें सांगायचें म्हणून मघांशीं त्यांना विचारायला गेलें, तों कंकणांनीं मला सुद्धां बंदी केली !

दामिनी : अग असेल त्यांचें तसेंच कांहीं कारण; त्यांत तुझा कसला घात झाला एवढा ?

किंकिणी : कारण कसलें कपाळाचें ? तुझ्या घरांतलीच परवड !

दामिनी : काय ग, त्यांच्या अंगाखांद्यावरचें सारें उतरून ठेवलें असेल नाहीं वृंदावनांनीं ? बापडीवर वेळ कठीण तर खरीच !

किंकिणी : तुम्हां गरिबांना दागिन्यांची भारी हांव ! कालिंदीबाई कधीं नाहीं अशा हपापल्यावाणी करीत ! पुढें ऐक; आतां त्यांच्या सोडवणुकीचा उपाय सांग एखादा ! कोंडून ठेवलें आहे त्यांना पण कोंडमारा झाला आहे माझा ! कुण्या वेळीं कसें वागायचें हें कुणाजवळ शिकूं मी आतां ? म्हणून म्हणतें, कीं कसेंही कर आणि त्यांची सुटका करण्याचा रस्ता शोधून काढ !

दामिनी : अशा गोष्टींत मी तरी काय सांगणार बाई ?

किंकिणी : असा माझा हिरमोड नको करूं गडे ! मी एवढ्या आशेनें तुझ्याकडे आलें; तूं गरीब दासी, तुझ्या सुद्धां पायां पडतें वाटेल तर, पण कांहीं उपाय सांग !

दामिनी : माझे गुरु ते ईश्वर आहेत ना, ते बरीक सांगतील कांहीं उपाय.

किंकिणी : मग ऊठ, याच पावलीं त्यांच्याकडे जा ! इथेंच कुठेंसे राहतातना ते ?

दामिनी : (जरा थांबून) पण मला इथेंच बसून राहायला सांगून जाणें झालें आहे; तो कोणसा पोथ्या घेऊन येणार आहे. त्या वेळीं मी नव्हतें असें कळलें तर लगेच कांहींच्या कांहींच व्हायचें मेलें !

किंकिणी : मला आतां रडें कोसळायच्या बेतांत आलें आहे !

दामिनी : दम खा, आतां असें कर, तो दुसरा बुरखा पांघरून तूं बैस माझ्या जागीं; तो माणूस आला म्हणजे तेवढ्या पोथ्या घेऊन ठेव ! मी अशीच येतें. बसतेस का ?

किंकिणी : बसतें, पण तूं जा कशी आधीं ! (दामिनी जाते; किंकिणी बुरखा पांघरून बसते.) देव करो आणि हिच्या गुरूला तरी कांहीं इलाज सांपडो म्हणजे झालें ! माझा जीव कसा उडून गेला आहे अगदीं ! कालिंदीबाईशीं बोलायला मिळालें म्हणजे त्यांच्या शिकवणीनें कंकणांना सांगतें लग्न ठरल्याचें ! कंकण आपले सरळमार्गी आहेत एवढेंच, नूपुर म्हणतात तसे वाईट कांहीं

नाहींत ते! पाऊल कुणाचें वाजलें बरें? तो माणूस आला वाटतें? (कंकण येतो.) अगबाई, हे तर कंकण! हे कां इथें आले आहेत या गरीब दासीच्या घरीं? [उठून उभी राहते.]

कंकण : दामिनी, तुझा नवरा घरांत नाहीं अशी संधि साधून मी मुद्दाम आलों आहें; मला आतां वेळ नाहीं; पण थोडक्यांत सांगतों; सुंदरी, तुझ्यामुळें मी बेहोश झालों आहें; माझें तुझ्यावर अलोट प्रेम आहे!

किंकिणी : पण तुमचें किंकिणीवर प्रेम आहे ना?

कंकण : भलतेंच! मी तिच्याशीं लग्न करणार आहें!

किंकिणी : आणि प्रेम मुळींच नाहीं तिच्यावर?

कंकण : लग्नाच्या बायकोवर पुरुषाचें कधीं प्रेम ऐकलें आहे कुणीं? प्रेम असें चुलीपाशीं बसायचें नाहीं; तें वारा खात, बाहेर तरंगत फिरतें!

किंकिणी : आणि किंकिणीला हें कळलें तर?

कंकण : तिला कोण कळवायला बसलें आहे? ती थोडीच हें ऐकायला बसली आहे!

किंकिणी : (स्वगत) कालिंदीबाईनीं इतकें ऐकून मुळींच धीर धरिला नसता! (बुरखा काढून, उघड) तीच ऐकते आहे बरें हें सारें! चांगला गळा कापणार होतां माझा हो!

कंकण : तूं कशी इथें? सुदामानें मात्र माझा गळा कापला खरा! किंकिणी, खरोखर मी हें खरें बोलत नव्हतों! दामिनीची परीक्षा पाहण्यासाठीं म्हणून मीं तें सोंग आणिलें होतें.

किंकिणी : तर तर! आतां नाहीं मी फसायची! मी नाहीं तुमच्याशीं लग्न करायची कधीं! तुमचें माझ्यावर खरें प्रेमच नाहीं! मघांशीं तुम्ही मला बाई-साहेबांनाच भेटूं दिलें नाहीं!

कंकण : हें काय भलतेंच होऊन बसलें? किंकिणी, खरें खरें सांगतों, माझें तुझ्यावर प्रेम आहे; पायां पडतों; माझी परीक्षा पाहा! कसलेंही काम सांग, पाहा मी करितों कीं नाहीं तें! वाटेल तसें अवघड काम सांग! पण मला झिडकारून टाकूं नकोस! [दामिनी येते.]

किंकिणी : थांबा जरा आतां! काय झालें, दामिनी?

दामिनी : (किंकिणीस एकीकडे) ईश्वर म्हणतात, मला कालिंदीबाईची भेट घ्यायला मिळाली तर कांहीं प्रयत्न करून पाहतां येईल! पण तसें कुठलें जमायला ?

किंकिणी (कंकणास) कंकण, बोलाफुलालाच गांठ पडली अगदीं! मीं सांगितलेलें वाटेल तें काम करणार ना तुम्ही ?

कंकण : नुसतें सांगून पाहा; उगीच्च विचारूं नकोस आतां!

किंकिणी : बरें तर, ते ईश्वर म्हणतात ते साधु आहेतना, त्यांना एकदा कालिंदीबाईची भेट घेऊं द्याल का ? पाहा, नाहींतर माझें प्रेम--

कंकण : अग, तुझ्यासाठीं ईश्वरालाच काय, पण पिशाच्चाला सुद्धां सोडीन कालिंदीबाईना भेटायला! पण एका अटीवर! हें कुणाला कळतां कामा नये; आणि कालिंदीबाईना बाहेर मात्र येऊं देणार नाहीं!

किंकिणी : कांहीं हरकत नाहीं. दामिनी, चल, राहूं दे तें तुझें काम! कंकण, तुम्ही व्हा पुढें! आम्ही त्यांना घेऊन येतों तिकडे. (कंकण जातो.) दामिनी, आतां नाहीं म्हणूं नकोस; मरूं दे त्या पोथ्या! चल एकदम कशी! पण एकदम नको गडे! दुःखांत नेहमीं कालिंदीबाई अगदीं हळू पावलें टाकतात!

[वदवे न मला०]

जडताच गडे शोभते असा प्रसंग ये तदा । त्वरा रुचे न
तापदा । कुलीनतेसि ती कदा ॥ ध्रु० ॥ मंद पडत पद तरी ।
ओढ जिवा फार जरी । जडपदांहिं थोर पाहिं दाविती
विषादा ॥ १ ॥

[दोघी जातात. दुसऱ्या बाजूनें नूपुर प्रवेश करतो.]

नूपुर : (स्वगत) हा सुदाम शुद्ध गाढव आहे! एवढीं भुयारें खणतो; किल्ले रचितो, पण व्यर्थ! याच्या घरीं वाटेल त्यानें यावें! कंकण, किंकिणी आणि दामिनी यांचीं काय खलबतें झालीं कुणास कळे! आडून ऐकण्यांत हाच्च तर मोठा तोटा आहे; कधीं कधीं मुळींच ऐकूं येत नाहीं कांहीं! तसेंच, त्या गोसावड्याचें कोडें कांहीं अजून उकलत नाहीं! आतां करावी गंमत; दामिनीचा हा बुरखा घेऊन आपणच्च बसावें! तिचा एखादा चोरटा दोस्त एवढ्यांत आला तर अशी बहार उडेल! [बुरखा पांघरतो. भुयारांतून बुरख्यानिशीं सुदाम बाहेर येतो.]

नूपुर : (स्वगत) अशांत तो गोसावडाच आला तर नशीब उघडलेंच म्हणायचें !

सुदाम : (स्वगत) पुन्हा नशिबानें गल्लत केलीच ! किंकिणी मध्येंच आल्यामुळें आपल्याला तसेंच परतावें लागलें म्हणून कंकणानें सांगितलें ! (पाहून) दामिनी इमानानें बसली आहे मात्र खरी ! आतां आपणच एक डाव खेळून पाहावा ! (स्वर बदलून उघड) दामिनी, ए दामिनी !

नूपुर : (बायकी आवाजानें) कोण आलें आहे तें बुरखा घेऊन ?

सुदाम : मोठ्यानें बोलूं नकोस ! मी ईश्वर आलों आहें ठरल्याप्रमाणें !

नूपुर : ईश्वर, तुम्ही असे नेहमीं येतां; पण कोणाला दिसत तर नाहींना ?

सुदाम : (स्वगत) नेहमीं येतां ! स्त्रीजात तेवढी निमकहराम ! (उघड) कोणाच्याच कधीं दृष्टीस पडलों नाहीं अजून ! पण सुंदरी, मी आलिंगनाला अगदीं उत्सुक झालों आहें !

नूपुर : मग माझी का ना आहे ?

[दोघेही जवळ येऊन एकमेकांचे बुरखे सरकवितात.]

सुदाम : अग सटवे !

नूपुरः अरे गोसावड्या ! (दोघेही एकमेकांस पाहतात.)

सुदामः तुमची माझ्याबद्दलची कळकळ पाहून मला आनंद वाटतो ! पण हा घोटाळा झाला कसा ? दामिनी आहे कुठें ?

नूपुर : दामिनीबाई, कंकणाच्या मागें आणि किंकिणीबरोबर !

सुदाम : (स्वगत) मग कांहीं हरकत नाहीं ! कंकणानें सांगितलें तें खरें तर मग ! (उघड) चला आपण जाऊं आणि कंकणाला भेटून नीट खुलासा करून घेऊं.

नूपुर : मलाही तुम्हांला कांहीं सांगायचें आहे, चला. [दोघेही जातात.]

प्रवेश तिसरा.

[स्थळ : बागेंतील बंगला. कालिंदी व ईश्वर प्रविष्ट.]

कालिंदी : त्या वेळीं माझ्या केतनासह तिथें जायला मिळेल तर मी खात्रीनें दीनाराला वांचवीन ! जातां येईल का मला तिथें ?

ईश्वर : रात्रीं वसुंधरेच्या दिमतीला दामिनी असते; तेव्हां तिच्या ऐवजीं तुम्हांला जाऊन बसतां येण्यासारखें आहे.

कालिंदी : पण दामिनीच्याबद्दल मला आंत कसें जातां येईल ? केतनाला बरोबर कसें घेऊन जातां येईल ? शिवाय, मला तिथें त्यांनीं किंवा वसुंधराबाईनीं ओळखलें—म्हणजे आधींच ओळखलें तर कसें होईल ?

ईश्वर : कालिंदीबाई, तुमचा माझ्यावर विश्वास आहे का ?

कालिंदी : हं !

ईश्वर : मग दामिनीला दागिने मिळवून देण्याचें कबूल करून तुमच्या या खोलींत आणून ठेवितां येईल; या खोलींत आज रात्रीं एक महापुरुष प्रकट होऊन दागिन्यांचा सर्व संग्रह येथें टाकणार आहे असें तिला सांगितलें म्हणजे झालें ! सुदामाच्या आज्ञेवरून दामिनी अष्टौप्रहर बुरख्यांतच वावरते तेव्हां कोणी ओळखण्याची धास्ती नाहीं. तसेंच केतनालाही बुरख्याखालीं झांकून नेला म्हणजे झालें ! तुम्ही या बेताला अनुकूल असाल तर संध्याकाळीं दामिनीला इथें आणितों आणि तो बुरखा पांघरून तुम्ही माझ्याबरोबर चला म्हणजे झालें. किंकिणीनें सांगितलें म्हणजे मला आणि दामिनीला कंकण केव्हांही आंत सोडील ! इथून निघाल्यावर प्रहर रात्र पडेपर्यंत माझ्या आश्रमांत राहतां येईल !

कालिंदी : तुमची योजना मला मान्य आहे. हें पाहा, थोडीशी अफू मात्र आणून ठेवा !

ईश्वर : ती कशाला ?

कालिंदी : तिथें गेल्यावर केतनानें रडूं नये म्हणून त्याला अफूची बाळगोळी दिली पाहिजे ! थोडीशी गुंगी आली म्हणजे सोईचें होईल ?

ईश्वर : बरें आहे. मग मी ठरल्याप्रमाणें व्यवस्था करूं तर ?

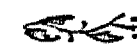
कालिंदी :देव तुम्हांला यश देईल्च असें वाटतें ! [ईश्वर जातो]

कालिंदी : (केतनाला मांडीवर घेऊन, स्वगत) बाळा केतना, माझी अघोर इच्छा कळली ना तुला ? लाडक्या, तुला माझा राग नाहीं ना आला ? का हें तुलाच विचारतें म्हणून रागावला आहेस ? एकदां हसून मला धीर दे पाहूं ! तुझ्याखेरीज मनांतलें हितगुज मी कोणाशीं बोलूं बरें ? या अफाट जगांत एवढी दीड वितीची दौलतच काय ती माझी आहे ना ? मग माझ्या जीवाच्या धन्यासाठीं ही जीवाची जहागीर देवाला वहावयाला नको का ? बाळ, सतीचें वाण घेऊन निघाल्यावर दुःखाच्या आगींत उडी टाकण्यासाठीं तुझ्या कोंवळ्या कायेची धिर्मशिळा करायला मी तयार झालें म्हणून रागावूं नकोस ! हा सतीचा खडतर मार्ग आहे ! तुझ्या पित्याच्या उद्धारासाठींच ना तुझा जन्म ? वसुंधराबाई भूपालांच्या नांवासाठीं दीनाराच्या जीवावर उदार झाल्या; मग तुझ्या वडिलांचा सर्वस्वीं अधःपात होत असतांनाही दीनाराच्या जागीं तुला उभें राहायला नको का ? तिकडच्या स्वप्नावरूनच मला ही कल्पना आठवली. शिवाय पतिहृदयाशीं माझें हृदय एकरूप करण्याची त्यांनीं मला आज्ञा केलेली आहे, म्हणूनच मी अशी पाषाणहृदय झालें आहे. बाळा, क्षमा कर ! पण—

[कान्ह रहे अपने पास०]

मार्ग दुजा नच जगांत । अतुल पातक ना तरि आतां ।
घड वित पितरा निरयपात ॥ ध्रु० ॥
थोर कुलीं जन्म ज्यास । सौख्यलेश नाहिं त्यास ।
कष्टदशा त्याला । अशिच नशिबाला ।
नातरि कुल तें विलया जात ॥ १ ॥

[पडदा पडतो.]

प्रवेश चवथा

[ईश्वर प्रवेश करितो.]

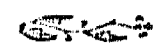
ईश्वर : (स्वगत) दामिनी अजून कशी येत नाहीं ? परमेश्वरा, या सत्कार्याच्या सिद्धीसाठीं असत्याचरण करीत आहें त्याची क्षमा कर! ज्या वैराग्यवृत्तीला परहित हाच आचारधर्म आहे तिच्या अवश्यकर्मासाठीं परब्रह्मस्वरूप सत्याचाही क्षणभर संन्यास केल्यावांचून चालणार नाहीं! कालिंदी, तुझी कल्पना माझ्या पूर्णपणें लक्षांत आली ! ती जितकी पवित्र आहे तितकीच दुःखदायक आहे! दीनाराच्या ऐवजीं केतनाचा तूं बळी देणार ? शाबास तुझ्या पतिभक्तीची ! (दामिनी येते.) ये, दामिनी, जरासा वेळ केलास. दीनाराला आणलें आहेस ना ?

दामिनी : हो ! पण त्या खोलींत आज रात्रीं तुम्ही म्हणतां तसा महापुरुष प्रगट झालाच नाहीं तर ?

ईश्वर : असें कधींच व्हायचें नाहीं ! तूं मात्र रात्रभर जागी राहा ! तो महापुरुष तुला दिसणार नाहीं; तेवढें दागिन्यांचें गांठोडें मात्र तुझ्यापुढें पडेल ! पण ही हकीकत कोणाला कळल्याबरोबर साऱ्या सोन्याची रक्षा होईल एकदम !

दामिनी : मग आज रात्रीं हा सोन्याचा दिवस खचित उगवणार म्हणतां ? पण गुरुमहाराज, पाटल्या तोडीच्या असतील का आपल्या पुरणाच्याच ?

ईश्वर : तें आतां सांगतां येणार नाहीं ! आतां वेळ घालविण्यांत अर्थ नाहीं; चल लौकर. [जातात.]

प्रवेश पांचवा

(स्थळ : तळघरांत वसुंधरा, बुरखा घेतलेली कालिंदी)

वसुंधरा : (स्वगत) मघांपासून दीनाराला एकदा जवळ घेऊन डोळे भरून,

निरखून पाहावा असें मनांत येत आहे; पण नको हा मोह! नाहीं तर माझी पवित्र निर्दयता एखादे वेळीं वितळून जाईल! (उघड) दामिनी, बाई, तूं आज अशी अगदींच कोमेजल्यासारखी कां झालीस?

कालिंदी : (रडत) बाईसाहेब, हाताखांद्यावर झेललेलें हें लेणें आज असें उतरून ठेवायचें—

[रडूं लागते.]

वसुंधरा : दामिनी, रडूं नकोस अशी! त्यांत मनाला इतकें अवघड तें काय वाटतें? होणारासारखें व्हायचें टळत नाहीं; रडणें कधींतरी नशिबीं ठेवलेलेंच असतें! मी प्रत्यक्ष याची आई, मग माझं काय व्हायला पाहिजे आतां? माझ्या गळ्याची शपथ आहे; तूं रडूं लागलीस म्हणजे माझ्या जिवांत कालवाकालव होऊं लागते; तूं मला धीर द्यायला नको का? धीरानें डोळे पूस आणि मनाचा अगदीं दगड कर! रोज दीनाराला निजविण्यासाठीं गाणें म्हणतेस तसें आजही एखादें चांगलेंसें म्हण पाहूं! आपला दीनार आज काळझोप घेणार आणि आपण चांगलें मंगल गीत म्हणायचें सोडून असें मुळूमुळू रडत बसायचें? तें अभिमन्यूचें गाणें येतें ना तुला? तेंच म्हण!

कालिंदी : मला मधलीं मधलीं कडवीं येतात; सगळें आतां आठवत नाहीं!

वसुंधरा : म्हण चुकतमाकत जेवढें येईल तेवढें! अगदीं हुंदका देऊं नकोस!

कालिंदी : (स्वगत) बाळा केतना, माझें हें अखेरचें गाणें कसेंतरी गोड करून घे. (उघड)

> " सकाळीं उठूनी धर्मांनीं काय केलें। अभिमन्यूसी बोल-
> विलें। संसप्तकीं अर्जुनासी नेलें। मग कौरवसैन्य सिद्ध
> झालें। मग द्रोणांनीं काय पण केला। धरुनीं देऊं धर्माला।
> चक्रव्यूहाची युक्ति आहे तुजला। जावें बाळा युद्धाला।
> गेला अभिमन्यू-मन्यू वीर। रणीं चक्रव्यूह केला द्रोणांनीं।
> गेला अभिमन्यू॥ "

पुढें काय बरें आहे?

वसुंधरा : पुढें धर्माला नमस्कार करून सारथ्याला रथ आणायला सांगितला. तें जाऊं देत; पुढें म्हण!

कालिंदी :

" रणीं मिसळला सूभद्रेचा सूत । सैन्य पाडिलें असंख्यात ।
शरांनीं शिरें किती उडवीत । राजे झाले भयाभीत ।
सोळा वर्षांचें वय दिसे लहान । युद्ध केलें निर्वाण ।।
गेला अभिमन्यू–म यू वीर रणीं । चक्रव्यूह केला द्रोणांनीं ।। "

पुढें मग द्रोणांनीं येऊन— [वृंदावन येतो.]

वसुंधरा : थांब जरा आतां. वृंदावन आले !

वृन्दावन : वसुंधरे, तुझा काय विचार ठरला ?

वसुंधरा : माझा विचार मीं काल्च तुम्हांला सांगितला ! कालपासून मी पुन्हां दीनाराकडे पाहिलें सुद्धां नाहीं ! भूपालांच्या वज्रदेही नांवावरून ओवाळून टाकिलेला हा उतारा काळासाठीं काढून ठेविला आहे ! भूपालाच्या नांवासाठीं मीं अपत्यस्नेहाचा संन्यास केला आहे !

वृंदावन : वसुंधरे, अजून ऐक ! हा हार काय तो माझ्या गळ्यांत घालायचा ! एवढ्यासाठीं प्रत्यक्ष पोटच्या पोराला काळाच्या तोंडांत लोटतेस ?

वसुंधरा : माझ्या पातिव्रत्यासाठीं साऱ्या जगावर, स्वर्गांतल्या तेहतीस कोटी देवांवर सुद्धां मी उदक सोडीन ! मग दीनाराची काय कथा ! पितरांच्या उद्धारा–साठींच पुत्राचा जन्म असतो ! अशा वेळीं या वीरपुत्रानें उडी टाकायची नाहीं तर काय करायचें ? वृंदावन, भूपालाच्या नांवासाठीं–वसुंधरेच्या पातिव्रत्यासाठीं–आर्यपतिव्रतांच्या पुण्यपरंपरेसाठीं–माझा दीनार अशा वीरमरणाला तयार आहे !

वृंदावन : अस्सें काय ? दामिनी, तो दिवा दूर नेऊन ठेव आणि दीनाराला इकडे आण ! [कालिंदी दिवा नेऊन ठविते.]

वृंदावन : वसुंधरे, अजून, अजून विचार कर ! सुटलेला तीर पुन्हां सांपडणार नाहीं !

वसुंधरा : वृंदावन, तुम्हांला वीरगर्जनेनें शेवटचें सांगतें, पातिव्रत्याचें रक्षण करण्यासाठीं दुःखाचे डोंगर पोटांत गिळायला मी तयार आहें ! माझ्या पातिव्रत्यापुढें मला कशाचीही किंमत नाहीं.

वृंदावन : दामिनी, आण दीनाराला इकडे ! वसुंधरे, अजून तुला थोडा वेळ

आहे !

कालिंदी : (स्वगत) देवा, या वेळीं मला धीर द्या ! बाळा केतना, आल्या प्रसंगाला तयार हो ! [केतनाला घेऊन वृंदावनाजवळ जाते.]

वृंदावन : वसुंधरे, कसला विचार करिते आहेस तूं ?

वसुंधरा : माझ्या बाबांच्या मरणकाळीं आजोबा शिवलीलामृतांतल्या रुद्राध्यायाचा पाठ करीत होते; तो अकरावा अध्याय मी आठवतें आहें !

वृंदावन : वसुंधरे, या राक्षसी हट्टानें दीनार फुकट मरत आहे ! या कट्यारीनें त्याच्या पोटांत ठाव घेतल्याबरोबर चहूंकडे रक्ताचीं कारंजीं सुरु होतील--

वसुंधरा : भूपालांचें नांव त्या कारंजांखालीं न्हाऊन पावन होऊन जाईल ! वृंदावन, या शब्दांनीं मला हिणविण्याचा का प्रयत्न करितां आहां ? का तुमच्या पुरुषार्थाला थरकांप सुटला आहे ? तुम्हांला माझें सत्त्वच पाहायचें असेल, तुमच्या कपटी कट्यारीला माझ्या दीनाराला मारण्याची लाज वाटत असेल तर मला सांगा—भूपालांची ही वीरपत्नी आपल्या हातानें दीनाराचा नाश करील !

वृंदावन : दामिनी, नीट उभी राहा ! वसुंधरे, नीट पहा, माझी लाजलेली कट्यार दीनाराच्या पोटांत तोंड खुपसून लपून बसत आहे !

[कट्यार बाहेर काढतो.]

वसुंधरा :

" अश्वशाळा गजशाळा संपूर्ण । सर्व संपत्तीसहित गृहदान ।
महानंदेनें स्नान करून । भस्म अंगीं चर्चिलें ॥ रुद्राक्ष आंगीं लेवून ।
हृदयीं चिंतिलें शिवध्यान । हर हर शिव म्हणोन । उडी निःशंक घातली ॥ "

देवा, वृंदावनांना क्षमा कर !

[वृंदावन तोंड बाजूला करून उजव्या हातानें कट्यार खुपसतो व डाव्या हातानें डोळे पुसतो.]

वसुंधरा : (स्वगत) वृंदावन डोळे का पुसताहेत ? अहाहा, देवा, असाच असाच मला धीर दे ! (उघड) दामिनी, दीनाराला पाळण्यांत नेऊन ठेव !

वृंदावन : (स्वगत) या अंधकारानें केवढा उपकार केला हा ! निर्दोष दीनाराच्या वधामुळें ही कट्यार रक्ताचे अश्रु ढाळीत आहे ते मला दिसत नाहींत आणी माझे अश्रु वसुंधरेला दिसत नाहींत ! [कट्यार ठेवतो.]

कालिंदी : (केतनाला पाळण्यांत ठेवून, स्वगत) बाळा, नीज आतां; कल्पान्तापर्यंत नीज! आकाशाची झालरमोत्यांची झूल घालून उद्यां माझ्या हातीं तुला झांकून ठेवीन!

वृंदावन : वसुंधरे, आतां यापुढें दुसरा प्रश्न! उद्यां या वेळीं असाच प्रसंग भूपालवर येणार आहे! तुझें पातिव्रत्य किंवा तुझ्या पतीचा प्राण यांपैकीं एकाचा तरी उद्यां नाश होईल! ऐकलेंस नीट? आतां तरी तुझ्या हृदयाला पाझर फुटेल ना?

वसुंधरा : माझ्या हृदयाच्या रक्ताचा पाझर दीनाराच्या हृदयांतून वाहत आहे! पाळण्यांतल्या दीनाराला माझ्या हृदयाची साक्ष विचारा!

वृंदावन : ठीक आहे! भूपालची सुद्धां प्राणनाशाला तयारी आहे का म्हणून विचारतों! स्वतःचा प्रश्न असल्यामुळें त्याचे डोळे खास उघडतील!

वसुंधरा : माझ्या पतीचें धैर्य हिमालयासारखें अढळ आहे!

वृंदावन : उन्हाळ्याच्या तापानें हिमालयाच्या सुद्धां गंगायमुना वाहूं लागतात. अचेतन सृष्टीला सुद्धां प्राणांचा मोह आवरत नाहीं! ऐन दुपारच्या उन्हाचे चटके बसूं लागतांच निर्जीव छाया सुद्धां माणसाच्या पायांचा आश्रय घेते! दामिनी, या गोष्टींपैकीं एक अक्षर बाहेर आलें तर तुझेही प्राण जातील हें लक्षांत ठेव! [जातो.]

कालिंदी : बाईसाहेब, किती तुमचें उदार हृदय! तुम्ही त्यांना शाप द्याल असें वाटलें होतें मला!

वसुंधरा : दुष्टांचें पारिपत्य करण्यापेक्षां, सज्जनांना सुख देण्याबद्दलच नेहमीं देवाजवळ भीक मागावी असें मला वाटतें! पण दामिनी, तुझें गाणें म्हण पुन्हा! तुझ्या गोड गाण्याच्या गुंगींतच माझ्या बाळाचा जीव काळझोपेंत विरून जाऊं देत!

कालिंदी : (पाळणा हलवीत) कुठवर बरें आलें होतें? हं;—

“ मग द्रोणांनीं तोडिलें धनुष्य। फोडिलें अंगींचें कवच।
मोडिला रथ केला विरथ। धावुनि आले षड्रथ ॥
दुःशासनपुत्रें गदाप्रहार केला। अभिमन्यू रणीं पडला।
पडला अभिमन्यू—मन्यू वीर रणीं। शोक बहु केला पांडवांनीं ॥ ”

वसुंधरा : नको हें रडगाणें! पांडवांनीं शोक केला असेल, मला करायचा नाहीं!

दीनाराच्या वीरमरणाला शोभण्याजोगें गाणें म्हण एखादें.

कालिंदी : (पाळणा हलवीत)

[अजि अक्रुर हा नेतो०]

निज बाळा रे गाणें गाते आई । करि आतां जो जो गाई ॥ ध्रु० ॥
तुज जन्म दिला बाळा त्यांची स्वारी । लाखांत शिपाई भारी ।
बघ गरदी ही बुरजांची तुजभवतीं । दगडाची त्यांची छाती ॥
कळिकाळाशीं झगडणार खंबीर ॥ हे तुझेच हिरवे वीर ॥
॥ चाल ॥ जीवांच्या जळल्या ज्योती ।
आकाशीं तारा होती ।
मोलाचीं माणिकमोतीं ।
त्या डोळ्यांनीं देवराय तुज पाही । करि आतां जो जो गाई ॥ १ ॥
दों दिवसांची ही दुनियेची वसती । सारखीच असती नसती ॥
तुजऐसा हा बाळ नऊ नवसाचा । हातचा किरे जायाचा ॥
ऋणानुबंधाच्यां तुटल्या आतां गांठीं ॥ मग कुठल्या भेटीगांठी ॥
॥ चाल ॥ हें देवाघरचें लेणें ।
नशिबानें देणें घेणें ।
कुणितरी कुणास्तव रडणें ।
तीं रडणारीं रडतिल धाईधाई ॥ करि आतां जो जो गाई ॥ २ ॥

[पडदा पडतो.]

अंक चवथा समाप्त

अंक पांचवा.

प्रवेश पहिला.

[सुदाम व नूपुर प्रवेश करितात.]

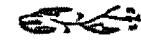
सुदाम : स्नेहधर्माला जागून तुम्ही चांगलीच चूक माझ्या पदरांत घातली म्हणायची ! दामिनी रात्रभर बाहेर होती म्हणतां ?

नूपुर : सगळी रात्रभर ! इतकेंच नाहीं पण कंकणाचेंही अंग आहे या कारस्थानांत ! माझी तर खात्री झालेली आहे, कीं कंकणाची तुमच्या घराकडे सोज्वळ दृष्टि कांहीं नाहीं ! तसाच तो गोसावी ! अगदीं खटपटींत असल्यासारखा दिसतो ! मग गुलामाचें काय खलबत आहे नकळे ! तुम्हांला हीं येणींजाणीं नीट कळत नाहींत. अहो, एरवीं कंकण तुमच्या घरीं वरच्यावर कशाला येत बसेल ? हें बघा, नवऱ्याशीं दोस्ती करणारांपैकीं पुष्कळांची नजर निराळीकडेच लागलेली असते !

सुदाम : दामिनी रात्रभर बाहेर राहिली असेल तर मोठा अनर्थापातच म्हणायचा ! आतां जातो आणि बारकाईनें चौकशी करितों ! (स्वगत) हा म्हणतो हें खरें असेल तर आतांच्या आतां कांहीं तरी युक्ति योजून दामिनी जगावेगळी केली पाहिजे. नाहींतर बिघडलेल्या बायकोच्या नवऱ्याइतका दुर्दैवी प्राणी जगांत नसतो असें म्हणतात त्याचा मलाच अनुभव यायचा कदाचित् ! [जातो.]

नूपुर : (स्वगत) आतां किंकिणीला जाऊन सांगावें, कीं कंकण दामिनीच्या नादीं लागला आहे आणि कंकणालाही देतों सांगून, कीं किंकिणीचें सुदामाशीं

सूत आहे म्हणून ! आणि हें सुद्धां कांहीं अगदींच खोटें नाहीं ! काल किंकिणी जी सुदामाच्या घरीं आली ती कांहीं दामिनीला भेटण्याला नव्हे ! एवढ्या कारणावरून त्या दोघांचें जमलेलें लग्न पुन्हा मोडून काढितां येईल अजून ! हो, असेंच करावें झालें. [जातो.]

प्रवेश दुसरा.

[स्थळ : तळघर–भूपाल प्रविष्ट.]

भूपाल : (स्वगत) पत्नीचें पातिव्रत्य आणि स्वतांचे प्राण ! या दोहोंपैकीं कोणाचा त्याग करूं ? रणांगणांत वाद्यांच्या दणदणाटानें बुद्धीची चेतना बंद झाल्यामुळें विचारमूढ आवेशस्थितींत मी कैक वेळां प्राणांवर उदार होऊन लढलों; रक्ताच्या उसळत्या लहरींचे बुद्धीला हेलकावे बसल्यामुळें तशा स्थितींत तिला विचार करण्याइतकी स्थिरता मिळत नाहीं. पण शांत रक्तानें सुखासुखाचे हिशेबी आंकडे टाकून गणितबुद्धीनें या प्राणांचा मोह सोडणें कोणाला तरी साध्य आहे का ? पातिव्रत्य कीं प्राण ? प्राणत्यागाला तयार होऊं का ? पण प्राण-हानीचे परिणाम बुद्धिगम्य आहेत ! प्राणांच्या अभावीं सचेतन देहाला प्रेतकळा येत असल्यामुळें प्राणांचें द्रव्यत्व तर्कांच्या कसोटीला पटण्यासारखें आहे ! तसें पातिव्रत्याचें आहे का ? पवित्र आर्यसंस्कारांनीं भरलेल्या वातावरणाला माझ्या विचारांचे श्वास विखारून टाकतील कीं काय, अशी भीति वाटते. पण पातिव्रत्याविरहित स्त्रीदेहाचें अस्तित्व असंभवनीयच आहे का ? नाहीं, ही केवळ संस्कारहानि आहे ! जगाच्या विशाल पृष्ठभागावर अशा राष्ट्रसंस्कृति कितीतरी आहेत, कीं ज्यांच्या पातिव्रत्याविषयींच्या कल्पना आमच्याहून शिथिल आहेत ! इतकेंच नाहीं, पण पातिव्रत्याशीं विपर्यस्त कल्पना ज्यांच्यांत प्रचलित आहेत अशींही राष्ट्रें सांपडतील ! प्राणांच्याबद्दल कल्पनेची अशी अनेकविधता आहे का ? संस्कारजन्य पातिव्रत्यासाठीं प्रत्यक्षगम्य प्राणांचा विनिमय करणें विचारवादाला सोडून आहे ? कोण या प्रश्नांचें उत्तर मला

देईल? प्राण कीं पातिव्रत्य? बुद्धीला प्रमाण मानूं, कीं हृदयाचें समाधान करूं? विचार आणि विकार यांतून कोणाला प्रधानपदावर बसवूं?

[वृंदावन येतो.]

वृंदावन : भूपाल, माझ्या प्रश्नाचें उत्तर मागावयाला मी आलों आहें!

भूपाल : थांब वृंदावन, वसुंधरेची आणि माझी भेट घालून दे! हा प्रश्न आम्हां दोघांचा आहे! तिची भेट मला घेतां येईल का?

वृंदावन : वसुंधरेची व तुझी भेट व्हायला माझी मुळीच हरकत नाहीं; पण तुमचा निर्णय मात्र मला लौकर कळला पाहिजे! ही संधि मी कालक्षेपाकरितां देत नाहीं हें लक्षांत ठेव! चल माझ्याबरोबर!

भूपाल : चल! हरहर, कोणत्याही मनुष्यावर असें चमत्कारिक संकट आलेलें नसेल! [जातात.]

प्रवेश तिसरा.

[स्थळ : सुदामाच्या घरासमोरील आंगण. पात्रें : सुदाम व दामिनी. समोर अग्निकुंड पेटत आहे.]

सुदाम : हं, हो अशी पुढें! आतां मागेंपुढें करूं नकोस!

[तिचा हात धरून ओढतो.]

दामिनी : आणखी काय करूं म्हणतां?

सुदाम : मुकाट्यानें या अग्निकुंडांत उडी टाक!

दामिनी : अगबाई, म्हणजे!

सुदाम : म्हणजे काय? आज गौरीसारखी सजून बसली आहेस आणि इतके दिवस लंकेची पार्वती होतीस; काल रात्रभर घराबाहेर राहून रामाविरहित लंकेंतली सीता झालीस. तेव्हां लंकेहून परत आलेल्या सीतेप्रमाणें तुलाहि दिव्य करावें लागेल!

दामिनी : आगींत उडी टाकून दिव्य? आणि कां म्हणून?

सुदाम : त्याचें कारण काल रात्रभर तूं परगृहीं राहिलीस; परगृहीं वास केलेल्या स्त्रीचा पुन्हा स्वीकार करण्यापूर्वीं नवऱ्यानें तिला अग्नींत दिव्य करायला लावावें असें शास्त्रवचन आहे! स्त्रीचें पातिव्रत्य जर कायम असेल तर ती तशा आगींतहि कायम राहील! नष्ट झालें असेल तर तीहि नष्ट होईल! हं, चल, टाक उडी!

दामिनी : भलतेंच कांहीं तरी. हें काय असें वेड्यासारखें करायचें? लोक काय म्हणतील याचा कांहीं विचार?

सुदाम : लोकांना काय कळतें यांत? हा साराच प्रकार अलौकिक आहे! श्रीरामचंद्रासारख्या लोकोत्तर पुरुषानें रावणाच्या घरीं सहा महिने राहिल्या-बद्दल संशय असल्यामुळें सीतादेवीसारख्या लोकोत्तर पतिव्रतेला याच लोकोत्तर मार्गानें पुन्हा घरांत घेतलें. श्रीरामचंद्राना वेड लागलें होतें का? सारी लंका त्यांची वाहवा करीत होती. लंकेंत लोक नव्हते वाटतें?

दामिनी : लंकेंत सोन्याच्या विटा असतील; इथें काय त्याचें? रामाकाळच्या गोष्टी त्या! आतां कशा खऱ्या होतील? तुम्ही राहाल बाजूला आणि माझ्या अंगाचा होईल भडका!

सुदाम : माझ्या अंगाचा भडका केलास तेव्हां नाहीं केलास हा विचार? अन् भडका झाला तर तुझें काय वाईट होणार आहे त्यांत? माझ्या हातून जळून मेलीस तर सोनें झालें! नवऱ्याच्या हातून मरण मिळावें म्हणून बायका जीव टाकीत असतात जीव! बरें, पुन्हा जिवंत निघालीस तर सोन्याहून पिवळें झालें! आपलें चौदा चौकड्यांचें राज्य आहेच; मी राजा आणि तूं राणी!

दामिनी : आग लागो तुमच्या चौदा चौकड्यांना अन् त्या राज्याला!

सुदाम : ही तर तुझी नवऱ्याबद्दल आस्था! म्हणूनच तुला एकदां आगींत लोटलें पाहिजे! चल, आटप लवकर! रामचंद्रांनीं उडी टाक म्हटल्यावर सीतामाई चघळपणानें चौकशी करीत बसल्या नाहींत. माझी आतां खात्री होत चालली आहे कीं, तूं कांहीं सीतेसारखी साध्वी नाहींस!

दामिनी : अन् तुम्ही तरी कुठें आहां रामचंद्रासारखे? सीतामाईनीं मृगाच्या कांचोळीचा हट्ट घेण्याची खोटी; रामचंद्र लागलीच धनुष्यबाण घेऊन रानोरान फिरत सुटले! आणि आज कपाळाला बाशिंग बांधल्या दिवसापासून मी

कपाळीं कटकट करतें आहें सारखी; पण तुमच्या जीवाला दिक्क नाहीं त्याची !

सुदाम : चूक केली रामानें ती ! राम गेले ऐट दाखवायला आणि इकडे रावणानें सीतेला दाखविली लंका ! रामानें ही चूक केली म्हणून लोकांनीं तिचा एवढा ग्रंथ केला. भलत्या गोष्टींत रामाप्रमाणें वागायला मला लागलें नाहीं वेड !

दामिनी : हां ! तेवढें वेड कसें लागेल तुम्हांला ? हें असें घालवेड तेव्हांच पांघराल ! बायकोला जिवंत जाळायला रामाच्या तीन हात पुढें, नि राम एकपत्नी होते म्हटलें कीं रामाचें नांव ! हें ताकापुरतें रामायण पुरे करा ! चांगली सोन्यासारखी बायको—

सुदाम : सोन्यासारखी बायको आहे म्हणूनच तिला अशी भट्टींत भाजून, तावून-सुलाखून घ्यावी लागते, म्हणजे ती चांगली कसोटीस उतरते.

दामिनी : बावनकशी सोन्याची पुतळीसुद्धां तुमच्यासारख्या फत्तराच्या कसोटीला उतरायची नाहीं !

सुदाम : हं, बरोबर ताडलेंस ! फत्तराच्या कसोटीला चांगलीशी उतरत नाहीं एवढ्यासाठीं तर या शास्त्रोक्त शेगडींत शेकून घेतली पाहिजे. चल, तुझ्या अंगावरचें हें चोरटें सोनें कसाला लाविलेंच पाहिजे. चल, टाक लौकर उडी. तुझ्या या सुवर्णभस्माखेरीज माझा हा हृद्रोग बरा व्हायचा नाहीं ! दामिनी, मी तुझा नवरा आहें. नवऱ्याची आज्ञा स्त्रीला मान्य असलीच पाहिजे ! चल टाक उडी. एक अक्षरसुद्धां बोलूं नकोस आतां !

[तिला ओढून अग्निकुंडाजवळ नेतो, कंकण येतो.]

दामिनी : धावा हो धावा ! आग—आग—

कंकण : ए पागल, सोड तिला ! त्या बापडीवर कां उगीच अशी आग पाखडतोस ? मी मघांपासून ऐकतों आहें,—मला वाटलें ही थट्टा आहे सारी म्हणून ! श्रीरामाच्या करणीची ही निव्वळ माकड-चेष्टा आहे ! आणि ती मात्र इतक्या सफाईनें करीत आहेस कीं, तशी सीतेचें दिव्य प्रत्यक्ष पाहणाऱ्या रामसेवेंतल्या जातिवंत माकडांनासुद्धां साधली नसती !

सुदाम : (एकीकडे) हं, कंकणा, बायकांच्यादेखत बेअदबी होत आहे. तोंडांतून बेजबाब काढूं नकोस ! नवऱ्याला शेरास सव्वाशेर भेटला म्हणजे बायकोजवळ त्याचें वजन चट्दिशीं कमी होतें ! सध्यां हिच्यादेखत माझी माफी माग ! मग

मी तुझी भरपाई करून देईन ! (पुन्हा दामिनाची मान धरतो.)

कंकण : बेवकूब, कसली रे तुझी माफी मागायची ? निव्वळ गाढव आहेस तूं. असली हिरकणीसारखी बायको मिळाली आहे तिचे असे हाल करतोस ? सोड तिची मान, नाहीं तर तुझी मान उतरून टाकीन !

सुदाम : बाबा, अशी हिरकणी पचविणें फार कठीण. ती खोटी असली तरीसुद्धां अशी फट्दिशीं प्राणाशीं गांठ पडायचा प्रसंग येतो !

[एका बाजूनें नूपुर व किंकिणी येतात.]

नूपुर : (एकीकडे किंकिणीस) काय सांगितलें मीं तुला ? सांपडला ना कंकण अचूक याच घरांत ? आतां जरा इथेंच थांब. सुदाम बहुतकरून याच बाबतींत त्याला बोलत आहेसें दिसतें !

कंकण : असें आहे नाहीं का ? मग किंकिणीसंबंधानें तुझी नजर साफ नाहीं अशी मला खरीखुरी खबर लागली आहे. चल, टाक उडी तूं पण या कुंडांत आणि दे करून माझी खात्री !

सुदाम : भलतेंच ! किंकिणी कांहीं अजून तुझी लग्नाची बायको झाली नाहीं; तेव्हां तुला मुळीं संशय घ्यायचाच हक्क नाहीं !

दामिनी : किंकिणी नसेल त्यांची लग्नाची बायको, पण मी आहें ना तुमची लग्नाची बायको ? मला तर आहे ना अधिकार ? माझा संशय दूर करा पाहूं आतां ! हं, घ्या उडी माझ्याबरोबर !

कंकण : पण मला अधिकार कां नाहीं ? किंकिणीशीं माझा धर्मविवाह झाला नसला तरी गांधर्वविवाह झालेला आहे ! आम्हीं दोघांनीं मनांनीं एकमेकांना वरिलेलें आहे ! तेव्हां मलाहि अधिकार आहेच ! चल, टाकतोस कीं नाहीं उडी ? या आगीच्या सोनेरी कोंदणांत या हिरकणीपेक्षां तुझ्यासारखा हिराच नीट बेताचा बसेल ! चल, टाकतोस कीं नाहीं उडी ? या गरीब गाईला छळणाऱ्या तुझ्यासारख्या कसाबाला ठिकाणावर आणण्यासाठीं देवानें माझ्यासारखे हरीचे लाल तयार केलेले असतात, समजलास ?

सुदाम : तिलाहि अधिकार नाहीं, नी तुलाहि अधिकार नाहीं. तुझा अधिकार तर अगदीं ओढून ताणून आणलेला आहे !

कंकण : हरकत नाहीं. तुलाहि तसाच अगदीं ओढून ताणून आणतों या

आगीच्या कोंदणांत! त्या गरीब गाईला छळीत होतास नाहीं का? तुलाहि आणण्यासाठीं देवानें माझ्यासारखे हरीचे लाल निर्माण केले आहेत! हं, आतां ल्टपट नाहीं उपयोगी! मी नाहीं आतां माझा शब्द पडूं देणार! मीनुद्धां रामासारखा एकवचनी आहें!

[नूपुर, किंकिणी पुढें येतात.]

नूपुर : हं, किंकिणी, हो आतां पुढें आणि पकड या एकवचनी रामाला! हा हरीचा लाल त्या हिऱ्याच्या जोडीला ठीक शोभेल! लाग आतां बोलायला! लाजूं नकोस अगदीं!

किंकिणी : मला बाई लाज वाटते असें बोलायला. कालिंदीबाई नेहमीं वृंदावनांच्या समोर लाजतात.

नूपुर : लाज नाहीं वाटत असें बोलायला? लाजूं नकोस आतां. कर हिय्या एकदां!

कंकण : हें काय कुलंगडें आहे?

किंकिणी : हें आपलें दोघांचें प्रेम! तुम्हांला या दामिनीचा आतां नाद लागला आहे तो माझ्या कानीं आला. या नूपुरांनीं मला बऱ्याच गोष्टी सांगितल्या आहेत; मला तुमचा संशय आला आहे; तेव्हां तुम्हीसुद्धां टाका उडी या आगींत! मला नाहीं हें असें खपायचें!

कंकण : चल, हो दूर; खपायचें नाहीं तर दे माझा नाद सोडून! तुझ्यासाठीं मी मरूं कीं काय? संबंध काय तुझा माझा? अजून लग्नाला नाहीं ठिकाण आणि—

सुदाम : हं, कंकणा, एकवचनी रामाचा अवतार संपला वाटतें?

किंकिणी : मी संपूं देईन तेव्हां ना! त्यांचा माझा धर्मविवाह झाला नसला तरी गांधर्वविवाह झालेला आहे. आम्हीं दोघांनीं मनांनीं एकमेकांना वरिलें आहे, तेव्हां मलाहि अधिकार आहेच.

नूपुर : अलबत; बायकापुरुषांना एकच न्याय! कंकण, व्हा पुढें आतां; तुमच्या एकाहि पूर्वजानें आगींत उडी टाकतांना मागेंपुढें पाहिलें नाहीं हें आठवतें ना?

कंकण : (स्वगत) मोठ्या बिकटीची वेळ आली आहे! आतां मागें पाऊल टाकलें तर चालण्यासारखें नाहीं! या वेळीं आपणच अवसान धरून सर्वांनाच

यांत गुंतवावें झालें! यांच्यापकीं एकांतसुद्धां आगींत उडी टाकण्याचें पाणी दिसत नाहीं! मींच ओढून चंद्रबळ आणलें म्हणजे ताबडतोब यांची तारांबळ उडेल!

नूपुर : कंकण, आतां कसला करितां विचार? किंकिणी, तूं पुन्हा लाजलीस वाटतें? धर पदर तुझ्या भावी आणि चोरट्या नवऱ्याचा!

कंकण : माझा पदर धरतेस कशाला? तुझ्या पदराशीं ह्याची गांठ दे म्हणजे झालें. या हिऱ्याच्या जोडीला हिरकणी आहे, आणि या ललाच्या जोडीला ही लाजाळू लालडी नको का? तुझी आणि या सुदामाची नजरानजर झाल्याचें माझ्याहि नजरेस आलें आहे!

किंकिणी : खोटें आहे हें! तुमची कांहीं तरी नचरचूक झाली आहे! दुसरें कोणी असेल! कोणीं सांगितलें असें?

कंकण : या नूपुरानेंच! आणि तें खोटें असलें तरी काय झालें? खऱ्या-खोट्याचा निकाल लावण्यासाठीं तर ही आगटी पेटली आहे. मुकाट्यानें हो पुढें!

नूपुर : वाः! छान चौकडा झाला आतां! (कंकण किंकिणीस ओढतो.) (स्वगत) आतां इथून अंग चोरावें; नाहीं तर हें जडावाचें काम आपल्याहि अंगावर यायचें कदाचित्! [जाऊं लागतो.]

कंकण : ए बदमाश, चाललास कुठें चोरासारखा न विचारतां?

[त्याला धरून आणतो.]

नूपुर : अरे, असें काय करतोस? कोणी जायला निघालें तर त्याला विचारूं नये "कुठें जातोस?" म्हणून! जाणाराचें काम होत नाहीं!

कंकण : पण तूं जातोसच कशाला?-मीच करतों ना तुझें काम. या कोंदणाच्या चौकांत तुझ्यासारखें झांकलें माणिक तर जरूर पाहिजे! ज्याच्या त्याच्या कानाशीं लागून तूंच तर या भानगडी केल्यास! चल तूं पण आमच्याबरोबर!

नूपुर : पण माझा काय संबंध?

सुदाम : मी सांगतों संबंध! दामिनीच्या मागें मागें हिंडतांना तुला पाहिलें आहे कीं नाहीं मीं!

कंकण : आणि किंकिणीशीं तर हजारदां बोलतांना मीं पकडलें आहे याला; या

दुहेरी पकडींतून कसा सुटणार तूं ?

नूपुर : हात्तिच्या ! हेंच ना ? मला बायकांत बोलत बसण्याची मुळीं लहानपणापासून संवय आहे ! पोरीबाळींत वाढलों मी. नाहीं मला कधीं कधीं करमत, तेव्हां बसतों बोलत कुणाशीं तरी !

सुदाम : असें काय ? घेतोस का शपथ, कीं दामिनी मला मातेसमान आहे म्हणून ?

नूपुर : आतां दामिनी मला मातेसमान आहे !

कंकण : आणि किंकिणी ?

नूपुर : किंकिणी अजून कुमारिका आहे ! तिला मातेच्या पदवीला बसविणें म्हणजे तिची कुचेष्टा केल्यासारखी होईल.

कंकण : अरे चोरा, या चेष्टा चालायच्या नाहींत आतां ! हं, चला आतां; कोण पहिल्यानें उडी टाकणार ?

नूपुर : क्रमाक्रमानें स्वारी काढावी ! प्रथम दामिनीचा मेणा, मग सुदामाची शिबंदी, नंतर किंकिणीची पालखी, भरीला हा गलेलठ्ठ हत्ती, आणि साहेबी नौबतीला मी !

दामिनी : मी नाहीं यांच्या आधीं जायची ! माझ्या माहेरीं सती जाण्याची चाल आहे ! आधीं हे, मागून मी ! मी कां उगीच थोड्यासाठीं सतीचें वाण हातचें घालवूं ?

कंकण : ठीक आहे ! हें कांहीं वावगें नाहीं.

किंकिणी : मलाहि सतीच जायचें आहे !

कंकण : छट्, आपण शिपाई माणसें ! आपलें घराणें रजपूत थाटाचें ! रजपूत जिवावर उदार झाला कीं त्याच्या बायकोनें त्याच्या डोळ्यांदेखत जोहार करावा लागतो ! मी झालोंच आहें जीव द्यायला तयार, तेव्हां माझ्यादेखत तूं जोहार कर ! राहतां राहिला नूपुर ! तुझा काय बेत आहे ?

नूपुर : खरें म्हणाल तर मला सध्यां मरतांच येत नाहीं ! कारण मीं केलें आहे सोळा सोमवारांचें व्रत ! त्याचें उद्यापन केल्याखेरीज मध्येंच कसें मरतां येईल ? शंकराचें दैवत मोठें कडक ! आधीं व्रत करूं नये, नी केलें तर मध्यें सोडूं नये !

दामिनी : नूपुरांनीं हीं आम्हां बायकांसारखीं व्रतें–उद्यापनें कुठून आणलीं ?

नूपुर : मीं आधींच सांगितलें आहे, माझें बायकांत बसणें-उठणें बरेंच असतें म्हणून !

कंकण : हें पहा, या अडचणी बस करा आतां ! तुझ्या समाप्तींत या व्रताची समाप्ति आलीच !

नूपुर : तसें असलें तरी तूर्त या दक्षिणायनांत मरायला माझी कांहीं तयारी नाहीं ! संक्रान्त उलटेपर्यंत सारीं भीष्माचार्याप्रमाणें शरपंजरीं पडून राहूं या !

दामिनी : ही संक्रान्त उलटते ती थोडी झाली का ?

नूपुर : तुम्हांला थट्टा वाटतें दामिनीबाई !

कंकण : कुठल्या जुन्यापुराण्या कहाण्या सांगत बसला आहेस ! रामकाळच्या गोष्टी ! कुणास ठाऊक खऱ्या होत्या कीं खोट्या ?

सुदाम : तसें म्हटलें तर ही आपली दिव्य करण्याची गोष्ट तर अगदींच रामकाळची ! कुणास ठाऊक खरी कीं खोटी ?

दामिनी : (स्वगत) आमच्या स्वारीचा सेतु खचल्यासारखा दिसतो ! (उघड) आतां कां कुणास ठाऊक ? सगळ्यांना ठाऊक आहे कीं ही गोष्ट खरी आहे म्हणून !

सुदाम : तेव्हां खरी असली तरी चालू अवतारांत तिचा खरेपणा कशावरून धरायचा ?अवतार बदलल्यावर मग भलत्या गोष्टींबद्दल हांकाटी करीत बसायचें कारण नाहीं ! अहो, प्रत्यक्ष रामाचीच गोष्ट घ्या ना ! त्या अवतारीं रामाचें नांव काढण्याची एखाद्या बाईची प्राज्ञा नव्हती, तेंच रामनाम आज पोरीबाळींच्या हातीं सांपडलें आहे ना ?

कंकण : आतां पुराणें बंद ! व्हा तयार सारींजणें ! सर्व एकदमच जाऊं या ! उगीच मागेंपुढें नको ! रहा एका दावणींत अशीं ! उडी टाकण्यापूर्वी म्हणण्यासाठीं मी एखादें कवित आठवून ठेवतों. [पुढें होतो.]

दामिनी : कवित कशाला हवें ? आपली रामरक्षा म्हणा झालें !

किंकिणी : रामामुळें तर सर्वांची रक्षा व्हायची पाळी आली आहे ! आतां निराळी रामरक्षा नको आहे !

कंकण : मी करतों त्याची व्यवस्था ! तुम्ही आहां ना सर्वजण तयार ?

सर्वजण : आम्ही आहोंत तयार !

नूपुर : (स्वगत) ही स्वारी जरा मुळमुळ करायला लागली आहेसें दिसतें !

सुदाम : (दामिनीस एकीकडे) माझा तुझ्याबद्दलचा संशय पार नाहींसा झाला आहे ! तुला आहे का माझ्याबद्दल संशय ? आपसांत तुटण्यासारखें आहे ! पहा, उगीच वादंग नको ! तडजोडींत गोडी असते !

दामिनी : (सुदामास एकीकडे) आतां कां ? आतां नाहीं मी तडजोडीला कबूल ! मघाशीं घर—

सुदाम : (दामिनीस एकीकडे) अग, जरा हळू बोल ! तो काळ ऐकेल ना !

कंकण : हं, आतां कोणी कुजबुज करायची नाहीं ! सुदाम, काय गडबड आहे तिकडे ?

सुदाम : कांहीं नाहीं; आमची घरगुती बाबत आहे थोडी ! कांहीं मागें निरवानिरव करण्याबद्दल तिला सांगत होतों ! जरा पसारा मोठा आहे !

कंकण : अरे, पण तीहि तुझ्याबरोबरच येणार ना वर ?

सुदाम : मला भानच नाहीं राहिलें त्याचें !

कंकण : आतां कोणी बेभान होऊं नका ! आणि खाजगी खटलीं पण काढूं नका ! अरे नूपुर, हें रे काय करतोस ?

नूपुर : बरी वेळेवर आठवण झाली ! तुम्हांला कवित पाहिजे ना ? माझ्या वडिलांनीं मरते वेळेस मला मरते वेळीं म्हणण्यासाठीं द्रौपदीचा धावा उतरून दिला आहे !

सुदाम : वडिलांनीं द्रौपदीचा धावा दिला ! त्यांचेंहि बायकांत बसणें होतें वाटतें ?

नूपुर : वर गेल्यावर त्यांनाच विचारतों बरें का हो ! आपल्या हातानें त्यांनीं धावा उतरून दिला आहे ! अक्षर असें मोत्यासारखें आहे म्हणतां ! बघायचें आहे का तुम्हांला ? डोळ्याचें पातें लवतें न लवतें तोंच घेऊन येतों घरून !

कंकण : हें तरवारीचें पातें दाखवूं का ? या हिऱ्यामाणकांच्या गर्दींत कशाला हवी तुझी वडिलार्जित मोत्यांची माळ ?

नूपुर : बरें, थोडासा म्हणून दाखवितों. ऐका तर खरें ! मला नुसतें तोंडच येतें

आहे त्याचें; कडव्याला सुरुवात होण्यापूर्वी नुसतें पालुपदच पांच सहा वेळां घोळून म्हणायचें आहे! बाकी मला गळ्यावर म्हणतां येणार नाहीं! सुरा-इतक्या उंच आवाजांत म्हणतों. प्रसंग आहे मोठा बहारीचा! पांडव लाक्षा-गृहांत असतांना द्रौपदीनें आपलें कंकण सोडलें; तेव्हां भीमाच्या अंगाची आग होऊन त्यानें लाक्षागृहाला आग लावून सर्वांची राखरांगोळी करण्याचें भय घातलें आहे! तेव्हां खड्या सुरांत द्रौपदीनें टाहो फोडला आहे कीं, धावा हो धावा, या कंकणामुळें आज सर्वांची आगींत राखरांगोळी होते आहे! धावा हो धावा! [कंकण धावून येतो.]

कंकण : आलों हा धांवून! अरे चोरा, आतां असा कांगावा करून गर्दी जमवितोस काय? भेकड, मरणाला इतका भितोस?

नूपुर : मरणाला काय भ्यायचें आहे! बोलून चालून ही धर्मशाळेची वस्ती! जन्माला आला तो मेलाच आहे! मरण हा मिथ्याभास आहे! लक्षचौऱ्या-यशींचा फेरा मारून—

कंकण : वेळ मारून न्यायची ही कुसराई आहे वाटतें? घाल पाहूं तोंडाला एकदां कुलूप!

सुदाम : त्याची किल्ली आहेच तुझ्याजवळ. दाखीव एकदां तरवार त्याला!

कंकण : (पुढें होत होत) आतां अखेरचें बजावून सांगतों कीं कोणी गडबड करूं नका! मला अजून कवित आठवलें नाहीं! (पुढें झाल्यावर स्वगत) मामला अगदीं बिघडण्याच्या बेतांत आला आहे. अजून यांच्यापैकीं कोणीच निर्वा-णीची धडपड करीत नाहीं; त्यामुळें मला माघार घेतां येत नाहीं! हां—आतां कांहीं तरी आडमाप बोलून यांना भेदरून सोडावें म्हणजे कोणी तरी हाय खाईलच. (उघड) हं, आठवलें मला एक कवित! तुम्ही सगळे ओळीनें उभे रहा आणि डोळे घ्या झांकून! मी कवित मनांत म्हणून मोठ्यानें 'कालिकामाता की जय' म्हटल्याबरोबर एकदम उड्या टाका! डोळे बिलकुल उघडूं नका! आतां तुम्हांला भीति वाटणें साहजिक आहे! कारण आगींत उडी टाकणें हें नवशिक्यांना अगदीं प्राणसंकट आहे! आगीचा सर्वांगाला चटका बसतांना कानाला दडे बसून धडड धडड असा हलकल्लोळाचा धूम-धडाका आदळून भेरीदुंदुभिरवांनीं चंडभैरव कडे कडड कडड कोसळून अखिल

ब्रह्मांडकोटींत तागडधोम तागडधोम असा तांडव तडाका सुरू होतो. समजलास का सुदाम ? भिऊं नका बाकी !

सुदाम : आलें लक्षांत ! (स्वगत) स्वारी खात्रीनें खचलेली दिसते.

कंकण : पुढें दुसऱ्या चटक्याला आग लावून धाडधाड ठिणग्या तडाडून आकाशपाताळ एकदम कडिकडाड धप्प ! नूपुर, भ्यालांत वाटतें ?

नूपुर : छट्, मेलें कोंबडें आगीला भीत नाहीं ! (स्वगत) अरे चोरा, थोबाडाच्या आखाड्यांत हे आडदांड शब्द अशा पंजाबी पवित्र्यांत उभे करून आम्हांला चीत करणार वाटतें ! मग कथ्थकाच्या नाचाचा एखादा तोड कां म्हणून दाखवीत नाहींस ? धा तिरकिट धा—

कंकण : नंतर लागलीच चंडदंड उदंड कमंडलु खंडखंड खांडोळीं भिभंड बंडाळी मंडुक पंडित शिखंडी तांडव शुंडादंड कंडु वितंडवाद—

नूपुर : कवित केलें वाटतें सुरू ?

कंकण : छेः ! हें नुसतें आगीचें वर्णन आहे ! इतक्यांत भ्यालां वाटतें ?

नूपुर : मुळींच नाहीं ! आम्ही ठाण मांडून उभे आहोंत !

सुदाम : बाकी तूंसुद्धां आमच्यासाठीं हे कष्ट घेऊं नकोस ! आमच्या भीतीची कल्पना दे सोडून आणि चल लाग म्हणायला तुझें कवित !

कंकण : हं, म्हणतों ! मला तुमच्याबद्दल फार वाईट वाटतें !

नूपुर : हं, विवेकानें मन आवरलें पाहिजे !

कंकण : बस्स ! बोलणें बंद, हालचाल बंद, डोळे बंद. आतां डोळे मिटून घेतले, कीं मग कायमची मिटण्याची वेळ आली तरी उघडायचे नाहींत. कोणीं जरा उघडझांप केली तरी मी तिकडे डोळेझांक करायचा नाहीं ! कोणीं मागें पाय घेतला ऐन वेळीं तर मुंडी छाटून टाकीन ! मिटा डोळे ! कवित म्हणायला सुरुवात करितों ! (सर्व डोळे मिटून स्तब्ध उभीं राहतात.) हं, कालिकामाता की जय ! (सर्व पाय आपटतात.)

सुदाम : आई ! आग ! आई ग !

कंकण : सुदाम, ओरडतोस कां असा ?

सुदाम : अरे बाप रे, पायाला पहिला चटका बसून पेटायला लागलों आहें म्हणून ओरडलों ! तूं नाहीं कुठें ओरडलास ?

कंकण : मी शिपाईगडी आहें ! हूं का चूं केल्यावांचून मरणाला मी तयार असायचा ! पण तो भेकड नूपुर कसा ओरडत नाहीं ?

नूपुर : मी कसा ओरडणार ? तोंडघशीं पडून मी तोंडाकडून पेटत चाललों आहें; एव्हांना जीभ जळून खाक झाली आहे ! मला कसें बोलतां व ओरडतां येणार ?

कंकण : अरे चोरा, मग हें कसें बोलतो आहेस रे ?

नूपुर : हें आंतल्या आवाजांत पडजिभेनें बोलत आहें !

[सर्व हळूहळू डोळे उघडतात.]

कंकण : फारच लांबल्यासारखी दिसते तुझी पडजीभ. डोळे उघडून बघून घेऊं द्या ! अरे हरामखोरा, तूं कां डोळे उघडलेस ?

नूपुर : आगींतून तुम्हांला माझी पडजीभ दिसते कीं नाही हें पाहण्यासाठीं !

कंकण : अस्सें काय ! सुदामा, डोळे कां उघडे ?

सुदाम : माझे डोळे मघाशींच उघडले आहेत. पण तूं आपले डोळे फाडून पाहूं लागलास तेव्हां मीं मुद्दाम डोळेझांक केली !

कंकण : (स्वगत) सारेच भ्याले आहेत; आतां जरा नेट धरला पाहिजे. (उघड) मला वाटलेंच होतें, तुम्ही असा अवसानघात कराल म्हणून ! पण माझ्याजवळ अशी लटपट चालायची नाहीं ! मिटतां कीं नाहीं डोळे पुन्हा, कीं काढूं तरवार ? आतां फिरून डोळे उघडण्यापूर्वी आधीं माझ्या तरवारीकडे पहा आणि मग डोळे उघडा ! हं, मिटा डोळे !

[पुन्हा पहिल्यासारखे उभे राहतात; ईश्वर येतो.]

ईश्वर : ए मूर्खांनो, उघडा पाहूं डोळे ! चांगले असून असे कां आंधळ्यासारखे आडरानांत शिरतां ? [सर्व डोळे उघडतात.]

नूपुर : (ईश्वराचे पाय धरून) मला पुरेपूर पश्चात्ताप झाला आहे !

ईश्वर : चला, दूर न्या हें आपलें सोंग ! सुदाम, काय म्हणावें तुम्हांला ? आज पडत्या प्रहरीं आपलें या बाबतींत खातरजमेचें बोलणें झाल्यावरसुद्धां असा प्रकार करितांना तुम्हांला लाज वाटायला हवी होती ! कंकण, इथेंच तुमच्या मर्दुमकीच्या मिरवणुकीला मोकळें मैदान मिळावें ही मोठ्या नामुष्कीची गोष्ट आहे !

कंकण : अहो, या सुदामानें, आणलें हें कड्याळ ! आमचा दिल पहिल्यापासून

धाक आहे !

ईश्वर : काय एकेक जमले पहा ! एकाला आपल्या स्त्रीचा अष्टौप्रहर संशय, तर दुसऱ्याला सारी स्त्रीजात आपल्यावर फिदा असल्याची खात्री ! आणि तिसरा साऱ्या स्त्री-पुरुषांना पाजी ठरवणार ! तुमच्यासारख्या कच्च्या कानाच्या, मळक्या मनाच्या, आणि हिडीस हृदयाच्या लोकांना उपदेश तरी कसला करायचा ! बायकांबद्दल बाकष्ळपणानें बडबडणाऱ्या बेशरम बेवकुबांना बाजाराच्या चव्हाट्यांवर चाबकाने चोपून काढलें तरच तुमची ठीक सरबराई केल्यासारखी होईल. संसाराच्या सिंहासनावर ज्या मंगलमय देवतेला बसवायची तिच्याबद्दल अमंगल अंतरंगाच्या किडक्या कल्पना बाळगून तिला एखाद्या नाठाळ जनावरासारखें वागवायचें हा केवढा अधर्म आहे ! सुदाम, तुमची खातरजमा करून देण्याचें कबूल केल्यावर हा पोरखेळ करण्याचें कारण नव्हतें !

सुदाम : अहो, हे नूपुरासारखे लोक त्याच्यावर क्षणभरसुद्धां विश्वास ठेवणार नाहींत !

ईश्वर : असल्या लोकांकडे मुळींच लक्ष देऊं नये. असल्या लोकांचीं वाटेल तीं बोलणीं ऐकायला आपली तयारी असावी हें उत्तम.

नूपुर : सुदाम, यांच्या बोलण्यांतल्या बऱ्याच गोष्टी घेण्यासारख्या आहेत म्हणे !

कंकण : किंकिणी, पाहिलेंस का एकेकाचें बोलणें किती भारदस्त असतें तें !

ईश्वर : मित्रहो, जरा कडक बोललों याची माफी करा !

कंकण : भलतेंच ! रास्त बोलायला कोणाची चोरी आहे काय ? जर कोणी तुम्हांला दोष देऊं लागला तर मला सांगा, बोल बोल म्हणतां त्याची जीभ उतरून ठेवतों !

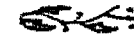
ईश्वर : ठीक आहे. सुदाम, चला. तुमच्याशीं मला पुष्कळ गोष्टी बोलायच्या आहेत !

सुदाम : मित्रहो, आपण आतां पुन्हा केव्हां तरी भेटूं ! चला.

[ईश्वराशिवाय सर्व जातात.]

ईश्वर : (स्वगत) या सुदामाला दामिनीच्याबद्दल खरी हकीकत सांगून आप-

लासा करून घेतला तर फारच चांगलें होईल; भूपालांच्या शृंगारमंदिरावर आणि तळघरावर याचा आणि कंकणाचा आळीपाळीनें पहारा असतो! कंकण किंकिणीमुळें माझ्या म्हणण्याप्रमाणें वागतोच, आणि हाहि साध्य झाला म्हणजे वाटेल त्या ठिकाणीं वाटेल तिथें प्रवेश सुगम होईल!

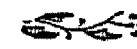

प्रवेश चवथा

[ईश्वर प्रवेश करितो]

ईश्वर : (स्वगत) दामिनी रात्रभर बाहेर राहिली आणि तिला दागिन्यांचा साज मिळाला, यामुळें संशयी सुदाम इतका खवळून जाऊन त्यानें असें अनन्वित अकांडतांडव करावें हें त्याच्या स्वभावाला साजेसेंच झालें! सर्व गोष्टींचा नीटपणें खुलासा करण्याचें अभिवचन देऊन त्याची समजूत घालतांना मला पुरेसें झालें! किंकिणीमुळें कंकण आणि या गोष्टीमुळें सुदाम आतां पूर्णपणें माझ्या कह्यांत आलेले आहेत; भूपालाच्या वाड्यावर त्या दोघांचाच आळीपाळीनें पाहरा असल्यामुळें आतां प्रसंग पडलाच तर वाड्यांत केव्हांही प्रवेश करणें अगदीं सुगम झालें आहे! आतां भूपालाला वृंदावनानें वसुंधरेच्या तळघराकडे कां नेलें त्याचा तपास करावा!

[जातो.]

प्रवेश पांचवा

[स्थळ : तळघर; वसुंधरा दीनाराच्या रिकाम्या पाळण्याला झोंके देत आहे.]

वसुंधरा :

[नीज सुखें विश्रांतिसि०]

नीज गुणी बाळ झणीं शांत यावरी।
गाउं किती कुंठित मति नीज झंडकरी ॥ १ ॥

हृदयाचा केला हा पाळणा नवा ।
बांधाया ममतेचा पाश मग हवा ।
हृत्तरंग हलवि तया करुनि मृदुरवा ।
ब्रह्मसगुण बाळरूप रमत अंतरीं ॥ १ ॥

(स्वगत) दामिनीला तें गाणें म्हणूं नकोस म्हणून मीं सांगितलें; पण माझ्या मनांत तें सारखें नाचत आहे ! त्यांतली शब्दांची शोभा नको; अर्थाकडे लक्ष लागत नाहीं; नुसतें गाणें म्हणत राहावेंसें मात्र वाटतें ! एकेकदा वाटतें, कीं हृदयांतून उचंबळून निघणाऱ्या त्या गाण्याच्या सुरांबरोबर अश्रूंचा पूर ओतून हा रिता पाळणा वत्सलरसानें तुडुंब भरून काढावा ! देवा, मी काय करूं ?

[पियाके मिलनकी०]

जिवास बसुनि हा घाय । दयाघना । घडिघडि छळित कसा
अजुनी रुजत ना । हृदय करिल हें काय ॥ ध्रु० ॥ निकटिं
न तान्हा । फुटला स्तनिं पान्हा । आतां होई निरुपाय ।
नावरे मना ॥ १ ॥

पण अशानें स्वीकारिलेल्या कठोर व्रताचा भंग होईल ! त्या गाण्यांत एवढी काय जादू आहे कुणाला ठाऊक ! अभिमन्युकुमार रणांगणीं पडले. “कृष्ण अर्जुन आले शिबिरांत ! ” त्यांना पाहतांच सगळ्यांना ब्रह्मांड कोसळल्यासारखें वाटलें ! “ राजे बसले अधोमुख. ” एवढे मोठे बळिवंत भीमसेन ! अर्जुनानें विचारल्याबरोबर बिचाऱ्याला मोठ्यानें बोलवेना. “ पुसे भीमाला बाळ कुठें गेला ? ”

[भूपाल मागें येऊन उभा राहतो.]

भूपाल : वसुंधरे, आपला बाळ कुठें गेला ?

वसुंधरा : “ हळूच सांगे बाळ रणीं पडला. ” असा प्रसंग वैऱ्यावर सुद्धां येऊं नये !

भूपाल : (मोठ्यानें) वसुंधरे, आपला दीनार कुठें आहे ?

वसुंधरा : (उठून; पाहून स्वगत) कोण ? माझे अर्जुन ! या एवढ्याच प्रसंगाला मी भीत होतें ! देवा, या वेळीं मला यमाची निष्ठुरता दे ! अश्रूंनो, आतां माझा घात करूं नका !

भूपाल : आर्ये, आपला दीनार कुठें आहे ?

वसुंधरा : नाथ, कोणाचा दीनार ? दीनार आपला नव्हता ! दीनार माझा नव्हता; दीनार तुमचा नव्हता; दीनार देवाचा होता !

भूपाल : आपल्या पहिल्या प्रीतीचा साक्षीदार—

वसुंधरा : आपल्या प्रेमाची, माझ्या उज्ज्वल शीलाची साक्ष देण्यासाठीं—तुमच्या नांवाची द्वाही फिरविण्यासाठीं देवाच्या दरबारीं निघून गेला ! आईच्या अब्रूसाठीं आपला चिमणा शिपाई लढतां लढतां गारद झाला ! संसाराच्या सारीपटांतला प्रेमाचा पहिला डाव देवगजाननाला दिला ! देवाचें देणें देवाघरीं पावतें झालें ! देवाचा आत्मस्वरूप दीनार देवाशीं एकजीव झाला ! जड जगाचा देहमात्र दीनार मेला ! आपला प्रेमस्वरूप दीनार या पाळण्यांत खेळत आहे !

भूपाल : वसुंधरे, या रिकाम्या पाळण्यांत मला दीनार कसा दिसणार ?

वसुंधरा : मग या रिकाम्या जगांत आपल्याला परमेश्वर तरी कसा दिसणार ? नाथ, असे मायावश होऊं नका ! इहलोकीं क्षणमात्र संलग्न होणें एवढाच खरा संबंध असतो !

[सावरियाने जियरा०]

क्षणैकमात्र जरि हे संलग्न जीव झाले । तुटे परी प्रसंगीं
संबंध अचिरकालें ॥ ध्रु० ॥ वसतिस्थळ एक तरी असति
दशा विविध तयां । भिन्नकार्य जीवजात भिन्नगतिहि
जगतीं या । खिन्नता न उचित विरहिं, दुर्जय जरि माया ।
फसवीत मोहजालें ॥ १ ॥

पतिव्रतेची जबाबदारी जाहीर करण्यासाठीं देवानें दीनाराला जन्माला घातलें; त्याची वेळ आल्याबरोबर आपलें कार्य आटोपून, देवाचा निरोप कळवून त्याला जावें लागलें ! जगाच्या जामदारखान्यांत एक रत्न कायमचें जमा झालें ! दीनाराच्या इथल्या वसतीपुरतें तें जोखमीचें जवाहीर देवानें आपल्या विश्वासावर टाकिलें हेंच आपलें महाभाग्य ! देवांच्या कार्यासाठीं स्वर्गांतून पाताळाकडे अमृतकुंभ नेतांना गरुडानें यमुनातटींच्या कदंबावर क्षणमात्र विसांवा घेतला आणि त्या अमृतकुंभाच्या स्पर्शमात्रानें कदंबवृक्ष अमर झाला; त्याप्रमाणें दीनाराच्या नामस्पर्शानें आपण अजरामर होऊं ! लोकांत मुलाला

आशेनें ‘ चिरंजीव ’ म्हणतात, पण आपल्या मुलानें आपल्याला खरोखरींच चिरंजीव केलें ! एवढ्यानेंच आपण धन्य झालों ! स्मरणमात्रापुरताच दीनार खराखुरा आपला ! हें भाग्य सुंदर नाहीं का ?

भूपाल : आर्ये, पुत्रशोकाच्या भ्रमानें का तूं हें बोलत आहेस ? साक्षात् काल-कन्या रात्र सुद्धां दिवसाच्या उदयकालीं आपली तेजस्वी बाळें पटापट मरतांना पाहून ढळढळा दंवाचीं आंसवें ढाळते ! आणि तुझ्या डोळ्यांतून अश्रूंचा एक बिंदु सुद्धां का पडत नाहीं ?

वसुंधरा : एवढ्यामुळेंच रात्रीला ‘ निशा ’ असें म्हणतात. नाथ, मी कां रडूं ? दीनाराचें एखाद्या रोगराईनें बरेंवाईट झालें असतें तर मात्र आपल्या मातेच्या यौवनाचा नाश करून पित्याच्या दृष्टिसुखाआड येणाऱ्या त्या क्षुद्र कीटकाचा माझ्या पोटीं जन्म झाला म्हणून धाईधाई रडत बसलें असतें. पण आतां मी कां रडूं ? दीनार क्षात्रमरणानें वीरांच्या सद्‌गतीला गेला, ऐंशी वर्षें कुजत पडून राहणारालाही दुर्मिळ यश आठ महिन्यांच्या चिमण्या आयुष्यांत मिळवून माझा बाळ हसत चालता झाला, आणि मी रडत बसूं ? नाथ, मला रडण्याचा अधिकार नाहीं ! मी कोणत्या नात्यानें रडूं ? एकदां एका अनाथ पतिव्रतेच्या लज्जारक्षणासाठीं बाबांनीं पन्नास आडदांड बेशरमांच्या हत्यारबंद टोळींत एकट्यांनीं उडी टाकून कपाळावर जखम करून घेतली ! पुढें वीरसभेंत बसतांना त्या जखमेचा वण झांकून जाऊं नये म्हणून मंदिलाचा मोत्यांचा शिरपेंच बाबा नेहमीं काढून टाकीत; नाथ, त्या वीरपुरुषाची मी वीरकन्या ! एकदा आपण शक्तिसेनाबरोबर त्यांच्या दिवाणखान्यांत बोलत असतांना एक फाटक्या कपड्यांची भिकारीण तिथें आली. आपल्याला पाहून छातीवरचा फाटका पदर नीट सांवरण्यासाठीं तिनें ओढला तोंच दुसऱ्या फाटक्या भागामुळे तिची गरीब लाज बाहेर पडली आणि हें पाहून शक्तिसेन हसले ! स्त्रीजातीच्या एवढ्याशा उपमर्दामुळें खवळून आपण शक्तिसेनासारख्या बलाढ्य सरदाराचा तिथल्या तिथें शिरच्छेद केला ! नाथ, आपणांसारख्या स्त्रीजातीच्या अभिमानी वीर-सिंहाची मी वीरपत्नी ! आठ महिन्यांच्या अल्पावधींतच माझा दीनार आईची लाज राखण्यासाठीं क्षात्रमरणानें देहाचें सार्थक करून, अलोट पुण्याई संपादून देवलोकीं गेला ! नाथ, दीनारासारख्या वीरबालाची मी

वीरमाता ! वीरकन्या, वीरपत्नी, वीरमाता,–सांगा, नाथ, सांगा–मी कोणत्या नात्यानें रडूं ? माझें जिव्हाळ्याचें जग पुत्राच्या मंगल महोत्सवानें मला हंसायला सांगत नाहीं का ? शिवाय मीं जर आंसवें गाळलीं तर त्या उदकामुळें जें देवाचें देणें होतें त्याला दानाचें रूप येईल! दीनाराला मारणारा देव आपला लागणेकरी होता, आपल्या दारचा भिक्षेकरी नव्हता ! मग दीनारासाठीं रडण्याचें काय कारण आहे बरें ? नाथ, एका दीनाराची काय कथा, पण केसागणिक दीनारांचासुद्धां आपल्या नांवासाठीं बळी देतांना मी रडलें नसतें !

भूपाल : देवि, आज तुझ्या जिभेवर ही कोणाची रसवंती नाचत आहे ? तुझ्या मातृप्रेमपूर्ण कोमल हृदयांत हा राक्षसी क्रूरपणा कुठून आला !

वसुंधरा : हा क्रूरपणा दीनाराच्या आईचा नाहीं, पण भूपालांच्या पतिव्रतेचा आहे ! हा कर्तव्याचा पवित्र क्रूरपणा आहे ! संसारधर्माच्या कर्तव्यासाठीं–अवश्य कर्मासाठीं प्रियतम सुखाचा हा संन्यास आहे ! हा सर्वस्वाचा त्याग आहे ! हा जर राक्षसी तर तुमच्या वीरधर्माच्या शौर्यालासुद्धां 'राक्षसी कसाबकरणी' म्हणावें लागेल ! ज्या कर्तव्याच्या नांवावर रणांगणांत वीरांचे बळी घेतां येतात त्याच कर्तव्यासाठीं आपल्या जिवलग जिवावरहि उदार व्हायला नको का ?

भूपाल : अहाहा ! आर्ये, देवि,

[पूर्वी अधरोष्ठात्तरि०]

पुण्यमय तव मूर्ति पहातां खनि जी केवल तेजाची ।
इंद्रहि झांकिल नेत्रिसहस्रा काय कथा मग इतरांची ।
देवी त्रिपुरेश्वरी प्रतिष्ठा करि का देहीं या साची ।
दर्शनमात्रें जाळुनि टाकी विश्वें सारीं पापाचीं ॥ १ ॥

धन्य माझें भाग्य, कीं या पवित्र देहाच्या आलिंगनानें मला माझ्या जन्मजन्मान्तरींचीं पातकें जाळून टाकितां येत आहेत ! दशार्णकलावतींच्या आलिंगनाचा चमत्कार आज मृत्युलोकाच्या पुन्हा दृष्टीस पडेल !

[तिला आलिंगन घावयास जातो.]

वसुंधरा : नाथ, क्षमा करा, मी व्रतस्थ आहें ! दीनाराच्या देहानें या अघोर व्रताचें उद्यापन झालें कीं नाहीं तें अजून मला पहायचें आहे ! देवाची

अजून माझ्यावर पूर्ण कृपा झाली नाहीं !

भूपाल : ईश्वरी इच्छेच्या महामंत्राचा पुरुष नुसता जप करितात, पण त्याचा विधि करणें मात्र आमच्या या गृहदेवतांनाच शक्य आहे ! वसुंधरे, असा कोणता परमेश्वर आहे, कीं जो तुझ्याकडे अजून कृपादृष्टीनें पाहात नाहीं ?

[वृंदावन पुढें येतो.]

वृन्दावन : भूपाल, माझ्या प्रश्नाचें उत्तर मिळायला वेळ होत आहे ! तुझे प्राण कीं वसुंधरेचें पातिव्रत्य ? कशाचा बळी देणार ? सांग !

भूपाल : वृंदावन, हे पहा माझे प्राण तुझ्या स्वाधीन आहेत !

वृंदावन : (स्वगत) शाबास मंडलेश्वर ! माझा हात धरून, मला धीर देऊन रणांगणांत नेणारा माझा सेनापती—चुकून तुला मुजरा केला असता तर—वसुंधरेच्या बापाचा निर्णय बरोबर होता. हीच मान वसुंधरेच्या हाराला योग्य आहे. (उघड) कोण, मद्यांचा विचारी भूपालच बोलतो आहे का हें ?

भूपाल : मद्यांचा पंचप्राणांचा लोभी धनी नाहीं, तर या पतिव्रतेच्या महापूजेचा अधिकारी परमेश्वर ! या क्षुद्र जीवाचा लोभ धरला तर मी या महापूजेला अपात्र ठरेन ! या देवीनें आपल्या हृदयाच्या सिंहासनावर पंचप्राणांच्या प्रभावळींत बसविल्यामुळें मला आज परमेश्वराची योग्यता आली आहे.

वृंदावन : मद्यांच्या तुझ्या बोलण्याचा तुला विसर पडला वाटतें ? प्राणांचें महत्त्व इतकें क्षुल्लक आहे का ? प्रत्यक्ष प्राणनाशाला तयार होत आहेस ?

भूपाल : त्या विचाराची आतां आठवणसुद्धां नको !

[घोर घोर गरजत०]

प्राणनाश नच परि जन्म नवा ।
या मरणें मिळवी मिरवी तेवि जन दिव्य पुण्यप्रभावा ॥ ध्रु० ॥
हतलाभाहुनि त्याग सुखाचा शतपट बरवा ॥ १ ॥

या योगिनीचा पुण्यप्रभाव काय करणार नाहीं ? वृंदावन, पतिव्रताच्या प्रभावामुळें पुरुषार्थाचा परमेश्वर जागृत होतो ! आतांच या देवतेनें काय सांगितलें ? गृहस्थधर्माच्या अवश्य कार्यासाठीं मला प्राणांचाहि त्याग करायला नको का ? शुष्क बुद्धिवादानें जग चालणार नाहीं ! भावनांच्या रसरंगांत बुद्धीचें तेज

मिसळलें तरच हृदयाचें समाधान होतें! तेजाला रसाची जोड देण्यासाठीं मानवी करामतीनें कारंजाच्या जलधारांतून दीपकिरणें खेळविलीं आहेत! बुद्धितेजाचा हृदयरसाशीं प्रीतिसंगम पाहण्याची हौस पुरविण्यासाठीं मानवी कल्पनेनें तेजोमय चंद्रकान्ताला शीतळ पाझर फोडिलेले आहेत! वृंदावन, आतां उशीर करूं नकोस! ही पहा माझी मान! उपस आपली तरवार; मात्र अशा सफाईनें हात फिरवशील कीं, माझें तुटलेलें मस्तक नेमकें वसुंधरेच्या पायाशीं जाऊन पडेल! देवि, तूं आपली पुण्यदृष्टि माझ्याकडे लाव; म्हणजे मरतांना शेवटीं डोळ्यांत एकवटलेल्या जीवाच्या तेजस्वी तारा तुटतां तुटतां तुझ्या दृष्टीच्या किरणांशीं एकरूप होतील!

वृंदावन : वसुंधरे, तुझ्या अविचारी नवऱ्याचा हा निश्चय तुला कबूल आहे का? तुझीसुद्धां या प्रकाराला संमति असेल तर मात्र परमेश्वराचें नांव घेण्याची नाटकी संधि दिल्यावांचून मी याचें मस्तक उडवून टाकीन!

वसुंधरा : (स्वगत) देवा, आतां मी काय करूं? पतीचे प्राण किंवा पतिभक्ति? बांधलेली पूजा मोडूं कीं देवाची मूर्ति फोडूं? काय करूं? देवा, सर्वसाक्षी देवा, आतां मात्र माझा धीर खचला!

भूपाल : नको, नको, पतिव्रते, या नश्वर रक्तामांसाच्या लोभानें आतां भलता विचार मनांतही आणूं नकोस! माझी एक विनंती मात्र मान्य कर! आर्ये, देवि,–नाहीं, अपरिचित शब्दानें तुला संबोधल्याबद्दल मला पुरुषजातीनें दोष दिला तरी चालेल; दश पुत्रांना जन्म देणाऱ्या पत्नीला पतीनें मातृपदानें संबोधून तिचा सत्कार करावा अशी धर्माज्ञा आहे; पण एकाच पुत्राला योग्य मरण दिल्यामुळें मी तुला त्या पदीं बसवीत आहें; अनसूयेनें पातिव्रत्याच्या पुण्याईनें ब्रह्माविष्णुमहेश्वरांना बाळरूपानें मांडीवर खेळविलें. हा पहा पुरुषार्थाचा भलता अभिमान सोडून दिला. आर्ये, माते, माते, माझ्या मस्तकावर हात ठेवून मला आनंदानें निरोप दे! (तिला वंदन करितो–वृंदावन तोंड फिरवितो.)

वसुधरा : (स्वगत) काय पाहिलें मीं हें? डोळ्यांत तरंगणारा अश्रुबिंदु लपविण्यासाठीं वृंदावनांनीं तोंड फिरविलें! खास, वृंदावनांचें अंतःकरण अजून पुरतें मेलेलें नाहीं! त्यांची ही राक्षसवृत्ति वरवरची आहे! ते माझ्याकडे

अंक सहावा

प्रवेश पहिला

[नूपुर प्रवेश करितो.]

नूपुर : (स्वगत) जित्याची खोड मेल्याशिवाय जात नाहीं म्हणतात तें कांहीं खोटें नाहीं ! या बाईच्या बाबतीचा मोह कांहीं सुटत नाहीं ! एवढ्या रात्रीं ही बाई एकटी या स्मशानांत कां जात आहे ? कांहींतरी कुलंगडें आहे खास ! बाईबरोबर बारदानही बरेंच दिसलें ! मग का जडजोखीम आहे, कीं उताराधुतारा आहे, कीं मेलेलें मूलबीलच आहे ? मोठी चुटपुट लागली आहे मनाला ! काळोख पण कसा मी म्हणतो आहे; म्हणून एकट्याला जायची छाती होत नाहीं ! त्यांतून आज अमावास्या म्हणजे भुताखेतांची पुरी चांदरात ! आज सारी भुतावळ उजळमाथ्यानें मिरवायला निघायची ! [राजा येतो.] अरे बापरे, हें कोण ? का नांव घेतल्याबरोबर भूत दत्त म्हणून पुढें उभें ? बाकी मी दत्त म्हणून उभा राहिलों तर तें नाहींसेंही होईल ! तूर्त दबा धरून बसावें हेंच उत्तम !

राजा : (स्वगत) भूपालासारख्या अगदीं निकटच्या आप्तानेंच दगलबाजी केल्या दिवसापासून मनाची जी चलबिचल उडाली आहे, तिच्यामुळें अशा रीतीनें वेषांतर करून लोकांत रात्रीं अपरात्रीं वावरण्याचा हा नवीनच हृद्रोग मला जडूं पहात आहे.

नूपुर : (स्वगत) हां, आतां आठवली युक्ति ! (उघड) अहो, रामराम !

राजा : (चपापून स्वगत) हा एवढ्या रात्रीं असा अनोळखी रामराम कुणाचा ?

नूपुर : (स्वगत) बापरे, हा तर खांबासारखा निश्चल उभा आहे ! आतां मलाच राम म्हणावा लागतो कीं काय ? (उघड) अहो, रामराम म्हटलें ना ?

राजा : (स्वगत) हा खरा जुल्माचा रामराम. (उघड) रामराम !

नूपुर : (स्वगत) भूत खास नाहीं. (उघड) कोण आहे तें ?

राजा : तुम्ही कोण आहां तेंच सांगा ना ?

नूपुर : मी गस्तवाला आहें ! हा प्रश्न माझ्या अधिकारांतला आहे ! कोण आहां तुम्ही ?

राजा : रयत !

नूपुर : रयत ! कोणाची रयत ? कुठली रयत ?

राजा : राजाची रयत ! परगांवचा आहें मी.

नूपुर : राजाची रयत ! अस्सें काय ! राजाची रयत कशाला अशा रात्रीं निघाली आहे मसणांत जायला ! अरे चोरा, संकेत बोल पाहूं ?

राजा : रस्त्यावर कसला आला आहे संकेत ? हा राजवाडा आहे का ? मी खात्रीनें सांगतों तूं गस्तवाला नाहींस ! गस्तवाला असतास तर आधीं असा दडून बसला नसतास, मग मला रामराम केला नसतास आणि अखेरीस असें वेड्यासारखें विचारलेंही नसतेंस !

नूपुर : भल्या मनुष्य, बरोबर ओळखलेंस तूं ! मी खरेंच गस्तवाला नाहीं ! मी या नगरचा राजा असून सध्यां वेषांतर करून नगरसंचारार्थ फिरत आहें. मला नेहमीं राजवाड्याची संवय म्हणून संकेत विचारला.

राजा : राजवाड्यांत तरी राजा संकेत विचारतो वाटतें ? आणि मी परगांवचा असलों तरी आपल्या महाराजांना चारसहा वेळां पाहिलें आहे.

नूपुर : वेषांतर केलें आहे ना मीं ?

राजा : वेषांतरानें फार झालें तर तरुणाला वृद्धाचें सोंग आणितां येईल; पण वृद्धाला असें तरतरीत तरुण कसें होतां येईल ? तूं राजाचें नांव चोरतो आहेस !

नूपुर : शाबास, तुला आपल्या महाराजांचा मोठा अभिमान आहे ! तुला खरें सांगायला हरकत नाहीं ! मी राजाच्या विश्वासांतला राजवल्लभ आहें.

राजा : माझा नाहीं आतां विश्वास बसत या बोलण्यावर !

नूपुर : तुझा कथावरच विश्वास बसत नाहीं तर ती बाबतच सोडून दे ! तूर्त मी तुला निराळीच गोष्ट सांगतों. कान कर तुझा इकडे पाहूं. (कानांत सांगतो.)

राजा : (स्वगत) हा म्हणतो तें खरें असेल तर जाऊन पाहिलेंच पाहिजे. (उघड) हें तरी खरें आहे का ?

नूपुर : चल प्रत्यक्षच पहा ! (दोघेही जातात.)

प्रवेश दुसरा.

[स्थळ—स्मशान; कालिंदी ' अभिमन्यु ' हें गाणें पुटपुटत कुदळीनें खळगा खणीत आहे; जवळच मुलाचें प्रेत. शेजारीं अर्धवट जळत असलेली चिता.]

कालिंदी : (थांबून) पांडव चांगले पुरुषासारखे पुरुष असून त्यांनीं अभिमन्युबाळासाठीं कां बरें असें रडावें ? अर्जुनासारख्या नामवंतानेंसुद्धां त्या वेळीं टाहो फोडला ! " अरेरे भीमा मोठा घात झाला । हिरा पदरिंचा सुटुनि पडला । पुत्रवियोगें देह विपरीत झाला । येउनी कृष्णांनींच धरिला. " प्रत्यक्ष भगवंतांच्या तोंडून अठरा अध्याय गीता ऐकूनसुद्धां अर्जुनाची ही दशा झाली, मग स्त्रीजातीच्या सुभद्रामाईनें फार आकांत केला यांत काय नवल ! " माझा सौभद्र मजवरि कां रुसला । स्तनीं माझ्या पान्हा आला । बाळ लहान रणीं कुणीं नेला । काय पाहूं उत्तरेला ! " धन्य आमच्या वसुंधराबाईची ! देखतांडोळां एवढा अनर्थ झाला पण माउलीनें डोळ्याला पाणी येऊं दिलें नाहीं ! उलट मलाच तिनें रडूं नकोस म्हणून धीर दिला ! बुरख्याबाहेरच्या दामिनीला ती आज्ञा ऐकावी लागली, पण बुरख्याच्या आंतल्या कालिंदीच्या जिवाचें मात्र आंतल्याआंत पाणी झालें. पण त्या वेळीं आंतल्याआंत गिळिलेले अश्रु—हे पहा आलेच ! देवि वसुंधरे, क्षमा कर ! आतां माझ्यानें धीर धरवत नाहीं ! नका, हे अनंतयुगसाक्षी तारांनो, या अभागिनीकडे अशा वसुंधरेच्या रागानें पाहूं नका ! तुम्ही तीनकाळच्या साक्षिणी आहां ! सत्त्वधीर हरिश्चंद्राची ताराराणी, राजबिंड्या रोहिदासाचें अशाच रात्रीच्या वेळीं सरण रचतांना,

ढळढळां रडलेली तुम्हीं पाहिली आहेना ? चिमुकल्या चिल्याला चिरतांना त्याच्या रक्ताच्या ओघांत, यतिवेषी कैलासनाथानें आज्ञा करण्याच्या आधींतरी, चांगुणेनें आपल्या अश्रूंचा ओघ मिळविल्याचें तुम्हीं ऐकलें आहेना ? झालें तर मग, मोठमोठ्या मायमाउलींना असें झालें; मग या अजाण पोरीचा अंतरंगींचा उमाळा असा उचंबळून अनावर झाला तर तिला कां वरें दोष देतां ? हृदयाचेंच पाणीपाणी झाल्यावर त्याचा उचंबळा कसा आवरणार !

[राजा व नूपुर येतात.]

राजा : (नूपुरास एकीकडे) असे एकीकडे उभे राहून या अर्धवट उजेडांत आधीं नीट पाहूं या.

कालिंदी : उगीच रडून काय होणार ? सुभद्रेची पुण्याई सबळ; तिची किंकाळी ऐकतांच, नरनारायणांनीं उठून, चंद्रज्योतीच्या उजेडांत सारें रणांगण पायां-खालीं घातलें आणि अभिमन्युबाळाला हुडकून काढिलें ! आणि इथें ही एवढी अर्धवट जळती चिता काय ती माझ्या बाळावर आपला उजेड पाडीत आहे; पण ही जीवज्योति असल्यावर त्या नुसत्या चंद्रज्योति घेऊन काय करावयाचें आहे ? हे जळत्या जीवराजा, या असहाय अबलेवर या वेळीं केवढा उपकार केलास; तिचा दुबळा आशीर्वाद तुला स्वर्गलोकापर्यंत सोबत करील.

नूपुर : (राजास एकीकडे) अहो, मला वाटतें एकदम पुढें होऊन करावा सुरू चौकशीचा मारा !

राजा : (नूपुरास एकीकडे) थांबाहो, तुम्हांला काळवेळ कांहीं कळते कीं नाहीं ?

नूपुर : (राजास एकीकडे) तुमच्यासारखा जख्खड बरोबर असल्यावर तरुणांना काळवेळेचें काय भय ! अहो राजे, तुम्हांला स्मशानवैराग्य प्राप्त झाल्या-सारखें दिसतें !

कालिंदी : झाला हा खळगा तयार ! आतां चार धोंडे जमविले पाहिजेत ! (इकडे तिकडे पाहून) अगबाई, हा शेजारींच कोरडा पडलेला चिमणासा झरा आहे वाटतें ? सरित्पतीच्या हितासाठीं धावतांना, एखाद्या नदीनें तर आपलें हें अर्भक कडेवरून टाकलें नसेलना ? अहाहा, या स्मशानांतलें हें बालनिर्झराचें प्रेत माझ्या बाळाला अक्षयींची खाशी सोबत करील ! बाळा केतना, हा पाहिलास तुझा नवा खेळगडी ! अगबाई, माझ्या राजसानें असें तोंड कां वरें

वाईट केलें ? जिवंत झऱ्याची सोबत पाहिजे वाटतें माझ्या लबाडाला ? हो, हसला गुलाम ! केतना, असें करायला अवघड का आहे ? अंतरंगीं तळमळणाऱ्या माझ्या अश्रूंच्या ओघानें या इवल्याशा झऱ्याला कायमचा अलोट पूर आणीन ! पण या निर्झराला अक्षयजीवन देण्यासाठीं, हृदय फोडून माझ्या अखंड अश्रूंचा झरा मी आटवूं लागलें तर माझ्या करुण किंकाळीनें आकाश फाटून त्यांतून अमृताची झरणी लागेल, तिच्या स्पर्शानें तुझी कोंवळी काया पुन्हा थै थै नाचूं लागेल आणि असें झालें म्हणजे पुत्रदेवा, माझी पतिदेवतेची पूजा मोडेल ! देवाला वाहिलेलें फूल पुन्हा वेलीच्या अंगीं लागत नाहीं. या पहा, या स्मशानलतिका तुझ्याभोंवतीं उभ्या आहेत, यांनाच विचार. अनोळखी प्रेताच्या राखेवर केलेली फुलांची पांखरण त्या कधीं परत घेतात का ? अशानें हातीं येत चाललेला पुण्यप्रभाव ढासळणार नाहीं का ? (मोठ्यानें) अहाहा, हे स्मशानांतल्या वेलींनो, धन्य तुमच्या परोपकाराची ! मागें राहिलेल्या आर्तांचे निराश विरहाचे कडू श्वास मृतांच्या रक्षेभोंवतीं घुटमळूं लागले म्हणजे तुमच्या फुलल्या सुगंधी श्वासांनीं तुम्ही त्यांना मधुर करितां; विझालेल्या चितेंतून तळमळणाऱ्या आगीची अखेरची धग पसरूं लागली म्हणजे तुमच्या मकरंदाच्या जिवंत रसवंतीनें तिला निववून, रक्षेंतल्या रूक्ष जीवितांत तुम्ही जिव्हाळ्याचा ओलावा आणतां ! वनदेवीच्या मुलींनो, माझ्या हृदयींचें राजसरूप बालदैवत मीं आतां तुमच्याच ओटींत निरविलें आहे ! या अभागिनीची आठवण ठेवून या अनाथ देहाची मायममतेनें जोपासना करा ! इथून पुढें तुम्हीच त्याला माझ्या जागीं व्हा एवढीच तुमच्याजवळ याचना आहे !

राजा : (स्वगत) अहाहा, हा करुणविलाप ऐकून या वेली खचित फुलांचे अश्रु ढाळीत असतील ! हरहर, काय बापडीवर प्रसंग कोसळला आहे ! माझ्या राजकर्तृत्वाला शतधा धिक्कार असो !

नूपुर : (एकीकडे राजास) कायहो, आतां तरी व्हायचें का पुढें ? बघा, हातचें सावज निसटतें आहे. एकदा तिनें मुद्देमाल जमिनींत गाडून नापत्ता केला म्हणजे शाबिती करणें थोडें आटाआटीचें होईल ! चला, मी होतों पुन्हा गस्तवाला आणि देऊं या धोशा उडवून झालें !

राजा : (एकीकडे नूपुरास) आपल्या महाराजांच्या अमदानींत असा अंधार चालयचा नाहीं ! त्यांची कदर जरा ध्यानांत घ्या !

नूपुर : (एकीकडे राजास) महाराज गेले मसणांत ! या स्मशानांतल्या अंधारांत आपला अंधार सहज झांकून जाईल. तुम्हांला वाटत असेल त्यांचा बाऊ. मला महाराजांची मुळींच दरकार वाटत नाहीं ! एकदा तर बोलबोल म्हणत महाराजांना मीं असें खड्डयांत घातलें होतें म्हणतां ! उगीच महाराजांच्या ऐकीव गोष्टी नका सांगूं मला !

राजा : (एकीकडे नूपुरास) जरा कृपा करून तुमचें तोंड बंद ठेवा आतां !

कालिंदी : आतां उगीच वेळ वाढवून काय उपयोग ? बाळा केतना, चल, हो तयार आतां ! तुमचाआमचा ऋणानुबंध सरता झाला ! कुठें आहेस तूं ? (प्रेत उचलते.) अहाहा, ' बाळ धरणीवरी लोळे । चाचरे केश रक्तानें भरले ।। " (त्याचें चुंबन घेते.) " धरी पोटाशीं चुंबन दे त्याला । वदनचंद्र धुळीनें भरला । शिरिं पाहे तो गदेचा टोला । (स्फुंदत) गहिंवर देवाला आला । " देवा ! सुभद्रामाईच्या अभिमन्यूला पाहून तुम्हांला गहिंवर आला, आणि मज अभागिनीच्या अनाथ बाळाला पाहून मात्र तुम्हांला कांहींच का वाटत नाहीं ! देवा, असा पक्षपात तुमच्या ठायीं कां बरें असावा ? रणांगणीं पडलेल्या अभिमन्युबाळानें कृष्णनामाचा मंजुळ पाठ चालविला होता आणि माझें बाळ तुमचें नांव घेत नाहीं म्हणून का त्याच्यावर इतका राग ? पण सर्वसाक्षी देवा, माझ्या राजसाला कांहींतरी कळतें आहे का ? अभिमन्युकुमार सोळा वर्षांचे होते अणि माझें बाळ सोळा महिन्यांचें सुद्धां नाहीं ! स्तनपान करायलासुद्धां त्याला अजून शिकवावें लागतें ! देवा, क्षमा करा, पण तुम्ही निष्ठुर आहां; निर्दय आहां; अगदीं माझ्या पतिराजांसारखे निर्दय निष्ठुर–अगबाई, काय हें बोलतें मी ? त्यांची निंदा आणि देवाची निंदा ! देवानारायणा, क्षमा कर, क्षमा कर. दुःखानें भांबावलेल्या या वेड्या पोरीला क्षमा कर ! तुझ्याकडे तरी काय दोष ? माझें भोक्तृत्व असेल तें भोगल्याखेरीज सुटका नाहीं ! पूर्वजन्मींचीं पापें या जन्मीं दुःखांच्या रूपानें छळल्याखेरीज कशीं राहतील ? ऊठ कालिंदी, ऊठ ! हें कठीण काम कसेंतरी आटोपलेंच पाहिजे !

[हमारे नमी आज०]

अभागी जिवा शोक आतां पुरे हा ॥ ध्रु० ॥ नशिबीं आलें ।
त्यापरि झालें । मन कां वृथा हें मनाशीं झुरे ॥ १ ॥
रडणें हसणें । एकच जाणे । नातें न आतां जगाशीं उरे ॥ २ ॥

बाळा केतना, यापुढें या मातीच्या पाळण्यांतच तुला निजावें लागणार! नको, आतां अखेरच्या वेळीं असा रागावून पाहूं नकोस! मी आनंदानें का तुला माझ्या हातानें या खांचेंत लोटीत आहें? हे वनदेवींनों, हे गगनदेवतांनों, तुमच्या फुलांच्या आणि ताऱ्यांच्या डोळ्यांनीं तुम्ही सर्वकांहीं पाहात आहां, –तुम्ही साक्षी आहांत, कीं माझ्या पतिदेवतेच्या उद्धारासाठींच मी हें अघोर कर्म करीत आहें! आई, आकाशांतून माझ्याकडे पाहून रागावूं नकोस! तुझ्याकडून शिकलेला मायममतेचा धडा मी विसरलें नाहीं; पण पतिव्रतेच्या निर्दयपणानें मातृप्रेमाला असें खाईत लोटावें लागत आहे त्याला मी तरी काय करूं? बाळा केतना, माझ्या मातृप्रेमाबद्दल तुला संशय येत असेल, तर देवाच्या घरीं जाऊन तुझ्या वडिलांना सद्बुद्धि देण्यासाठीं त्याच्या पायांजवळ आळा घेऊन बैस आणि मग पुन्हा या अभागिनीच्या उदरीं जन्म घे म्हणजे माझें प्रेम किती अखंड आहे याची तुला साक्ष पटवून देईन! पण हो, स्वर्गांतल्या अमृतस्नानानें ही गालबोटाची खूण मात्र धुऊन टाकूं नकोस हं! (त्याच्या गालावर डोळ्यांतल्या काजळाचें गालबोट ओढते.) असा या खुणेसकट माझ्या पोटीं ये म्हणजे तुझ्या पुढच्या अवताराची मला ओळख पटेल! पण तुझ्या जन्मदात्यांची सेवा तुझ्या हातून होईपर्यंत मात्र या खांचेंत असाच पडून रहा! (त्याला खांचेंत ठेवते.) तुझें पुनर्दर्शन होईपर्यंत, माझ्या हृदयाच्या पायघड्या पसरून त्यांवर वठविलेल्या तुझ्या देवपावलांची मी अष्टौप्रहर मानसपूजा करीत राहीन! झालें, आतां हा दगड घ्यावा आणखी—(खांचेंत दगड टाकणार तोंच मोठ्यानें ओरडून दगड खालीं टाकते.) अगबाई, काय करितें हें मी? माझ्या केतनाच्या कोमल देहावर हा कठीण धोंडा टाकून—! देवारे देवा! काय हा प्रसंग आणिलास माझ्यावर? प्रत्यक्ष आईच्या हातांनीं बाळाच्या देहावर दगड टाकायचा!

नूपुर : (एकीकडे राजास) अहो महाराज, आतां तरी होणार का पुढें? मूल

मेल्याबद्दलचा दाखला मागण्यापासून सुरुवात करूं म्हणजे झालें !

राजा : (नूपुरास एकीकडे) आणि मेलेलें मूल पुढें आहे तें ?

नूपुर : (एकीकडे राजास) तुम्हांला चौकशीचे पांचपेंच कळत नाहींत ! अहो, दाखला नसला म्हणजे नुसत्या मुडद्यावरूनच मनुष्य मेल्याची खात्री करून घेऊन भागत नाहीं ! दप्तरीं दाखला हा पाहिजेच ! चलतां ना पुढें ? नाहींतर मी होतों पुढें एकटाच !

राजा : (नूपुरास एकीकडे) माझ्या कमरेला तलवार आहे हें लक्षांत आहेना ?

नूपुर : (राजास एकीकडे) स्मशानवैराग्य मावळून आतां तुमच्यांत स्मशानांतल्या एखाद्या समंधाचा संचार झाल्यासारखा वाटतो ! थांबा, हेंही वारें जाऊं द्या जरा.

कालिंदी : रजनि, आपले चिमुकले डोळे झांकून घे; नाहींतर माझें हें अघोर-कर्म पाहून हे तुझे तेजस्वी डोळे भीतीनें काळवंडून काळेठिक्कर पडतील आणि मग या अमावास्येच्या काळोखांत, स्वर्गाच्या मार्गावर माझ्या बाळाला वाट दाखविण्यासाठीं एकही अक्षयदीप रहाणार नाहीं ! सांग, माते रजनि, जगाच्या आरंभापासून तूं आपल्या सर्वसाक्षी डोळ्यांनीं भूलोकावरचे सारे खेळ पाहत आहेस; पण आईनें मुलाच्या अंगावर दगड टाकण्यासारख्या देखाव्याचा भयानक खेळ तूं कधीं पाहिला आहेस का ? सांगा, स्मशानलतिकांनो, तुम्हीं या स्मशानांत लक्षावधि हृदयभेदक प्रकार पाहिले असतील, पण माझ्या पुण्यप्रभावासारखा देखावा पूर्वी कधीं पाहिला होता का ? पण हें मी तुम्हांला काय विचारितें ? तुम्ही जितक्या नाजूक आहां तितक्याच धीराच्या आहां ! प्रत्यहीं कोमेजून पडलेल्या फुलांच्या—मरून पडलेल्या तुमच्या मुलांच्या नाजूक निर्माल्यप्रेतांवर पिवळ्या पानांची समाधि बांधून आणि आपल्या अंगाची सांवली करून केवळ ईश्वरी इच्छेखातर तुम्ही समाधानाचे सुगंधी श्वास पसरीत सुखानें आयुष्य कंठितां ! तुमच्या पुण्यप्रभावापुढें माझी काय कथा ! द्या, वनदेवींनो, तुमचें तें फुलांचें नाजूक धैर्य घटकाभर मला द्या ! बाळा केतना, अखेरवेळ आली बरें !

[सबसे रामभजन०]

निरोप द्यावा आतां । बाळा । टाकुनि जाते माता ॥ ध्रु० ॥

माझें माझें म्हणुनि आजवर जें लेणें ल्यालें ।
बाळ गुणाचें हाय कुणाचें आज परी तें झालें ॥ १ ॥
हे तारांनो, उचंबळूं द्या करुणारसरंगा ।
अखंड वाहो नवतेजाच्या पुण्याईची गंगा ॥ २ ॥
घटकेचा संसार संपला, लटका ठावठिकाणा ।
वनदेवींनो, पदरीं घ्या हा माझा राजसराणा ॥ ३ ॥
अनाथ दुबळा देह पडे हा, आई नाहीं त्याला ।
फुलल्या फुलवंतींची यावर मायापांखर घाला ॥ ४ ॥
भुतें जागतां उठतां दचकुनि हृदयींचा हा ठेवा ।
काळ्या रातीं जित्या फुलांचा खडा पहारा ठेवा ॥ ५ ॥
कळतें तुम्हां सारें कांहीं, अहां फुलांच्या माता ।
लोभ असूं द्या इथून पुढतीं, बोलत नाहीं आतां ॥ ६ ॥

राजा : (एकीकडे नूपुरास) चला आतां पुढें.

कालिंदी : आला आतां मला पुरता धीर! बाळा केतना, या दगडाची भीति मुळींसुद्धां धरूं नकोस! हा जरी दगड असला तरी स्मशानांतला दगड आहे! आजवरच्या इथल्या करुणालपांनीं याचें अंतःकरण फुलापेक्षांही मृदु झालें असेल! आणि अजूनही याच्यांत कठीणपणा असलाच, तरी दररोज माझ्या अश्रूंच्या अभिषेकाचें सिंचन करून या फत्तरालाही फुलें आणीन आणि त्या फुलांनीं—माझ्या बाळाच्या जिवाभावाच्या फुलांनीं—परमेश्वराची पूजा करून त्याच्याकडून तुझ्या वडिलांचा पापापासून उद्धार करीन! बाळा केतना, हो आतां सावध! (दगड उचलून टाकणार तोंच राजा मागें येऊन हात धरितो.)

कालिंदी : कोण माझा हात धरीत आहे? माझ्या पवित्र धाडसाच्या आड येऊं नका; कोण आहे तें—ईश्वर?

राजा : नाहीं. ईश्वराचा पृथ्वीवरचा प्रतिनिधि! बाई, माझ्याकडे नीट पहा; मी या शहरचा राजा तुझ्या साहाय्यासाठीं आलों आहें! ऊठ.

कालिंदी : (स्वगत) अगबाई, खरेंच, महाराजच हे!

राजा : बाई, भिऊं नकोस! तुझें नांव काय?

कालिंदी : माझें नांव कालिंदी; मी—

राजा : मुली, लाजूं नकोस, प्रसंगाला तोंड हें दिलेंच पाहिजे! काय तुझ्य नवऱ्याचें नांव ?

कालिंदी : वृंदावन.

राजा : काय, वृंदावनाची कालिंदी तूं ? मग तुझ्यावर हें संकट कसें आलें ?

कालिंदी : तें सांगायला फार वेळ लागेल. पण महाराज, माझ्या या संकटांत मला साहाय्य करण्यापेक्षां, माझ्यावरच्या दुसऱ्या मोठ्या संकटाचें निवारण करा !

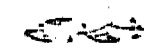
राजा : दुसरें कोणतें संकट ?

कालिंदी : माझे पति एका पतिव्रतेचा–वसुंधरेचा, मंडलेश्वरांच्या वसुंधरेचा छळ करीत आहेत; म्हणून महाराजांनीं आधीं तिची सुटका, आणि माझ्या पतींची पापापासून सुटका केली तर माझ्यावर अगणित उपकार होतील.

राजा : चल, आतांच्या आतां माझ्याबरोबर चल. वाटेनें मला आपली सर्व हकीकत सांग. अहो, तुमचें नांव काय ?

नूपुर : माझें नांव नूपुर ! महाराज, माझा अपराध इतका मोठा आहे, कीं मला या खड्ड्यांतच जिवंत गाडला तरी–

राजा : तें राहूं द्या ! नूपुर, हें मूल घेऊन चौकीवर चला आणि पुढें मी सांगतों त्याप्रमाणें व्यवस्था करा ! कालिंदी, चल ! [सर्व जातात.]

प्रवेश तिसरा

[कंकण प्रवेश करितो.]

कंकण : (स्वगत) त्या हरामखोर नूपुराला किंकिणीबरोबर हिंडतांना एवढ्यांत पाहिलें तर खरें ! आतां इथेंच दबा धरून बसावें आणि गनीम आला कीं घालावा छापा. तसेंच किंकिणीच्या मर्जीची जिकीर करण्यांत आतां कांहीं हशील नाहीं. आज तिला धरावें तलवारीच्या धारेवर ! ही मनधरणी बस झाली. इतकी तकलीफ घेतली असती तर राजाची राणीसुद्धां घरीं चालत आली

असतां. आलाच तो बद्माष ! [नूपुर व किंकिणी येतात.]

नूपुर : किंकिणी, काय सांगूं, आज मला कळलेल्या गोष्टी तुला जर रसाळपणानें सांगत बसलों तर आपला सारा जन्म सुखांत जाईल.

कंकण : (मागाहून येऊन) एवढ्या रात्रीं तिला कोठें घेऊन चाललास रे ?

नूपुर : (तिरस्कारानें) महाराजांनीं हिला आपल्यापर्यंत घेऊन यायला मला सांगितलेलें आहे. आतां मला राजाज्ञेचा आधार आहे.

कंकण : आतां राजाज्ञा राहील बाजूला आणि देवाज्ञा मात्र होईल तुला ! राहूं दे तिला इथें. मी घेऊन येईन तिला महाराजांकडे. किंकिणी, थांब तूं. हं, नूपुर, आपल्या वाटेल लाग ! पण थांब, हा हार कशाला आणला होतास ? आणि इकडे तो हार ! तुझ्या हारानें किंकिणीशीं लग्न लावतों. शत्रूच्या लुटीवरच गुजारा करणें हा खरा लष्करी पेशा आहे.

नूपुर : असा आडदांडपणा प्रेमशास्त्राला संमत नाहीं.

कंकण : चल, जा ! तुझें प्रेमशास्त्र आतां कत्तल झालें ! चल, निघ इथून आधीं.

[नूपुर जातो.]

किंकिणी : कंकण, हें काय मांडिलें आहे तुम्हीं ?

कंकण : हं, जो लष्करी कायदा नूपुराला, तोच तुला पण ! आतां युद्धकांडाला सुरुवात झाली आहे. हा बघ हार आणि ही बघ तरवार ! हा माझ्या गळ्यांत घाल, नाहींतर ही तरवार तुझ्या गळ्यांत पडेल !

किंकिणी : आणि माझें प्रेम जर तुमच्यावर नसेल तर ?

कंकण : आतां मला प्रेम नको आहे, तूं पाहिजे आहेस ! हें बघ प्रेम करायला लावतों. (तरवार उगारून) प्रेम करतेस कीं उडवूं गर्दन ? आहे कीं नाहीं प्रेम ?

किंकिणी : कंकण, किती सरळ स्वभाव तुमचा ? तुम्हांला छळलें त्याची क्षमा करा. माझें तुमच्यावर पहिल्यापासून प्रेम आहे ! आणा तो हार. कालिंदीबाईच्या बागण्याची शपथ घेऊन हा हार तुमच्या गळ्यांत घालितें.

[त्याच्या गळ्यांत हार घालते.]

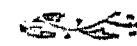
कंकण : कालिकामाताकी जय !

किंकिणी : (स्वगत) आतां शेवटीं गर्हिवरून क्षमा मागावी झालें. (उघड) कंकण, प्राणनाथ, मला क्षमा करा.

[भले आये कुंवर तोरे०]

घडे नाथा प्रमाद जरी आतां क्षमाच तरी हो तया । झुरे देह म्हणुनियां ।
नुरे धीरच हृदया । हा जीव शरण चरणिं या ।
भ्रमुनियां । दमुनियां । श्रमुनियां ।। ध्रु० ।।
हा सतत असो प्रेमभर असा । शुभ आनंदलाभ तसा हा ।
दासी सदाची करी याचना । प्राण पहा वाही ।
अचल करुनि मति पदिं सदया । तरिं दया । करुनियां ।। १ ।।

[जातात.]

प्रवेश चवथा.

[स्थळ : भूपालाचें शृंगारमंदिर. वसुंधरा उभी आहे. वृंदावन प्रवेश करितो.]

वृंदावन : (स्वगत) या वेळेला राक्षसवेळा असें म्हणतात ! अजूनपर्यंत आली नसेल तर निदान आज तरी मी या रात्रीच्या नांवाला सार्थकता आणणार !

वसुंधरा : (स्वगत) देवाधिदेवा, आतां माझी लाज–माझी तरी कसची, देवा, तुझी लाज तुलाच ! या वेळीं माझ्या हांकेला जागला नाहींस, तर अनाथ-नाथा, तुझ्या ब्रीदाला बोल लागून तुझ्या कपाळीं कायमचा कलंक राहील ! नारायणा, द्रौपदीसाठीं जसे धावत आलां तसेच या वेळीं माझ्यासाठीं धावत या ! तुझ्या नांवाच्या तारणावरच या वेळीं माझ्या पतीचे प्राण राखण्यासाठीं मी या संकटांत येऊन पडलें आहे.

वृंदावन : वसुंधरे, या राक्षसवेळीं दिव्य तेजालासुद्धां राक्षसी रंग चढून बाहेर काळोखाचें ब्रह्मांड पसरलें आहे ! अंतरिक्षाच्या उदरांत चहूंकडे काळोखाच्या काळ्यानिळ्या राई माजून त्यांच्यावर धुरक्या ढगांची पालवी पसरल्यामुळें विश्ववनाच्या माथ्यावरचीं तारापुष्पें, पृथ्वीतलावरच्या प्रवाश्याच्या नजरेच्या टापूबाहेर गेलीं आहेत ! तुझ्या अघोर दिव्यव्रताचें हें उद्यापन उरकून घेण्याला अमावास्येच्या मध्यरात्रीसारखी पर्वणी पाहिजेच होती नाहीं ?

वसुंधरा : वृंदावन, अजून तुमचा अघोर निश्चय कायम आहे का ? मला मोठी आशा होती, कीं इतका वेळ तुम्ही आलां नाहीं तेव्हां भर उलटून रात्र निवळत चालल्यामुळें तुमचें मनही निवळलें असेल !

वृंदावन : वसु, बाहेर पडलेल्या अंधकाराची तुला कल्पना असती तर ही वेडगळ कल्पना तुला आठवलीच नसती. वरून मेघांच्या पावलाखालीं दडपून गेल्यामुळें आजरात्रीच्या काळोखाचा गोठून काळा खडक होण्याइतकी त्याची अंतराळांत दाटणी झाली आहे. अशा काळोखावर सारखी नजर ठरवून माझ्या शरीराच्या अणुरेणूंशीं मीं त्याची इतकी एकजीव मिळणी करून घेतली आहे, कीं इच्छेच्या एकाग्रतेनें तुझ्याकडे सारखा पाहूं लागलों तर माझ्या डोळ्यांतून निघणाऱ्या काळ्या किरणांनीं तुझें सुंदर शरीर काळवंडून तुझ्या पातिव्रत्याचा नाश होण्यापूर्वीच तूं काळी ठिक्कर पडशील ! काळोखाचा रस गिळून अशी तामसी तपश्चर्या करितांना तारांच्या तेजोदर्शनानें माझ्या कृष्णसमाधीचा भंग होऊं नये म्हणून मीं एकदासुद्धां वर पाहिलें नाहीं ! पूर्वरात्रीच्या या अपूर्व तपोबळानें माझ्या निश्चयाला एकवृत्तीची बळकटी मिळाली आहे ! आतां माझ्या मनांत बदल होण्याचें नांवही काढूं नकोस ! पण वसुंधरे, काल हेक्यानें आपल्या पोटच्या पोराचा बळी देऊन आज अखेरीस अशा रीतीनें इथें येणाऱ्या तुझ्या मनांत मात्र बदल झाला आहे खरा. नवऱ्याचा बळी देतांना तुझा हेका लटपटला वाटतें ?

वसुंधरा : नाहीं, वृंदावन, आज मी माझ्या ईश्वराचा बळी देण्याकरितां आलें आहे !

वृंदावन : मी नाहीं समजलों तुझ्या म्हणण्याचा अर्थ ?

वसुंधरा : वृंदावन, माझा परमेश्वरावर पूर्ण भरंवसा आहे; त्याच्या सर्वसाक्षी शक्तीवर विश्वास ठेवूनच मीं या घरांत पाऊल टाकलें आहे. आज माझ्या साह्याला ईश्वर धावून आला नाहीं तर माझ्या अंतःकरणांतल्या ईश्वराबद्दलच्या साऱ्या कल्पना जाळून पोळून टाकीन.

वृंदावन : एकूण आज तूं ईश्वराचा अंत पाहणार तर ?

वसुंधरा : असेंच का म्हणाना ! वृंदावन, परमेश्वर पतिव्रतांच्या पाठीराखा असतो हेंच आजपर्यंत सारे पुण्यपुरुष सांगत आले आहेत ! गतकालच्या महा-

पतिव्रतांना याच सत्याचा अनुभव येत गेला आहे! पुण्यश्लोकांची वागीश्वरी खोटी व्हायला आणि पतिव्रतांची पुण्याई पोरखेळांत जमा व्हावयाला आजच पृथ्वीनें कांहीं पापानें पाय धुतले नाहींत! पतिरूपानें पूजलेला परमेश्वर पतिव्रतांचा पाठीराखा असतो. माझ्या पतिपूजेंत–परमेश्वरपूजेंत या क्षणापर्यंत कायेनें, वाचेनें, मनानें, बेसावध स्वप्नांतल्या तरळत्या हालचालीनेंसुद्धां मीं रेषामात्र अंतर पडूं दिलें नाहीं! कृतकर्मांचा उच्चार करूं नये म्हणतात–पण वृंदावन, हविर्भाग अर्पण करितांना मोठमोठ्या संयमी महात्म्यांच्या डोळ्यांतून, होमधूम्रामुळेंतरी पाणी येतें; पण माझ्या पूजायज्ञांत, माझ्या परमपुरुषाच्या नांवानें, प्रत्यक्ष पोटच्या गोळ्याची आहुति देतांना मीं तेंही येऊं दिलें नाहीं! मग या वेळीं मला अंतर देण्याचा परमेश्वराला तरी काय अधिकार? परमेश्वर झाला म्हणून त्याला तरी बंधनें आहेतच ना? कर्मसूत्रानें आम्हां मनुष्यांना बांधणारा परमेश्वर स्वतांही भावभक्तीच्या बंधनांनीं जखडलेला असतो! अजस्रदेही हत्तीला रुतून बसायला कोंवळ्या कमलनालांची तरी जरूर असते; पण विश्वस्वरूप विराट्पुरुष भक्तांच्या आशातंतूंच्या नुसत्या अदृश्य सूत्रांच्या जाळ्यांतच सांपडलेला असतो. (भूपालाच्या तसबिरीकडे बोट दाखवून) वृंदावन, ही पहा माझ्या पतींची प्रतिमा! पतीला परमेश्वराची प्रतिमा समजून मीं आजपर्यंत दररोज भक्तिभावानें या प्रतिमेला असा हार घालीत आलें; आज परमेश्वरानें मला ऐन संकटांत साहाय्य केलें नाहीं तर पृथ्वीवरचें परमेश्वराचें प्रभुत्व संपून तिच्यावर कलिपुरुषाची सत्ता सुरू झाली असें समजेन. तुम्हांला कलिपुरुषाची प्रतिमा कल्पून या हारानें तुमची पूजा करीन, आणि साऱ्या स्त्रीसृष्टींत पापाची ग्वाही फिरवून अट्टाहासानें ओरडून सांगेन, कीं जगांत ईश्वराचें अस्तित्व नाहीं आणि पातिव्रत्य ही चुकलेल्या मूर्खांची बाष्कळ बडबड आहे! वृंदावन, करा पाहूं आपली मान पुढें!

वृंदावन : (स्वगत) अटीला पेटलेल्या शत्रूनें अगदीं तलवारीवर ठेवण्यासाठीं मान पुढें करायला इतक्या निकरानें सांगितलें असतें तर मीं खात्रीनें माघार घेतली नसती! पण या एका अबलेनें हार घालण्यासाठीं मान पुढें करायला सांगितली असतां माझ्याकडून अगदीं नकळत, आणि क्षणमात्राचाच का होईना, पण विलंब कां बरें व्हावा? हिच्या विस्तीर्ण ललाटप्रदेशाकडे, निश्च-

याच्या करारी नजरेकडे, आत्मविश्वासाच्या बेमुरवत चेहऱ्याकडे आणि वैभवशाली वाणीकडे लक्ष जातांच हिच्या बोलण्यांत तथ्य नसलें तरी निदान तें ऐकावेंसें वाटण्याची इच्छा व्हावी हा मोठा चमत्कार आहे ! (उघड) वसुंधरे, तुझ्यासारख्या एका वाटेल त्या स्त्रीसाठीं अमावास्येच्या अशा काळोखांतून अंतराळ ओलांडून इथें यायला परमेश्वर खरोखरींच त्याच्या भोळ्या भाविक भक्तांपेक्षांही वेडा असला पाहिजे ! तुम्हां बायकांच्या किंमतीला कांहीं मिति आहेचना ?

वसुंधरा : वृंदावन, बायकांची किंमत तुम्ही काय समजतां ?

वृंदावन : पुरुषांच्या सुखासाठीं पसरलेल्या जगाच्या बाजारांतल्या, पैशापासरीं विकल्या जिनसेपेक्षां मी स्त्रीचें महत्त्व जास्त समजत नाहीं !

वसुंधरा : नाहीं, वृंदावन, नाहीं; मातृरूपानें तुम्हांला जन्म देणाऱ्या, पत्नीरूपानें तुमची जन्माची सोबतीण होणाऱ्या, कन्यारूपानें तुमच्या उदरीं जन्म घेणाऱ्या— तुमच्या आयुष्यांतल्या तीन्ही अवस्थांत तुम्हांला कोंवळ्या प्रेमाची साक्ष पटवून पुत्र, पति आणि पिता या चढत्या पदवींना नेणाऱ्या स्त्रीजातीची किंमत इतकी कमी समजूं नका ! विश्वांतल्या प्रेमाच्या, मांगल्याच्या, कोमलतेच्या, सौंदर्याच्या आणि पावित्र्याच्या सारभूत सर्वस्वाची स्त्री ही एकरूप विजयपताका आहे ! स्त्रीच्या प्रभावाची साक्ष जगांतली प्रत्येक गोष्ट देईल ! स्त्रीच्या एका दृष्टिपाताबरोबर वैराण वाळवंटावर रमणीय उद्यानाची वसति झाली आहे. स्त्रीच्या नांवाच्या आधारानें नद्यांच्या खळखळाटाला वेदघोषाची पवित्रता आली आहे ! स्त्रीनें तेजाला कोमलतेची जोड दिली आहे आणि स्त्रीनेंच सत्यावर सौंदर्याचा साज चढविला आहे ! स्त्रीहृदयांत उचंबळणाऱ्या प्रीतीच्या पुराबरोबरच महाकवींच्या प्रतिभेचे प्रवाह वाहिले आहेत आणि स्त्रीसौंदर्याच्या रंगच्छटा नुसत्या छायारूपानें रेखाटण्यासाठीं कुशल चित्रकारांचीं कलमें आपापल्या रंगांत गुंगून गेलीं आहेत ! सुंदर इमारतींच्या गाभाऱ्यांत स्त्रियांच्याच देवतामूर्ति वसल्या आहेत आणि तलवारींच्या धारेवर जीवांचा नाच करणाऱ्या महावीरांच्या शस्त्रांना स्त्रियांच्याच डोळ्यांत खेळणारें पाणी दिलेलें असतें ! स्त्रियांसाठीं पर्वत समुद्राच्या पाठीवर नाचले आहेत, साक्षात् परमेश्वरानें स्त्रियांसाठीं स्त्रीरूप घेतलें आहे ! वृंदावन, पुरुषाच्या आणि

परमेश्वराच्या–भक्तभगवंतांच्या उच्चतम भावनांचा स्त्रीच्या ठायीं प्रीतिसंगम झालेला आहे ! पुरुषाच्या परमपावित्र्याची सीमा साधुत्वाच्या भक्तींत होते ! निष्कामबुद्धीनें भगवंताची भक्ति करणाऱ्या सत्पुरुषांना पुरुषकोटींत परमोच्च पदवीवर बसवितात; आणि असे साधु तुम्हां पुरुषांत, लाखांत एकसुद्धां सांपडत नाहींत. पण आत्मयज्ञांत आपल्या इच्छेच्या आहुति टाकून पतिमय परमेश्वराची केवळ त्याच्या इच्छेखातर निर्व्याज सेवा करणाऱ्या साध्वी आम्हां नायकांत बरोबरीं आढळून येतील ! त्याचप्रमाणें, प्राणिमात्रावर परमेश्वर जें सहज प्रेम करून त्याची जोपासना करितो त्या निष्काम अपत्यस्नेहाची–ईश्वरी प्रेमाची–मुलाचें संगोपन करणारी माता भूलोकावर साक्ष पटविते ! याप्रमाणें एका स्त्रीदेहांत पुरुष आणि परमेश्वर आपापल्या उत्कट गुणांच्या एकरूपानें वास करितात ! आपल्या करामतीचा कळस म्हणून म्हटलेल्या पुरुषाच्या संगोपनाची विश्वासाची जबाबदारी संभाळण्यासाठीं ईश्वरानें स्त्री निर्माण केली आहे ! पुरुषाची परंपरा चालविण्यासाठीं ईश्वरानें हा स्त्रीमय प्रेमळ अवतार घेतला आहे ! पुरुष परमेश्वराची कीर्ति आहे पण स्त्री परमेश्वराची मूर्ति आहे ! आणि म्हणूनच, वृंदावन, मनुष्यापेक्षां अधिक कौतुकाची नवीन सृष्टि निर्माण करण्याच्या कल्पनेंत समाधिस्थ झाला असला तरीही पतिव्रतेची हांक ऐकतांच परमेश्वराला धावून यावें लागेल ! वृंदावन, पहा माझ्या म्हणण्याचा प्रत्यय ! हा पहा माझ्या हातांतला हार ! करा पाहूं आपली मान पुढें !

वृंदावन : (स्वगत) शाबास, वसुंधरे, तुझ्या वडिलांनीं तुला पुरुषाप्रमाणें प्रगल्भ विद्या शिकविली तिचें तूं सार्थक केलेंस ! या वेळीं हिच्या मूर्तींत विरोधी गुणांचें अगदीं एकजीव मिश्रण झालेलें आहे ! फुलांच्या नाजुकपणाभोंवतीं हिमाल्याची गंभीरता पहावयाची असेल, त्यानें या वेळीं हिच्या देहाकडे पहावें ! हिच्या वाणींतून सतारीच्या सुरेल गोडीवर रणवाद्यांची भीषणता ऐकूं येत आहे ! डोळ्यांतल्या पाण्यावर तरंगणाऱ्या निश्चयी तेजामुळें, तलवांच्या पाणसुईवर अग्निरसाचा तवंग पसरल्यासारखा वाटत आहे ! कालिंदी, अशी जिवंत वाग्देवी जर तुझ्या जिभेवर नाचत असती तर तूं या वृंदावनालाही आपल्या भोंवतीं नाचावयाला लावलें असतेंस ! पण या विचारानें माझ्या निश्चयाला थरकांप सुटून तोही नाचावयाच्या बेतांत येऊं पाहात आहे !

वृंदावन, केवळ एका बोलभांड बायकोच्या बडबडण्यानें जर तुझें हृदय खळ-बळूं लागलें तर–(हसून) तर नकोच; अशक्य गोष्ट मला तरी कुठून समजणार ? (प्रकट) वसुंधरे, स्त्रियांच्या पक्षपाती कानांना या तुझ्या शब्दांत श्रुतीचें सर्वस्व ऐकल्यासारखें वाटलें असतें; पण वस्तुमात्राच्या केवळ स्वार्थतत्त्वाच्या कसोटीनें विचार करणाऱ्या माझ्या मनाला एखादी जोरकस शब्दांची घोडदौड झाल्याचा मात्र भास झाला ! बायकांबद्दलच्या या तुझ्या बेफाम बरळण्यानें माझ्या मनावर छाप बसविण्याची तुझी कल्पना असेल तर ती मात्र या सर्व कल्पनांपेक्षां अद्‌भुतरम्य आहे खास ! वेडे वसुंधरे, ईश्वर तुझ्या मदतीला यायचा असता तर काल तो तुझ्या दीनाराचा अंत असा आंधळ्या डोळ्यांनीं कां पाहात राहिला असता ?

वसुंधरा : काल ईश्वर आंधळ्या डोळ्यांनीं माझ्या दीनाराचा अंत पाहात नव्हता पण अगदीं जागत्या डोळ्यांनीं माझ्या श्रद्धेचा अंत पाहात असला पाहिजे ! वृंदावन, श्रद्धेच्या कसोटीला उतरल्याखेरीज ईश्वर कधींच पावत नाहीं ! पातिव्रत्य ही आम्हां बायकांजवळ ईश्वरी अंशाची ठेव आहे ! काल दीना-राच्या लोभानें हें वैकुंठींचें ठेवणें लाथाडलें असतें तर मात्र आज मी देवाच्या दयेला अपात्र ठरलें असतें ! पण या घटकेपर्यंत माझ्या जिवाभावाच्या सर्व-स्वानें मीं त्याचा विश्वास संभाळला ! या वेळीं माझा सर्वस्वीं निरुपाय झाला आहे आणि तो त्याला स्पष्ट दिसतही आहे ! आतां आपली ठेव संभाळण्याची सारी लाज त्याची त्याला ! अशा असहाय स्थितींत एका अनाथ अबलेचा निष्ठुरपणानें अंत पाहात बसला तर देवाच्या उज्ज्वल ब्रीदाला कायमचा कलंक लागेल ! आणि मग देवा, तुझ्या पायांचा भरंवसा कोण धरील ? सज्जन आपल्या पवित्र वाणीनें तुझ्या नांवाचा उच्चारही करणार नाहींत ! तुझ्या पाषाणमूर्तीची दृष्ट लागूं नये म्हणून देवळावरून जातांना बायका आपल्या तान्हुल्यांना पदरा-खालीं झांकून घेतील ! श्रद्धेच्या माहेराचें मूळ तुटून भक्तीची सोयरीक सुटेल आणि संतांचा संसार मोडेल !

वृंदावन : वसुंधरे, काय हा वेडेपणा ! कोणता परमेश्वर ही तुझी दीन वाणी ऐकणार ? भाविकांनीं आपल्या हृदयांतून हांकलून हद्दपार केलेला, देवळांत दडविलेला, दगडाखालीं दडपलेला, देव का हें ऐकणार ? वेडे, अजून कोणीं

कधीं पाहिला तरी आहे का तो देव कसा आणि केठें आहे तो ?

वसुंधरा : वृंदावन, परमेश्वर कोणत्या रीतीनें आणि कोणत्या रूपानें माझी लाज राखील त्याची तुम्हांला कल्पनाही होणार नाहीं !

वृंदावन : असें काय ? मला न समजण्याजोग्या मार्गांनीं येणाऱ्या दैवी सहाय्याच्या नाटकी आशांना हृदयांतून काढून टाक ! वसुंधरे, आजच्या प्रसंगाची मी साऱ्या जन्मभर वाट पाहात होतों आणि सारा जन्म या प्रसंगाशीं भिडण्याची तयारी करण्यांतच मीं घालविला आहे ! आकाशांत भिरभिरणाऱ्या घारीला नुसत्या नजरेच्या जरबेनें माझ्या मनगटावर मैनेप्रमाणें खिळून बसण्यांत मी तरबेज झालों आहें ! एका क्षणांत आकाशपातळ एक करणारी बिजली कडकडून कोसळतांना, तिच्याकडे डोळ्याचें पातें हलविल्यावांचून, अगदीं बांधलेल्या नजरेनें पाहण्याचा मीं अभ्यास केला आहे ! परस्परांच्या अंगांना विळखा घालून अधरामृतपानांत गढलेल्या जहरी जोडींतून, ओढून काढलेल्या नागाचे चाबकाप्रमाणें फटकारे मारून खवळल्यामुळें फोफावणारी नागीण मुठींत धरून, तुझ्या हातांतल्या हाराप्रमाणें मनगटाभोंवतीं खेळविण्याचा मीं चांगला सराव केलेला आहे. छाव्याचा मुडदा अंगावर फेकल्यामुळें जागी होऊन चवताळलेली वाघीण, हातानें पालथी पाडून पायांनीं जमीनदोस्त जखडून टाकण्यांत मी अगदीं तयार झालों आहें ! माझा कर्मयोग–दुष्कर्मयोग इतका दांडगा आहे आणि त्याला आज रात्रीच्या काळ्या तपःसामर्थ्याची जाड करून दिली आहे आणि म्हणून कपटाच्या जाळ्यांत पकडून या घरांत कोंडलेली ही अरुंधतीची वाघीण—नवऱ्याच्या नाशाच्या मंत्रानें, अशी उभी डांबून ठेवलेली ही इंद्रावतीची नागीण—कितीही ओरडली, कितीही फोंफावली तरी तिच्यासमोर मी अगदीं बेदरकार उभा राहीन ! वसुंधरे, गगनांत गिरक्या घेणाऱ्या तुझ्या कल्पनाशक्तीनें किंवा डोळ्यांत नाचणाऱ्या निश्चयाच्या निखाऱ्यानें फार झालें तर लपवून आणलेल्या एखाद्या हत्यारानें किंवा छपवून बसविलेल्या एखाद्या मारेकऱ्यानें जर तुझ्या मदतीसाठीं ईश्वराचें सोंग घेण्याचा प्रयत्न केला तर हा वृंदावन एका क्षणांत त्या नटव्या ईश्वराला नश्वर करून टाकील ! सांग पाहूं, यांपैकीं तुझ्या दगलबाज देवाचें रूप कोणतें आहे तें ?

वसुंधरा : तुमच्या या साऱ्या अघोर अभ्यासाचा या वेळीं कांहींच उपयोग

होण्यासारखा नाहीं! माझ्यांत नागिणीचें विषही नाहीं किंवा वाघिणीची क्रूरताही नाहीं. कोमलतेच्या चांदण्यासमोर क्रूरपणाचा काळोख क्षणमात्रांत विरून जातो! वृंदावन, मीं कल्पनेनेंसुद्धां तुमचें अनिष्टचिंतन केलें नाहीं! आणि केलें तर अशा हिंसक हांकेला परमेश्वर जागणारही नाहीं! पवित्र, निर्मल आणि निर्दोष कल्पनांनाच परमेश्वराच्या पायांजवळ चिरंजीव सृष्टीचें स्वरूप मिळतें! परहिताला न दुखविणाऱ्या आपल्या हितबुद्धीलाच ईश्वराच्या आशीर्वादाचें बळ मिळतें! वृंदावन, तुमच्या जीवाला अपाय करून आपलें रक्षण करण्याची कल्पना माझ्या मनाला कधींच शिवली नाहीं! माझी सारी शक्ति म्हणजे माझी निर्बलता! माझें खरें साहाय्य करणारी माझी केवळ निःसहाय स्थिति! स्त्रियांच्या दुबळेपणांतच त्यांचें खरेंखुरें बळ असतें! दुबळ्या, अनाथ, निस्सहाय स्त्रीला संकटांत पडलेली पाहून, पुरुषाच्या अंगीं दिव्य पुरुषार्थाची प्रेरणा होतें आणि तिच्या साहाय्यासाठीं साक्षात् ईश्वर अवतार घेतो!

वृंदावन : कोणत्या रूपानें ईश्वर इथें येणार? या वाड्याभोंवतीं असा नेटाचा बंदोबस्त केला आहे, कीं तुझ्या ईश्वराला वाऱ्यावर वाहून येण्याचीसुद्धां सवड सांपडणार नाहीं!

वसुंधरा : बाहेरचा ईश्वर कशाला यायला पाहिजे? ईश्वर सर्व ठिकाणीं आहे.

वृंदावन : इथल्या प्रत्येक वस्तूवर मीं माझ्या विचारांची इतकी एकजीवाची छाप बसविली आहे, कीं कुत्र्याच्या विषानें अंग भणभणलें म्हणजे मनुष्य कुत्र्याप्रमाणें भुंकतो किंवा सर्पाच्या विषाच्या लहरी अंगांत भिनल्यावर सर्पाप्रमाणें फूत्कार टाकितो त्याप्रमाणें इथल्या प्रत्येक वस्तूंतून वृंदावनाचेच विचार बाहेर पडतील! रागानें या फरसबंदीच्या फत्तरावर पाय आपटून पहा—तुला वृंदावनाच्या हृदयाची साक्ष पटेल! या धगधगणाऱ्या दीपज्योतीकडे नजर टाक—तुला वृंदावनाच्या नजरेंतला अंगार दिसून येईल! हलवून पहा हा लोखंडी जंजीर—तो वृंदावनाची भाषा बोलायला लागेल! चल, मार लाथ या खांबावर! नारसिंहाच्या रूपानें त्यांतून ईश्वर बाहेर आला तर नजरेच्या एकाच फेकीनें दबवून त्याला माझ्या पायांवर कुत्र्यासारखें लोळायला लावीन! वसुंधरे, माझ्या शक्तीची तुला कल्पनाही नाहीं! अशी बावरल्यासारखी इकडे तिकडे कां पहातेस? वसुंधरे, सांग कोणत्या वस्तूंतून ईश्वर तुझ्या साहाय्याला येणार

आहे तो ? ज्या वस्तूचें नांव घेशील ती वस्तु तुझ्यादेखत पायांखालीं तुडवून टाकतों ! सांग, कोणता ईश्वर इथें येणार ?

वसुंधरा : कोणता ईश्वर ? वृंदावन, तुमच्या हृदयांतला ईश्वर !

वृंदावन : (दचकून स्वगत) हां, हृदया, वृंदावनाच्या हृदया, असें चरकूं नकोस ! भीतीनें असें दचकून कांपूं नकोस ! पण मला ही भीति तरी कसली वाटली ? ईश्वराची–वसुंधरेच्या ईश्वराची–वृंदावनाच्या हृदयांतल्या ईश्वराची–माझ्याही हृदयांत ईश्वर आहेच का ? हृदयांत डोकावून पाहण्यासाठीं आंत वळण्याचा डोळ्यांना धीरच होत नाहीं ! पण न होऊं दे–वृंदावन नुसत्या शब्दांनीं गांगरला असें कधींही होणार नाहीं ! (उघड) माझ्या हृदयांतला ईश्वर ? वसुंधरे, वृंदावनाच्या हृदयांत वृंदावनाखेरीज कांहींच नाहीं ! या देहाच्या प्रत्येक रोमांत, रक्ताच्या प्रत्येक लहरींत, श्वासाच्या प्रत्येक कंपनांत एक वृंदावन, वृंदावन आणि वृंदावनच भरून उरला आहे !

वसुंधरा : आणि त्या वृंदावनांनाच मी ईश्वर म्हणते. वृंदावन, तुमची सारी शक्ति, सारी निर्दयता, या दुबळ्या, अनाथ पण सात्त्विक वसुंधरेपुढें, या वेळीं तिचा छळ करण्यासाठीं एक क्षणभरही उभी राहणार नाहीं ! उलट तिचें रक्षणच करील. ते पहा, तुमचे हात जागच्या जागीं चळवळत आहेत. काय करावें आणि काय नाहीं याचा ते जणू काय विचारच करीत आहेत. माझ्या अंगाला शिवण्याची त्यांना अग्निस्पर्शासारखी भीति वाटून त्यांच्यांतून घामाच्या धारा वाहतील; पण माझ्या शीलरक्षणासाटीं मात्र ते आपखुषीनें काळाच्या दाढेंतही उडी टाकतील !

वृंदावन : (स्वगत) पुरुषांचा पराक्रम अबलांच्या रक्षणासाठीं असतो, हे कालिंदीचे शब्द माझ्या कानांभोंवतीं नाचायला लागले आहेत; पतिव्रतांच्या प्रभावामुळें पुरुषार्थाचा परमेश्वर जागा होतो, या भूपालाच्या शब्दांनीं भोंवतालीं सारखा सारखा गोंधळ मांडिला आहे ! नाहीं, मी ते शब्द ऐकणार नाहीं– (कानावर हात ठेवितो.) अजून तेच शब्द ! हृदयांतसुद्धां त्या शब्दांनीं सारखें थैमान मांडलें आहे ! त्यांच्या मिश्र कोलाहलांतून “ वृंदावन, वसुंधरेचें रक्षण कर; वृंदावन, वसुंधरेचें रक्षण कर ” असा आक्रोश निघत आहे ! हा आक्रोश कोणाचा ? त्या त्या वेळीं मनांतल्या मनांत मारून टाकिलेल्या त्या शब्दांचीं

भुतें आज जागीं झालीं आहेत, कीं वृंदावनाच्या हृदयांतला ईश्वरच जागा—नाहीं! कानांवर हात ठेवून उपयोगी नाहीं! माझ्या मनाची चलबिचल माझ्या शरीराच्या अनिश्चित हालचालीमुळें वसुंधरेच्या लक्षांत येईल. (उघड) नाहीं, वसुंधरे; या हातांचा भरंवसा धरूं नकोस! हा पहा वृंदावनाचा इमानी हात! त्याच्या जीविताची ही शीर तोडलीस तर आजच्या करणीसाठीं उत्साहानें उकळणाऱ्या त्यांतल्या रक्ताचा रंगसुद्धां माझ्या विचाराप्रमाणेंच काळाकुट्ट आहे असें तुला दिसेल!

वसुंधरा : मुळींच नाहीं! माझ्या निर्मल आणि करुण दृष्टीशीं त्याची दृष्टि मिळतांच आपल्या अघोरपणामुळें ओशाळून त्या काळ्या रक्तावर ताबडतोब लज्जेची लाली चढेल! आतां विलंब करूं नका. वृंदावन, तुम्हांला दोनदा सांगितलें—तुम्हांला लाजविण्यासाठीं—तुमच्या दिव्य पुरुषार्थाला आपली ओळख पटवून देण्यासाठीं—तुमच्या पराक्रमशक्तीला तिची खरी योग्यता कळविण्यासाठीं—तुमच्या हृदयांतल्या परमेश्वराला हांक मारण्यासाठीं—पुन्हा तिसऱ्यांदा सांगतें, माझ्या हातांतला हार तुम्ही मान पुढें करण्याची वाट पाहात आहे. चला, वृंदावन, पतिव्रतेचा पावित्र्याचा हार स्वीकारण्यासाठीं आपली मान पुढें वांकवा! पराक्रमी नरसिंहा, या निःसहाय, अनाथ निर्बल हरिणीच्या कोमल हृदयाच्या चिंधड्या करून आपल्या पुरुषार्थाला सार्थकी लावा! उठा, बंधुराज, पापवासनेनें आपल्या भगिनीचा हात धरा! चला, वृंदावनस्वरूपी परमेश्वरा, आपल्या सैतानी पावलांखालीं माझ्या सात्त्विक पुण्याईला तुडवून टाका!

वृंदावन : (स्वगत) वीरावतीच्या रणसंग्रामांत, उभयपक्षांचे वीर वैराच्या भरानें एकमेकांना आलिंगनें देत असतांना, हाताच्या अंतरावर नाचणाऱ्या तलवारींच्या आणि भाल्यांच्या टोंकांपुढें छाती करितांना मीं मागेंपुढें पाहिलें नाहीं; पण वसुंधरेचा प्रत्येक शब्द आदळतांच हें हृदय हबकून मागें हटत आहे! यापुढें एक शब्दसुद्धां बोलूं नकोस म्हणून सांगण्याचा मी विचार करीत आहें; पण माझ्याच तोंडांतून एक शब्दही निघेनासा झाला आहे! माझ्या मनाचा साऱ्या शरीरावरचाच ताबा पार उडून गेला आहे!

वसुंधरा : वृंदावन, इतका वेळ तुमच्या हातून क्रिया होत नव्हती; आतां

तुमची वाणीसुद्धां बंद् झाली ! या हारांतली कळीन् कळी आतां पुरी उमलली आहे ! पहा, तुमचें तोंड मिटलेलें पाहून हे वनस्पतींचे तेजस्वी डोळेसुद्धां हसून तुमचा उपहास करूं लागले आहेत ! तुमच्या त्या बांधलेल्या नजरेनें त्यांच्याकडे एकदा पहा तरी !

वृंदावन : त्यांचा पूर्ण विकास झाला आहेना ? आतां माझ्या स्पर्शानें त्यांना कोमेजवून, करपवून टाकायला कांहीं हरकत नाहीं ! वसुंधरे, मी तर त्यांच्याकडे पाहीनच, पण तुझ्या नवऱ्यालसुद्धां या प्रसंगीं येथें उभा करून हा देखावा दाखविण्याचा माझा विचार होता.

वसुंधरा : मग तो कां नाहीं सिद्धीस नेलांत ?

वृंदावन : स्वतां भूपालानें मला कधींच दुखविलें नसल्यामुळें त्याला असें दुःख देतांना मला त्याची दया आली.

वसुंधरा : त्यांची दया आली नाहीं पण तुमची तुम्हांला लाज वाटली ! तुमच्या पापी डोळ्यांना त्यांच्या निर्दोष तेजाची भीति वाटली. वृंदावन, कबूल करा अगर नका करूं, तुमच्या हृद्यांतला ईश्वर आतां जागा झाला आहे.

वृंदावन : जागा झाला असला तरी त्याला पायांखालीं तुडवून जमीनदोस्त करून टाकीन.

वसुंधरा : आपलें हृदय आपल्या स्वतांच्याच पायांनीं केव्हांही तुडवितां येत नाहीं. भोंवतालीं पसरलेल्या वस्तुमात्रांतला ईश्वर एखाद्या पतितानें पायाखालीं तुडवून टाकला तरी निदान त्याच्या हृदयांतला ईश्वर जिवंत रहावा म्हणून विधात्यानें हृदयाची उभारणी पायांच्या वर केली आहे.

वृंदावन : माझ्या हृदयांतल्या ईश्वराला पायांनीं तुडवीत बसण्याचें कारणच उरलें नाहीं. आजवर हृदयांत पेटलेल्या सूडाच्या रखरखीत निखाऱ्याखालीं ईश्वराची जळून राखरांगोळी झाली आहे.

वसुंधरा : तुमचे शब्दच इतके निर्जीव वाटतात, कीं तुमचा स्वतांचासुद्धां त्यांच्यावर विश्वास बसणार नाहीं. अगदीं पातकी मनुष्याच्या आयुष्यांतसुद्धां असा प्रसंग एकदा तरी येतोच येतो, कीं ज्या वेळीं त्याच्या पापाची परमावधि होऊन अगदीं क्षुल्लक कारणामुळें त्याची पुण्यमार्गाकडे प्रवृत्ति होते. वृंदावन, तुमच्या आयुष्यांतला तो प्रसंग या वेळीं, या घटकेला—असे कावरेबावरे होऊं

नका–या क्षणाला, आतांच चाललेला आहे. तुमच्या पापाची सीमा संपली. तुमच्या शरीराची हालचाल, तुमच्या मनाची चलबिचल—पलीकडच्या आरशांत पहा, तुमच्या पळून जाणाऱ्या पापाची ही भेदरलेली हालचाल पाहून तुमची तुम्हांलासुद्धां भीति वाटेल–तुमची ही दशा अट्टाहासानें ओरडून सांगत आहे, कीं माझ्या पतींना इथें न आणण्याची तुम्हांला सल्ला देणारी तुमची विवेकशक्ति या वेळीं तुमच्या शरीरांतल्या प्रत्येक अणुरेणूंत स्फुरण करूं लागली आहे.

वृंदावन : (स्वगत) माझ्या शब्दांत जोर नाहीं, हें वसुंधरेचें म्हणणें खरें आहेसें वाटूं लागलें आहे. माझी स्थिति खरोखरींच चमत्कारिक झाली आहे. एक विचार अर्धामुर्धा होतो न होतो तोंच दुसऱ्याचा आरंभ होतो. डोळे फाडून पाहिलें तरी समोर असलेली वस्तु दिसत नाहीं; मनांतल्या मनांत उच्चारलेले शब्द खोल विहिरींतून निघालेल्या आवाजाप्रमाणें भेसूर घुमत आहेत. स्मशानांत अंधाऱ्या रात्रीं वावरणाऱ्या भेकड मनुष्याला तिथलीं झाडेंसुद्धां वाऱ्यानें किंचित् हालतांच आपल्याकडे पाहून कुजबुजताहेत, जमिनीला खिळलेले फत्तर आपल्याकडे सभय मुद्रेनें टवकारून पाहण्यासाठीं उठून उभे रहात आहेत, प्रत्येक पाऊल पुढें टाकतांच मागें मागें सरणारा दाट काळोखसुद्धां आपल्याला त्या भयाण जागीं एकटें टाकण्यासाठींच पळून जात आहे असे वाटतें, त्याप्रमाणेंच माझ्या भोंवतालच्या वस्तूंकडे पाहतांच मलाही नसते भास होऊं लागले आहेत. तुझ्या नजरेचा आमच्यावरचा अंमल पार उडून गेला आहे असें बजावून सांगण्यासाठीं साऱ्या वस्तु माझ्याकडे स्वतंत्र दृष्टीनें पहात आहेत. त्यांचा आकारसुद्धां उपहासाचा दिसत आहे. त्यांना कोणतें प्रत्युत्तर देऊं ? आणि वसुंधरेला तरी काय प्रत्युत्तर देऊं ? (उघड) वसुंधरे, माझ्या शरीरांतल्या अणुरेणूंत परमेश्वराचा संचार झाला असेल तर त्याचे सारे अणुरेणु दाही दिशांत उधळून टाकून, नुसता मनोमय वृंदावन आपला हेतु तडीस नेईल.

वसुंधरा : मग माघार कां घेतां ? शब्दांच्या रूपानें वाऱ्यावर वाहवणारी जीवनशक्ति कृतीच्या आकारांत कशी येणार ? माझ्या हातांतला हार मघांपासून तुमच्यासाठीं तिष्ठत आहे. हा पुष्पस्वरूप परमेश्वर तुमच्या पापांची कसोटी पाहून कंटाळून गेला आहे. तुमच्या पापाची त्याच्यावर कृपादृष्टि होऊं द्या.

वृंदावन : (स्वगत) स्वप्नांतल्या देखाव्यांत नुसत्या आकृतिच आपल्याला नकळत बदलत असतात, पण माझ्या भोंवतालच्या या पदार्थांचे तर गुणधर्मसुद्धां बदलूं लागले आहेत. इंद्रियांचें विषयाशीं नातें बदलून, प्रत्येक वस्तूची जाणीव अगदीं निराळ्या रूपानें होऊं पाहात आहे. स्वतः वसुंधरेकडे पहाण्याची गोष्ट नकोच, पण तिच्या हातांतल्या हाराकडेसुद्धां पहाण्याची हिंमत होत नाहीं; फुलांतलें सुगंधिसौंदर्य डोळ्यांना दिसेनासें होऊन, मनाला त्यांच्यांतली निष्ठुर क्षणभंगुरता मात्र जाणवत आहे. त्यांचा शुभ्रपणा काळवंडून या हाराला कृष्ण-सर्पाचें भयंकर रूप आलें आहे. माझ्या डोळ्यांतला काळेपणा या फुलांवर वठला, कीं या जादुगारणीनेंच या हाराचा काळा सर्प करून टाकला आहे? या सर्पानें माझ्या गळ्यांत मिठी मारली तर—छेः, सुगंधि श्वासाच्या ऐवजीं याच्यांतून निघणाऱ्या विषारी वाफांनींच मी नखशिखांत करपून निघत आहें. हा दिवासुद्धां अगदीं बदलून गेला आहे; या दिव्यांतलें तेज मावळून त्याची दाहकता उत्कट होत आहे; आपल्या तेजानें भोंवतालचे पदार्थ नीट दाखविण्याऐवजीं याची दाहकता माझ्या डोळ्यांना दुरूनसुद्धां जाळीत आहे. या दगलबाज दिव्याला फुंकून टाकलें म्हणजे याचें हें दाहक तेज, आणि या कृष्णसर्पाचा हा विषारी काळेपणा या दोघांचाही लोप होऊन जाईल– (दिवा फुंकावयास जाऊं लागतो.)

वसुंधरा : नामर्द ! हा दिवा मालवून काय होणार ? हृदयांत प्रदीप्त झालेली ईश्वरी तेजाची जिवंत ज्योति हा दिवा मालवून विझेल काय ? वृंदावन, तुमच्या पापाची सीमा संपली; तुमच्या भेकड मनाच्यानें पापाच्या क्रूरपणाकडे आतां पाहवणार नाहीं. आज रात्रीं तुम्हांला तेजस्वी तारांकडे पाहवेना; माझ्या पतींना इथें आणण्याचा तुम्हांला धीर झाला नाहीं; तुम्हांला माझ्याकडे पाहवत नाहीं; या हाराकडे पाहवत नाहीं; या दिव्यानें तुमची दृष्टि दिपून जात आहे; तुमचें पाप इतकें भितरें आहे ! तुमच्या उद्धाराची वेळ हीच आहे; आणि वृंदावन–तुमच्याशीं आतां अनाथ वसुंधरा बोलत नाहीं, दीनाराची दुःखी आई बोलत नाहीं, तुमच्या ताब्यांत सांपडलेली दुर्दैवी पतिव्रता बोलत नाहीं, पण माझ्या शरीरांतल्या अणुरेणूंत संचरलेला, स्त्रीजातीचा पक्षपाती, पतिव्रतांचा पाठिराखा, स्त्रीस्वरूप परमात्मा, आपल्या पावित्र्याच्या अभिमानानें,

स्वयंस्फूर्तीच्या उत्साहानें तुम्हांला निर्वाणीचे शब्द सांगत आहे, कीं हाच वृंदावनाचा उद्धारकाल. आणि वसुंधरा हीच वृंदावनाची उद्धार करणारी देवता ! माझ्या हातूनच तुमचा उद्धार होणार आहे !

वृंदावन : वसुंधरे, या बोलण्यानें माझ्यावर कांहीं परिणाम होणार नाहीं. हा पहा, माझ्या हातानें तुझा हात धरून या हाराचा स्वीकार करितों.

वसुंधरा : वृंदावन, या क्षणींच तें धाडस करा. व्हा पुढें. माझ्या कोंवळ्या दीनाराला कापून काढण्यासाठीं कट्यार उगारणारा तुमचा हात या वेळीं भीतीनें लटलटूं देऊं नका. आणखी वृंदावन, मी आतां अगदी अधीर झालें आहे; एक क्षणाचाही विलंब लावूं नका. तुम्हांला परमेश्वराची–तुमच्या पातकांची शपथ आहे, करा पुढें आपला हात !

वृंदावन : (स्वगत) आतां हिय्या केलाच पाहिजे. वृंदावन, हीच तुझ्या कर्तबगारीच्या कसोटीची वेळ आसे. (उघड) वसुंधरे, हा पहा मी तुझा हात धरून तुझ्या पातिव्रत्याला पायाखालीं तुडवून टाकतों.

वसुंधरा : दीनाराचा बळी घेणाऱ्या परमेश्वरा, आतां तुझी लाज तुलाच !

(डोळे झांकून घेते. वृंदावन आवेशानें जातो व एकदम तिचे पाय धरितो.)

वृंदावन : वसुंधरे, तुझा दीनार मेला नाहीं, तो अजून जिवंत आहे.

वसुंधरा : (डोळे उघडून) कुठें आहे माझा दीनार ?

वृंदावन : (उठून उभा राहतो.) हा पहा–अशी दृष्टि तरळू देऊं नकोस. नाहीं तर वयानें वाढल्यामुळें तुझ्या दीनाराची तुला ओळख पटणार नाहीं ! मेला तो वृंदावन, आणि हाच तुझा दीनार ! नको, अशी संशयाच्या, रागाच्या, तिरस्काराच्या किंवा अनोळखीच्या दृष्टीनें आतां माझ्याकडे पाहूं नकोस ! मीं तुझा हात धरिला असतां तर दोघांचा अधःपात झाला असता आणि तुझे पाय धरिले तर दोघांचाही उद्धार होईल !

[तिचे पाय धरावयास जातो; ती हातानें त्याला थांबवूं लागते.]

वसुंधरा : वृंदावन–

वृंदावन : वसुंधरे, वृंदावनाचा अवतार मघाशींच संपला ! देवि, माझ्या उद्धाराच्या आड येऊं नकोस. (तिचे पाय धरितो.) माते, त्या दीनारावर तूं दुग्धामृताची वृष्टि केलीस, आतां या दीनारावर आपल्या मंगल अश्रूंचा अभिषेक कर ! त्य

भाग्यशाली बालकाला हातावर झेललेंस; माते, या तुझ्या पातकी बाळाला तुझ्या पवित्र पायांचीच जोड दे! माते, मला दूर लोटूं नकोस!

(तिच्या पायांवर डोकें ठेवितो.)

वसुंधरा : उठा, वृंदावन, काय हें?

वृंदावन : काय हें? पतिव्रते, हा तुझा पुण्यप्रभाव! पतिव्रतांची पुण्याई पातकी पुरुषालाही परमेश्वराच्या पदवीला पोंचविते आणि नरपशूला नारायणस्वरूप करिते! पतिव्रतेच्या पुण्याईपुढें पाप पांगळें पडून तिच्या पायांशीं अशी लोळण घेतें!

वसुंधरा : वृंदावन, तुमच्या उद्धाराबद्दल तुम्ही त्या पतितपावन परमेश्वराचे पाय धरा!

वृंदावन : नाहीं, माझा परमेश्वर तुझ्या पायांशींच आहे! माझा उद्धार व्हावयाला कारण तुझा पुण्यप्रभाव!

[राजा, भूपाल, कालिंदी, व मागाहून युवराज, सुदाम, दामिनी, कंकण, नूपुर व किंकिणी प्रवेश करितात. एकीकडून ईश्वर बाहेर येतो.]

राजा : आणि तुमच्या कालिंदीचाही पुण्यप्रभाव! वृंदावन, कालिंदीच्या तोंडून आणि आतां इथें राहून ऐकिलेल्या गोष्टींवरून तुमच्या अपराधाची तीव्रता बरीच कमी झाली नसती तर तुमचें तोंडसुद्धां पाहण्याचा मीं तिरस्कार केला असता.

वृंदावन : आणि, महाराज, या दिव्यपदांचा आधार मिळाला नसता तर मलासुद्धां आपल्याला तोंड दाखविण्याचा धीर झाला नसता. आज ईश्वरानेंच मला ही सद्बुद्धि दिली.

राजा : कालिंदी, तुझी हकीकत ऐकण्याच्या भरांत, तुला साहाय्य करणाऱ्या त्या ईश्वरांना बोलाविण्याचें तसेंच विसरून राहिलें. कोण आहे—

ईश्वर : महाराज, आपण नामोच्चार केल्यामुळें धन्य झालेला हा ईश्वर प्रणाम करीत आहे.

राजा उठा, ईश्वर, तुम्हीं या पतिव्रतेला खरोखरींच मोठें साहाय्य केलें आहे. आतां सर्वांना साद्यंत वृत्तांत ऐकण्याची जिज्ञासा झाली आहे ती तृप्त करणें तुमच्याकडे आहे.

ईश्वर : वृंदावन, एका कठोर कार्यांत तुमच्या मनाविरुद्ध कालिंदीबाईंना साहाय्य केल्याबद्दल मला क्षमा करा. महाराज, यांनीं दीनाराला मारण्याची शपथ घेतल्यामुळें आम्हांला कपटमार्गानें जाण्याखेरीज गत्यंतर नव्हतें; म्हणून ऐनवेळीं दामिनीचा बुरखा पांघरून कालिंदीबाई तळघरांत हजर राहिल्या; आणि वसू, आतां वृंदावनांनीं म्हटल्याप्रमाणें तुझा दीनार खरोखरीच जिवंत आहे. दामिनी, इकडे ये पाहूं. (दामिनीजवळून दीनाराला घेऊन वसुंधेरजवळ देतो.) वसुंधरे, हा घे तुझा दीनार !

वसुंधरा : देवा, तुझ्या करणीला कठोर मानिलें त्याची क्षमा कर ! नाथ, हा आपला दीनार !

वृंदावन : मग त्या वेळीं माझ्या हातून—(एकदम) कालिंदी, आपला केतन कुठें आहे?

कालिंदी : नाथ, क्षमा करा. या सूर्यदर्शनानें इतर तारका नाहींशा होत असतील; पण तारकापदाला पोंचलेला आपला बाळ हा भाग्यशाली प्रसंग पाहण्यासाठीं अजून आकाशांत घुटमळत असेल. नाथ, आपण ज्याचा वध केला तो दीनार नव्हता—आपला केतन होता; आणि त्या क्रूर कृत्यांत दामिनीनें आपणांला साहाय्य केलेलें नसून आपल्या या अपराधी सहधर्मचारिणीनेंच तें केलें. नाथ, आपण बोलत कां नाहीं ? या अपराधाची मला क्षमा होईल ना ?

ईश्वर : कालिंदीबाई, हा शोक आवरून धरा. आणखी एक गोड कपट मला करावें लागलें. तुम्हीं बाळगोळी मागितल्यामुळें तुमच्या बेताची खरी कल्पना मला झाली. पुढें केतनाला घेऊन संध्याकाळीं तुम्ही माझ्या आश्रमांत आलां त्या वेळीं तुमची नजर चुकवून तुमच्या केतनाच्या जागीं त्याच दिवशीं मेलेलें एक मूल आणून ठेविलें. त्या मुलाला घेऊन नंतर आपण तळघरांत गेलों वृंदावनांनीं निर्जीव हत्या केली आणि कालिंदीबाई—(दामिनीजवळून केतनाला घेऊन) हा घ्या तुमचा केतन !

कालिंदी : बाळ, माझ्याशींसुद्धां असें कपट केलेंस ? नाथ, या लबाडाला कांहीं शिक्षा करायची होती. अगबाई, आपलें तोंड असें गोरेंमोरें कां ? आपल्या कृपादृष्टीनें माझ्याकडे एकदा पहायचें होतें !

वृंदावन : पापाला वर पाहण्याचा धीर होत नाहीं आणि पश्चात्तापाची नजर खालीं वळलेली असते. देवी, दिव्यदर्शनानेंही न दिपून जाणारे डोळे मी

कुठून आणूं?

कालिंदी : नाथ, दयेचे डोळे पाण्यानें डबडबलेले असतात आणि क्षमा तर आंधळीच असते.

वृंदावन : महाराज, मी आपल्याजवळ कोणत्या तोंडानें क्षमा मागूं?

राजा : आणि मी तरी तुम्हांला कोणत्या तोंडानें क्षमा करणार? मी स्वतःच क्षमेची याचना करणारा आहें. आपण दोघांनींही आधीं भूपालांची क्षमा मागितली पाहिजे. भूपाल, वृंदावनांचा जाणता आणि माझा नेणता अपराध अगदीं अक्षम्य असले तरी—

भूपाल : महाराज, अक्षम्य असा अपराध कोणताच नाहीं. दुसऱ्याला क्षमा न करतां येणें हाच एक क्षमा न करतां येण्याजोगा अपराध आहे. महाराज, माझी क्षमा मागण्याऐवजीं आपण सर्वांनीं या परोपकारी पाहुण्यांना आधीं धन्यवाद दिले पाहिजेत.

ईश्वर : मंडलेश्वर, माझ्या जागीं दुसरा कोणताही मनुष्य असता तरी त्यानें असेंच केलें असतें; यांत माझे धन्यवाद कसचे?

वसुंधरा : ईश्वर, त्या दिवशीं केलेली विनंती मी तुम्हांला आज पुन्हां करितें; या आनंदाच्या प्रसंगीं, पुनः संसारांत पडण्याचें तुम्ही आम्हांला वचन द्याल का? तुमच्या सुखानें आम्हां सर्वांचें सुख द्विगुणित होईल.

ईश्वर : वसू, क्षमा कर; सर्वांना सुखी व्हावयाला या जगामध्यें वाव नाहीं. (दोन्ही मुलें जवळ घेऊन) जगाच्या बागेंतल्या वृक्षलतांचे कोंवळे अंकुर खांद्यावर खेळविण्यासाठीं वठलेल्या वृक्षांचीही जरूरी असतेच. झालेल्या प्रकारांतच मी खरा आनंद मानितों.

इंद्रायुध : मंडलेश्वर, आज महाराजांच्या अनुज्ञेनें मी आपणाला पुनः वंदन करितों.

राजा : भूपाल, वृंदावन, वसुंधरा आणि कालिंदी यांच्यासारख्या देवी जर वारंवार अवतरूं लागतील, आम्हां पुरुषांच्या निर्बीज नजरेला त्यांची नाजूक योग्यता दिसूं लागेल, या देवींच्या तेजाचा घरोघरीं अवसर मिळूं लागेल तर आम्हां आर्यांचें आर्यावर्त, देवांचें देवावर्त होईल! भूपाल, परमेश्वरानें यापेक्षां आपलें कोणतें प्रिय करावें?

भूपाल : आनंदातिशयामुळें परमेश्वराजवळ काय मागणें मागावें हें नाहीं. तथापि त्याच्या चरणांपाशीं एवढीच विनंती आहे कीं—

[जो नटवर भवहर०]

हे प्रभुवर धृतिबल वितरीं लोकीं त्यागास्तव खरतर । सुखि
तरि विहित शुभ समया ।। ध्रु० ।। आर्यावर्तीं आर्या । मान्या
गणाया । दे नयपर सुमति पुरुषां । विनवित सविनय ।। १ ।।

राजा : तथास्तु !

अंक सहावा समाप्त

